BENDROJO TEISMO (septintoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. lapkričio 13 d.*

„Konkurencija – Koncentracija – Vokietijos televizijos paslaugų ir telekomunikacijų paslaugų rinka – Sprendimas, kuriuo koncentracija pripažįstama suderinama su vidaus rinka ir EEE susitarimu – Įsipareigojimai – Sandorio horizontaliojo ir vertikaliojo poveikio konkurencijai vertinimas – Koncentracijos šalių konkurenciniai santykiai – Koncentracijos nulemtas pakeitimas – Akivaizdi vertinimo klaida“

Byloje T-64/20

Deutsche Telekom AG, įsteigta Bonoje (Vokietija), atstovaujama advokatų C. von Köckritz, U. Soltész, M. Wirtz, M. Schulz, P. Lohs ir S. Zinndorf,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą T. Christoforou, G. Conte, M. Farley, J. Szczodrowski ir C. Urraca Caviedes,

atsakovę,

palaikomą

Vodafone Group plc, įsteigtos Niuberyje (Jungtinė Karalystė), atstovaujamos solicitor V. Vollmann, advokatų C. Jeffs, A. Chadd ir D. Seeliger,

įstojusios į bylą šalies,

BENDRASIS TEISMAS (septintoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. van der Woude, teisėjai R. da Silva Passos (pranešėjas), I. Reine, L. Truchot ir M. Sampol Pucurull,

posėdžio sekretorė S. Jund, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

įvykus 2023 m. rugsėjo 21 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: anglų.

priima šį

Sprendimą

1 Ieškiniu pagal SESV 263 straipsnį ieškovė *Deutsche Telekom AG* prašo panaikinti 2019 m. liepos 18 d. Komisijos sprendimą C(2019) 5187 *final* dėl koncentracijos sandorio, kuriuo *Vodafone Group plc* siekia įsigyti tam tikrus *Liberty Global plc* aktyvus, pripažinimo suderinamu su vidaus rinka ir EEE susitarimu (byla COMP/M.8864 – *Vodafone / Certain Liberty Global Assets*) (toliau – ginčijamas sprendimas).

I. Ginčo aplinkybės

A. Nagrinėjamos įmonės

2 Jungtinėje Karalystėje įsteigtos *Vodafone Group plc* (toliau – į bylą įstojusi šalis arba *Vodafone*) pagrindinė veikla yra judriojo ryšio telekomunikacijų tinklų valdymas ir judriojo ryšio telekomunikacijų paslaugų, pvz., balso telefonijos, pranešimų ir mobiliųjų duomenų paslaugų, teikimas. Kai kurios jos valdomos įmonės taip pat teikia kabelinės televizijos, fiksuotojo telefono ryšio, prieigos prie plačiajuosčio interneto ir (arba) interneto protokolo televizijos („Internet Protocole Television, IPTV“) paslaugas. Europos Sąjungoje *Vodafone* vykdo veiklą dvylikoje valstybių narių, įskaitant Čekijos Respubliką, Vokietiją, Vengriją ir Rumuniją. Vokietijoje *Vodafone* turi bendraašį kabelinį tinklą trylikoje iš šešiolikos federacinių žemių (Bavarijoje, Berlyne, Brandenburge, Brėmene, Hamburge, Meklenburge-Vakarų Pomeranijoje, Žemutinėje Saksonijoje, Reino krašte-Pfalce, Saro krašte, Saksonijoje, Saksonijoje-Anhalte, Šlėzvige-Holšteine ir Tiuringijoje), kuris sudaro sąlygas teikti televizijos ir plačiajuosčio interneto paslaugas. Šioje valstybėje narėje *Vodafone* visoje šalyje teikia mažmenines judriojo ryšio paslaugas ir, naudodamasi didmenine prieiga prie ieškovės fiksuotojo ryšio tinklo, visoje šalyje siūlo fiksuotojo ryšio paslaugas.

3 *Liberty Global plc*, taip pat įsteigta Jungtinėje Karalystėje, teikia televizijos, plačiajuosčio interneto, fiksuotojo telefono ryšio ir judriojo ryšio paslaugas įvairiose Sąjungos šalyse. *Liberty Global* nuosavybės teise valdo ir naudoja kabelinius tinklus, kuriais Čekijos Respublikoje, Vokietijoje, Vengrijoje ir Rumunijoje siūlomos televizijos, plačiajuosčio interneto ir balso telefonijos paslaugos. *Liberty Global* Vokietijoje yra *Unitymedia GmbH*, o Čekijoje, Vengrijoje ir Rumunijoje – UPC. Vokietijoje *Unitymedia* nuosavybės teise priklauso bendraašis kabelinis tinklas trijose federacinėse žemėse, kurių neapima *Vodafone* kabelinis tinklas, t. y. Šiaurės Reino-Vestfalijos, Heseno ir Badeno-Viurtembergo federacinėse žemėse, todėl gali teikti televizijos ir plačiajuosčio interneto paslaugas. Be to, *Liberty Global* Vokietijoje ir Vengrijoje veikia kaip virtualiojo judriojo ryšio tinklo operatorius.

4 Vokietijoje įsteigta ieškovė įvairiose Sąjungos šalyse, teikia, be kita ko, IPTV, plačiajuosčio interneto ir fiksuotojo telefono ryšio paslaugas, daugiausia naudodamasi laidiniu telefono tinklu ir šviesolaidžio tinklu, taip pat judriojo ryšio paslaugas.

B. Administracinė procedūra

5 2018 m. spalio 19 d. Europos Komisija gavo pagal 2004 m. sausio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (EB susijungimų reglamentas) (OL L 24, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 40) 4 straipsnio 1 dalį pateiktą pranešimą apie siūlomą koncentraciją, kuriame pranešta, kad *Vodafone* ketina įgyti išskirtinę *Liberty Global Plc* telekomunikacijų įmonių Čekijos Respublikoje, Vokietijoje, Vengrijoje ir Rumunijoje kontrolę. Sandorį sudarė pirkimo-pardavimo sutartis, pagal kurią *Vodafone* ketino įsigyti 100 % *Liberty Global* bendrovių, vykdančių atitinkamą telekomunikacijų veiklą, akcijų (toliau – sandoris arba koncentracija). Vokietijoje šiuo sandoriu buvo įsigyta 100 % *Unitymedia* akcijų.

6 Preliminariai išnagrinėjus pranešimą ir užbaigus pirmą rinkos tyrimo etapą, Komisijai kilo rimtų abejonių dėl to, ar sandoris yra suderinamas su vidaus rinka, ir 2018 m. gruodžio 11 d. pagal Reglamento Nr. 139/2004 6 straipsnio 1 dalies c punktą ji priėmė sprendimą pradėti procedūrą.

7 2019 m. kovo 25 d. Komisija nusiuntė *Vodafone* prieštaravimo pareiškimą (toliau – prieštaravimo pareiškimas).

8 2019 m. balandžio 8 d. *Vodafone* pateikė rašytinį atsakymą į prieštaravimo pareiškimą.

9 Siekdama išspręsti Komisijos nustatytas konkurencijos problemas ir vadovaudamasi Reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 2 dalimi, 2019 m. gegužės 6 d. *Vodafone* pateikė savo įsipareigojimus. Gegužės 7 d. Komisija pradėjo konsultacijas su rinkos dalyviais dėl šių įsipareigojimų.

10 2019 m. birželio 11 d. *Vodafone*, padariusi tam tikrų pakeitimų, pateikė galutinį įsipareigojimų rinkinį (toliau – galutiniai įsipareigojimai).

11 2019 m. liepos 18 d. Komisija, vadovaudamasi Reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 2 dalimi, priėmė ginčijamą sprendimą.

C. Ginčijamas sprendimas

12 Ginčijamame sprendime Komisija pirmiausia įvertino koncentracijos poveikį, ypač Vokietijoje. Antra, Komisija patikrino, ar apie sandorį pranešusios šalies pasiūlyti įsipareigojimai buvo tokie, kad sandoris taptų suderinamu su vidaus rinka ir Europos ekonominės erdvės (EEE) susitarimu.

1. Koncentracijos poveikio konkurencijai Vokietijoje vertinimas

13 Kiek tai susiję su Vokietija, Komisija pirmiausia išnagrinėjo horizontalųjį koncentracijos poveikį, t. y. poveikį, atsirandantį dėl to, kad koncentracijos šalys buvo esami arba galimi konkurentai atitinkamoje rinkoje. Po to Komisija nagrinėjo vertikalųjį koncentracijos poveikį, t. y. poveikį, atsirandantį dėl to, kad minėtos koncentracijos šalys veikė skirtinguose tiekimo grandinės lygmenyse. Galiausiai Komisija įvertino koncentracijos konglomeratinį poveikį, t. y. poveikį, kuris atsirado dėl to, kad minėtos koncentracijos šalių santykiai nebuvo nei horizontalūs, nei vertikalūs, tačiau jos veikė rinkose, kurios buvo glaudžiai tarpusavyje susijusios ir, be kita ko, tiekė vienas kitą papildančius produktus ar teikė vienas kitą papildančias paslaugas.

a) Horizontalusis poveikis

14 Komisija, be kita ko, išnagrinėjo horizontalųjį nekoordinuojamą poveikį šiose rinkose: mažmeninėje fiksuotosios interneto prieigos paslaugų rinkoje Vokietijoje (toliau – fiksuotosios interneto prieigos paslaugų rinka), mažmeninėje televizijos signalų perdavimo paslaugų rinkoje, mažmeninėje daugialypių paketų rinkoje, mažmeninėje televizijos paslaugų teikimo rinkoje, didmeninėje televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo paslaugų rinkoje bei didmeninėje televizijos signalų perdavimo paslaugų rinkoje Vokietijoje (toliau – televizijos signalų retransliavimo rinka).

1) Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis fiksuotosios interneto prieigos rinkai

15 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad fiksuotosios interneto prieigos rinkoje telekomunikacijų operatoriai (paslaugos teikėjai) teikia abonementus, leidžiančius galutiniams vartotojams (paslaugų pageidaujantiems subjektams) naudotis internetu naudojant fiksuotąjį telekomunikacijų ryšį. Nagrinėjamu atveju Komisija laikėsi nuomonės, kad priimant sprendimą atitinkama rinka yra bendra mažmeninės fiksuotosios interneto prieigos (įskaitant visų rūšių paslaugas, platinimo būdus, greitį ir pralaidumą) gyventojams ir mažoms įmonėms teikimo rinka, išskyrus fiksuotosios interneto prieigos paslaugų teikimą naudojant judriojo ryšio tinklų infrastruktūrą. Kiek tai susiję su geografiniu rinkos aspektu, Komisija nusprendė, kad rinka yra nacionalinė.

16 Atlikusi analizę Komisija nusprendė, kad koncentracija reikšmingai būtų ribojama veiksminga konkurencija fiksuotosios interneto prieigos rinkoje, be kita ko, dėl to, kad būtų pašalintas svarbus konkurencinis spaudimas, kurį koncentracijos šalys darė viena kitai iki sandorio, ypač *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, taip pat būtų sukurtas rinkos dalyvis, kurio abonentų rinkos dalis viršytų 30 % (*Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje ši dalis viršytų 40 %, o kai kuriose federacinėse žemėse ir rajonuose būtų dar didesnė).

2) Horizontalus nekoordinuojamas poveikis mažmeninei televizijos signalų perdavimo paslaugų rinkai

17 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad mažmeninėje televizijos signalų perdavimo paslaugų rinkoje infrastruktūros savininkai (paslaugos teikėjai) teikė televizijos signalus klientams (paslaugų pageidaujantiems subjektams) daugiausia kabeliais, palydovo signalu, antžeminiu būdu pagal skaitmeninio antžeminio vaizdo transliavimo (angl. „Digital Video Broadcasting – Terrestrial, DVB-T“) standartą ir naudodama IPTV.

18 Dėl prekių rinkos apibrėžimo Komisija pažymėjo, kad Vokietijos televizijos signalų perdavimo paslaugų teikimo rinkoje svarbus vaidmuo tenka būsto nuomos rinkai ir būsto bendrovėms. Pastarosios savo nuomininkų vardu derėjosi ir sudarė sutartis dėl pagrindinių televizijos paslaugų teikimo, o paskui, remdamosi Vokietijos teisės aktuose įtvirtintu specialiu principu, vadinamu „Nebenkostenprivileg“ (papildoma lengvata dėl nuomos išlaidų), išlaidas įskaičiavo į mėnesinį nuomos mokestį. Komisija paaiškino, kad dauguma mažmenines televizijos paslaugas gaunančių namų ūkių Vokietijoje yra daugiabučiuose gyvenamuosiuose pastatuose (angl. „multi dwelling units“, toliau – MDU). Šie MDU priklausė būsto bendrovėms arba privatiems savininkams (toliau – MDU klientai). Kiek tai susiję su vienbučiais gyvenamaisiais pastatais (angl. „single-dwelling units“, SDU), galutiniai vartotojai (toliau – GV) paprastai patys pasirinkdavo televizijos paslaugų teikėją ir tiesiogiai mokėdavo abonentinį mokestį.

19 Ginčijamame sprendime Komisija, atsižvelgdama į rinkos tyrimo rezultatus ir į mažmeninės televizijos signalų perdavimo paslaugų teikimo daugiabučių gyvenamųjų pastatų vartotojams Vokietijoje rinkos (toliau – MDU rinka) ypatumus, laikėsi nuomonės, kad tikslinga atskirti MDU rinką nuo mažmeninės televizijos signalų perdavimo paslaugų teikimo GV rinkos klientams (toliau – GV rinka). Be to, Komisija laikėsi nuomonės, kad geografinės MDU ir GV rinkų ribos gali būti paliktos neapibrėžtos.

20 Atlikusi analizę, Komisija konstatavo, kad dėl horizontaliojo nekoordinuojamo poveikio sandoriu negalėtų būti reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija nei MDU, nei GV rinkoje.

3) Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis galimoms mažmeninėms daugialypių paketų rinkoms

21 Komisija pažymėjo, kad sąvoka „daugialypė“ siejama su pasiūlymais, kurie apima dvi ar daugiau to paties paslaugų teikėjo mažmena teikiamų paslaugų vartotojams pagal vieną ar kelias sutartis, t. y. judriojo ryšio paslaugas, fiksuotojo telefono ryšio paslaugas, fiksuotosios interneto prieigos paslaugas ir televizijos paslaugas. Dvi, tris arba keturias paslaugas apimantys daugialypiai paketai atitinkamai vadinami dvigubomis, trigubomis arba keturgubomis paslaugomis (angl. „double play“ arba „2P“, angl. „triple play“ arba „3P“ ir angl. „quadruple play“ arba „4P“). Daugialypiai paketai, apimantys vieną ar daugiau iš šių fiksuotojo ryšio paslaugų kartu su judriojo ryšio komponentu, buvo vadinami „fiksuotojo ir judriojo ryšio daugialypiais“ paketais arba „fiksuotojo ir judriojo ryšio pasiūlymais“ (angl. „convergence fixe mobile“, CFM). Komisija laikėsi nuomonės, kad priimant sprendimą klausimas, ar egzistuoja viena ar kelios daugialypių paketų rinkos, kurios yra atskiros nuo kiekvienos iš atskirai vertinamų pagrindinių telekomunikacijų paslaugų, gali likti neatsakytas.

22 Atlikusi analizę Komisija nusprendė, kad dėl horizontaliojo nekoordinuojamo poveikio sandoriu bus reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija mažmeninėje „dviejų paslaugų“ paketų, sudarytų iš fiksuotojo telefono ryšio paslaugų ir fiksuotosios interneto prieigos paslaugų, rinkoje Vokietijoje. Kita vertus, Komisija konstatavo, kad dėl horizontaliojo nekordinuojamo poveikio sandoriu bus reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija, pirma, galimoje mažmeninėje „trijų paslaugų“ paketų (angl. „triple play“), kuriuos sudaro fiksuotojo telefono ryšio paslaugos, fiksuotosios interneto prieigos paslaugos ir judriojo ryšio paslaugos, rinkoje Vokietijoje, antra, galimoje mažmeninėje „trijų paslaugų“ paketų (angl. „triple play“), kuriuos sudaro fiksuotojo telefono ryšio paslaugos, fiksuotosios interneto prieigos paslaugos ir televizijos paslaugos, rinkoje Vokietijoje, ir, trečia, galimoje mažmeninėje „keturių paslaugų“ paketų (angl. „quadruple play“) rinkoje Vokietijoje. Komisija pabrėžė, kad tai neturi įtakos koncentracijos konglomeratinio poveikio vertinimui, susijusiam su įvairių daugialypių paketų sudėtinių dalių tiekimu.

4) Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis mažmeninei televizijos paslaugų rinkai

23 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad mažmeninėje televizijos paslaugų rinkoje paslaugų teikėjai buvo linijinės televizijos paslaugų, t. y. linijinių programų transliacijų, kurių transliavimo grafiką nustato televizijos kanalas, ir nelinijinės televizijos paslaugų, t. y. programų transliacijų, teikiamų galutinio vartotojo prašymu, teikėjai. Šie paslaugų teikėjai aptarnavo galutinius vartotojus, norinčius pasinaudoti tokiomis paslaugomis (paslaugų pageidaujantys subjektai). Televizijos paslaugas, kurias televizijos paslaugų teikėjai teikė galutiniams vartotojams, sudarė linijinių nekoduotų televizijos kanalų arba linijinių mokamų televizijos kanalų paketai ir nelinijinių paslaugų, kaip antai užsakomųjų vaizdo programų (angl. „Video on demand“, VOD), turinys.

Televizijos turinys galutiniams vartotojams galėjo būti teikiamas įvairiomis techninėmis priemonėmis, įskaitant kabelinę, palydovinę, antžeminę televiziją (DVB-T) ir IPTV. Televizijos paslaugų per internetą (OTT) teikėjai arba į fiksuotosios interneto prieigos paslaugų teikėjo paketą neįtrauktų paslaugų teikėjai (angl. „over the top“, OTT) tiekė kanalus ir turinį tiek linijiniu, tiek nelinijiniu būdu internetu. Nagrinėjamu atveju Komisija, priimdama ginčijamą sprendimą, laikėsi nuomonės, kad rinka yra nacionalinė ir kad, materialiniu požiūriu, tikslios rinkos ribos gali likti neapibrėžtos.

24 Atlikusi analizę, Komisija konstatavo, kad dėl horizontaliojo nekoordinuojamo poveikio sandoriu negalėtų būti reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija mažmeninėje televizijos paslaugų rinkoje Vokietijoje.

5) Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis didmeninei televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo rinkai bei televizijos signalų retransliavimo rinkai

25 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad didmeninėje televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo rinkoje televizijos transliuotojai (paslaugos tiekėjai) tiekia linijinius kanalus (koduotus arba mokamus), kuriuos įsigyja mažmeniniai televizijos paslaugų teikėjai (paslaugų pageidaujantys subjektai), kad galėtų teikti audiovizualines paslaugas galutiniams vartotojams. Ginčijamame sprendime Komisija laikėsi nuomonės, kad ši rinka apsiriboja Vokietija ir kad ji turi būti suskirstyta į nekoduotus ir mokamus televizijos kanalus.

26 Televizijos signalų retransliavimo rinkoje mažmeniniai televizijos paslaugų teikėjai (paslaugos teikėjai) naudojasi savo infrastruktūra, kad pasiūlytų televizijos transliuotojams (paslaugų pageidaujantys subjektai) televizijos signalų retransliavimo jų kanalams paslaugą. Ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad tikslinga atitinkamą rinką apibrėžti kaip didmeninę kabelinės televizijos signalų perdavimo rinką, kurios geografinę aprėptį sudaro kiekvieno kabelinio tinklo veikimo zona, ir pažymėjo, kad ji atsižvelgs į produkto rinką, apimančią IPTV. Komisija pridūrė, kad ji įvertins sandorio poveikį nacionaliniu lygmeniu.

27 Ginčijamame sprendime Komisija pripažino, kad didmeninė televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo paslaugų rinka ir televizijos signalų retransliavimo paslaugų rinka yra glaudžiai susijusios, nes derybos tarp televizijos transliuotojų ir televizijos platformų (mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų) paprastai apima abu aspektus (signalų perdavimą ir kanalų įsigijimą). Taigi Komisija nurodė, kad koncentracijos poveikį šioms dviem rinkoms analizuos toje pačioje ginčijamo sprendimo dalyje.

28 Atlikusi analizę, Komisija konstatavo, kad sandoriu negalėtų būti reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija didmeninėje televizijos kanalų suteikimo rinkoje Vokietijoje.

29 Televizijos signalų retransliavimo rinkos klausimu Komisija nagrinėjo, ar dėl padidėjusios savo, kaip mažmeninių televizijos paslaugų teikėjo, įtakos rinkoje susijungęs subjektas galėtų, pirma, iš televizijos transliuotojų išsireikalauti sąlygas, kurios galiausiai turėtų neigiamą poveikį konkuruojančių mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų prieigai prie televizijos turinio, antra, padaryti neigiamą poveikį Vokietijoje siūlomo programinio turinio apimties ir kokybės požiūriu, trečia, trukdyti novatoriškų televizijos paslaugų atsiradimui ir, ketvirta, trukdyti tikslinės ar segmentuotos reklamos (adresuojamos televizijos, ATV) atsiradimui.

30 Pirma, Komisija paaiškino, kad nors ir susijungusio subjekto įtaka televizijos signalų retransliavimo rinkoje dėl sandorio išaugtų, negalima daryti išvados, jog dėl šios įtakos rinkoje išaugimo minėtas subjektas iš televizijos transliuotojų ir televizijos teisių turėtojų, sudarydamas išimtines sutartis, galėtų gauti sąlygas, kurios turėtų neigiamą poveikį konkuruojančių mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų galimybėms naudotis kanalais ar turiniu.

31 Antra, Komisija manė, kad dėl padidėjusios susijungusio subjekto įtakos rinkoje jis turėtų galimybę ir paskatą įgyvendinti televizijos signalų retransliavimo rinkoje strategiją, kuri galėtų pakenkti galutiniams vartotojams dėl prastesnės žiūrovų patirties kokybės, mažesnio pasirinkimo ir mažesnių televizijos transliuotojų investicijų į turinį. Visų pirma dėl susijungusio subjekto įtakos rinkoje padidėjimo sandoriu gali būti iš dalies apribotos nekoduotų ar mokamų televizijos kanalų konkurencinės galimybės, ypač dėl to, kad pablogės šio subjekto televizijos transliuotojams taikomos sutarties ir finansinės sąlygos, ir dėl to pablogės galutiniams žiūrovams Vokietijoje siūlomų televizijos paslaugų kokybė.

32 Be to, Komisija laikėsi nuomonės, kad dėl susijungusio subjekto įtakos rinkoje išaugimo pastarasis turėtų galimybę ir paskatą televizijos signalų retransliavimo rinkoje laikytis strategijos, kuria būtų siekiama trukdyti novatoriškų televizijos paslaugų, pavyzdžiui, hibridinės transliacijos plačiajuostės televizijos signalų (angl. „Hybrid Broadcast Broadband TV“, toliau – HBBTV) perdavimo ir OTT televizijos paslaugų paketo, atsiradimui ir plėtrai. Tokia kliūtis gali pakenkti galutinės grandies vartotojams dėl prastesnės žiūrovų patirties ir mažesnio pasirinkimo.

33 Galiausiai Komisija nusprendė, kad dėl sandorio nebus reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija, kiek tai susiję su susijungusio subjekto galimybe užkirsti kelią ATV programų kūrimui ir plėtrai arba trukdyti jas kurti ir platinti.

b) Vertikalusis poveikis

34 Kiek tai susiję su vertikaliuoju koncentracijos poveikiu Komisija visų pirma išnagrinėjo mažmeninių televizijos signalų perdavimo paslaugų teikėjų, teikiančių televizijos signalų perdavimo paslaugas MDU klientams, išstūmimo iš rinkos tikimybę.

35 Tarpinėje televizijos signalų perdavimo rinkoje (toliau – tarpinė rinka) trečiojo lygio tinklo, t. y. tinklo, besitęsiančio nuo kabelinės linijos galo iki turto ribos, operatoriai (paslaugos teikėjai) tiekia televizijos signalus ketvirtojo lygio tinklo, t. y. tinklo, einančio per nekilnojamąjį turtą, operatoriams (paslaugų pageidaujantys subjektai). Nagrinėjamu atveju Komisija, priimdama sprendimą, laikėsi nuomonės, kad kabelinis tinklas ir šviesolaidis iki namų (angl. „fibre to the home“, FTTH) arba šviesolaidis iki pastato (angl. „fibre to the building“, FTTB) sudaro tos pačios atitinkamos rinkos dalį ir kad geografiniu požiūriu ši rinka yra regioninė, t. y. apimta tik trečiojo lygio operatoriaus kabelinio tinklo teritoriją.

36 Atlikusi analizę, Komisija konstatavo, kad dėl vertikaliojo nekoordinuojamo poveikio sandoriu nebūtų reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija nei MDU rinkoje nacionaliniu lygiu, nei galimoje regioninėje rinkoje, atitinkančioje *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zoną.

c) Konglomeratinis poveikis

37 Kadangi, kaip jau buvo paaiškinusi anksčiau, nebuvo galima daryti išvados, kad Vokietijoje egzistuoja viena daugialypių paketų rinka, Komisija taip pat nagrinėjo, ar dėl koncentracijos kiltų konglomeratinis poveikis, nes būtų išstumti konkurentai iš judriojo ryšio paslaugų mažmeninės rinkos, fiksuotojo telefono ryšio paslaugų mažmeninės rinkos, fiksuotosios interneto prieigos rinkos ir televizijos paslaugų mažmeninės rinkos.

38 Atlikusi analizę, Komisija konstatavo, kad dėl konglomeratinio poveikio sandoriu negalėtų būti reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija Vokietijoje.

d) Išvada dėl koncentracijos poveikio Vokietijoje

39 Taigi ginčijamame sprendime Komisija konstatavo reikšmingą veiksmingos konkurencijos ribojimą (toliau – RVKR) fiksuotosios interneto prieigos rinkoje ir televizijos signalų retransliavimo rinkoje.

2. Ginčijamame sprendime nustatyti privalomi įsipareigojimai

40 Ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad dėl *Vodafone* prisiimtų įsipareigojimų sandoris yra suderinamas su vidaus rinka ir EEE susitarimu. Remdamasi tuo ji padarė išvadą, kad sandoris su pakeitimais, padarytais atsižvelgiant į *Vodafone* pasiūlytus įsipareigojimus, reikšmingai neapribotų veiksmingos konkurencijos rinkose, kuriose buvo nustatytos konkurencijos problemos.

41 *Vodafone* prisiėmė šiuos įsipareigojimus:

– preliminarus įsipareigojimas suteikti naujam kabelinių tinklų operatoriui, t. y. *Telefónica*, prieigą prie susijungusio subjekto kabelinio tinklo, kad jis galėtų siūlyti mažmenines fiksuotosios interneto prieigos paslaugas (ir, jei pageidaus, fiksuotosios balso telefonijos paslaugas) ir savo arba trečiųjų šalių OTT televizijos paslaugas (įsipareigojimas „Wholesale Cable Broadband Access“);

– įsipareigojimas dėl OTT paslaugų (toliau – OTT įsipareigojimas), kuris turėjo du aspektus, t. y. pirma, įsipareigojimas sutartimi nei tiesiogiai, nei netiesiogiai neriboti televizijos transliuotojų, kurių turinys transliuojamas per susijungusio subjekto televizijos platformą, galimybės platinti savo turinį kaip OTT paslaugą, ir, antra, įsipareigojimas užtikrinti pakankamą savo interneto tinklo, apimančio Vokietiją, ir trečiųjų šalių, teikiančių interneto tinklų sujungimo (tarptinklinio perdavimo) paslaugas, tiesioginio sujungimo pajėgumą;

– įsipareigojimas nedidinti nekoduotų televizijos transliuotojų mokamų retransliacijos mokesčių (toliau – įsipareigojimas dėl retransliacijos mokesčių);

– įsipareigojimas ir toliau perduoti nekoduotų televizijos transliuotojų perduodamą HBBTV signalą (toliau – įsipareigojimas dėl HBBTV).

42 Taigi ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyta, kad sandoris yra suderinamas su vidaus rinka ir EEE susitarimu pagal Reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 2 dalį ir EEE susitarimo 57 straipsnį. Be to, to paties sprendimo 2 ir 3 straipsniuose nustatytos atitinkamai sąlygos ir įsipareigojimai, kuriais siekiama užtikrinti, kad *Vodafone* laikytųsi Komisijai prisiimtų įsipareigojimų.

II. Procesas ir šalių reikalavimai

43 2022 m. birželio 30 d. nutartimi Bendrasis Teismas nurodė Komisijai pateikti tam tikrus dokumentus.

44 2023 m. kovo 30 d. nutartimi, priimta pagal Procedūros reglamento 103 straipsnio 3 dalį, Bendrasis Teismas įpareigojo Komisiją pateikti naują nekonfidencialią ginčijamo sprendimo ir tam tikrų jo priedų versiją, kurioje yra tam tikros iki šiol neskelbtos dalys ir kuri turi būti perduota ieškovei, ir, antra, naują konfidencialią ginčijamo sprendimo ir vieno iš jo priedų versiją, kurioje yra kitos iki šiol neskelbtos dalys, ir kuri turi būti pateikta tik ieškovės atstovams, prieš tai pasirašiusiems konfidencialumo įsipareigojimą.

45 2023 m. gegužės 16 d. nutartimi Bendrasis Teismas ieškovei, Komisijai ir į bylą įstojusiai šaliai pateikė keletą rašytinių klausimų, į kuriuos buvo prašoma atsakyti raštu ir pateikti atsakymus teismo posėdyje.

46 2023 m. birželio 2 d. kanceliarijai pateiktame dokumente ieškovė pateikė savo pastabas dėl Komisijos pagal 2023 m. kovo 30 d. nutartį pateiktų dokumentų.

47 Per 2023 m. rugsėjo 21 d. teismo posėdį buvo išklausytos šalių kalbos ir atsakymai į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

48 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

49 Komisija ir įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

III. Dėl teisės

50 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo penkis pagrindus, grindžiamus, pirma, Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimu ir akivaizdžiomis vertinimo klaidomis dėl MDU rinkos, antra, akivaizdžia vertinimo klaida, susijusia su konkurenciniais santykiais tarp koncentracijos šalių GV rinkoje, trečia, akivaizdžia vertinimo klaida, susijusia su vertikaliuoju poveikiu televizijos signalų perdavimo tarpinėms paslaugoms, ketvirta, akivaizdžia vertinimo klaida, susijusia su koncentracijos poveikiu didmeninei televizijos kanalų įsigijimo ir televizijos

signalų perdavimo rinkai, ir penkta, akivaizdžia vertinimo klaida, nes Komisija konstatavo, jog įsipareigojimų dėl OTT televizijos ir retransliacijos mokesčių pakanka, kad koncentracija būtų suderinama su vidaus rinka.

A. Taikytini jurisprudencijos principai

1. Dėl teisminės kontrolės intensyvumo

51 Pagal suformuotą jurisprudenciją pagrindinės Reglamento Nr. 139/2004 nuostatos, ypač jo 2 straipsnis, suteikia Komisijai tam tikrą diskreciją atliekant visų pirma ekonominį vertinimą, todėl teismo atliekama naudojimosi šia galia, kuri yra būtina nustatant koncentracijos taisykles, kontrolė turi būti atliekama atsižvelgiant į diskreciją, kuri neatsiejama nuo koncentraciją reglamentuojančių taisyklių dalį sudarančių ekonominio pobūdžio normų (2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Cementbouw Handel & Industrie / Komisija*, C-202/06 P, EU:C:2007:814, 53 punktas ir 2015 m. gegužės 13 d. Sprendimo *Niki Luftfahrt / Komisija*, T-162/10, EU:T:2015:283, 85 punktas).

52 Sąjungos teismų vykdoma Komisijos atliktų sudėtingų ekonominių vertinimų, įgyvendinant Reglamentu Nr. 139/2004 suteikiamą diskreciją, kontrolė turi apsiriboti patikrinimu, ar buvo laikytasi procedūrinių ir motyvavimo taisyklių, ar faktinės aplinkybės iš tikrųjų yra tikslios, ar nėra akivaizdžios vertinimo klaidos ir piktnaudžiavimo įgaliojimais (2023 m. liepos 13 d. Sprendimo *Komisija / CK Telecoms UK Investments*, C-376/20 P, EU:C:2023:561, 84 punktas, ir 2007 m. liepos 9 d. Sprendimo *Sun Chemical Group ir kt. / Komisija*, T-282/06, EU:T:2007:203, 60 punktas).

53 Konkrečiai kalbant, Bendrasis Teismas negali Komisijos ekonominio vertinimo pakeisti savuoju (2013 m. birželio 7 d. Sprendimo *Spar Österreichische Warenhandels / Komisija*, T-405/08, nepaskelbto Rink., EU:T:2013:306, 51 punktas ir 2019 m. gegužės 23 d. Sprendimo *KPN / Komisija*, T-370/17, EU:T:2019:354, 107 punktas).

54 Atsižvelgiant į tai, nors Bendrasis Teismas neturi savo ekonominiu vertinimu pakeisti Komisijos vertinimo taikant materialines Reglamento Nr. 139/2004 taisykles, tai nereiškia, kad Sąjungos teismai turi susilaikyti nuo Komisijos atlikto ekonominio pobūdžio duomenų aiškinimo kontrolės. Iš tiesų Sąjungos teismas turi patikrinti ne tik nurodytų įrodymų faktinį teisingumą, patikimumą ir nuoseklumą, bet ir tai, ar šie įrodymai apima visus esminius duomenis, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant sudėtingą padėtį, ir ar jie gali pagrįsti jais remiantis padarytas išvadas (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 145 punktą ir 2019 m. gegužės 23 d. Sprendimo *KPN / Komisija*, T-370/17, EU:T:2019:354, 60 punktą).

2. Dėl įrodinėjimo taisyklių

55 Perspektyvinė analizė, kuri yra reikalinga koncentracijos kontrolės srityje, reikalauja didelio dėmesingumo, nes reikia atlikti ne praeities įvykių, su kuriais dažniausiai susiję daugybė faktų, leidžiančių suprasti jų priežastis, ir net ne dabarties įvykių analizę, o numatyti įvykius, su didesne ar mažesne tikimybe įvyksiančius ateityje, jeigu nebus priimtas planuojamą koncentraciją draudžiantis ar sąlygas jai nustatantis sprendimas (2005 m. vasario 15 d. Sprendimo *Komisija / Tetra Laval*, C-12/03 P, EU:C:2005:87, 42 punktas).

56 Be to, tai, kad ekonominė analizė, kurią turi atlikti Komisija, yra perspektyvinė, neleidžia reikalauti, kad ji laikytųsi itin aukšto įrodymų lygio, siekdama įrodyti, jog koncentracija reikšmingai apribos arba, atvirkščiai, neapribos veiksmingos konkurencijos. Tokiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant, be kita ko, į simetrišką Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių struktūrą ir Komisijos ekonominių analizių koncentracijų kontrolės srityje perspektyvinį pobūdį, reikia konstatuoti, kad siekiant pripažinti, jog koncentracijos sandoris yra nesuderinamas arba suderinamas su vidaus rinka, pakanka, kad Komisija, remdamasi pakankamai reikšmingais ir nuosekliais duomenimis, įrodytų, jog veikiau tikėtina, nei netikėtina, kad dėl atitinkamos koncentracijos bus reikšmingai apribota veiksminga konkurencija vidaus rinkoje arba didelėje jos dalyje (2023 m. liepos 13 d. Sprendimo *Komisija / CK Telecoms UK Investments*, C-376/20 P, EU:C:2023:561, 86 ir 87 punktai).

57 Dėl įrodymams keliamų reikalavimų pažymėtina, kad remiantis 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala* (C-413/06 P, EU:C:2008:392) 50–53 punktais darytina išvada, jog Komisija iš esmės privalo nuspręsti arba leisti vykdyti koncentracijos sandorį, dėl kurio į ją kreiptasi, arba uždrausti jį sudaryti, atsižvelgdama į atliktą aptariamos koncentracijos labiausiai tikėtinos ekonominės raidos vertinimą. Taigi kalbama apie tikimybių vertinimą, o ne apie Komisijai tenkančią pareigą nesant pagrįstų abejonių įrodyti, kad koncentracija nekelia konkurencijos problemų (2013 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Cisco Systems ir Messagenet / Komisija*, T-79/12, EU:T:2013:635, 47 punktas).

58 Tokiomis aplinkybėmis Komisija privalo bendrai įvertinti tai, ką atskleidžia įrodymų visuma, naudojama vertinant konkurencinę padėtį. Šiuo atžvilgiu gali atsitikti, kad tam tikriems duomenims bus suteikta pirmenybė, o kiti bus atmesti. Šiam nagrinėjimui ir jame esančiam pagrindimui taikoma teisėtumo kontrolė, kurią Bendrasis Teismas atlieka dėl Komisijos sprendimų koncentracijų srityje (šiuo klausimu žr. 2010 m. liepos 6 d. Sprendimo *Ryanair / Komisija*, T-342/07, EU:T:2010:280, 136 punktą).

59 Galiausiai reikia pažymėti, kad Sąjungos teisėje joks Sąjungos teisės principas nedraudžia Komisijai sprendžiant apie pažeidimo padarymą remtis vieninteliu dokumentiniu įrodymu, jei to įrodymo įrodomoji vertė nekelia abejonių (šiuo klausimu žr. 2020 m. spalio 5 d. Sprendimo *HeidelbergCement ir Schwenk Zement / Komisija*, T-380/17, EU:T:2020:471, 460 punktą (nepaskelbtas Rink.)).

60 Atsižvelgiant į šiuos argumentus reikia išnagrinėti šio sprendimo 50 punkte nurodytus pagrindus, pateiktus ieškiniui pagrįsti.

B. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimu ir akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, susijusiomis su MDU rinka

61 Grįsdama pirmąjį pagrindą ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisijos atliktoje koncentracijos horizontaliojo nekoordinuojamo poveikio MDU rinkai analizėje padaryta teisės klaida ir akivaizdžios vertinimo klaidos.

1. Pirminės pastabos

62 Ginčijamo sprendimo VIII.C.2.4 skirsnyje Komisija išnagrinėjo horizontalųjį nekoordinuojamą sandorio poveikį MDU rinkai. Kaip nurodyta šio sprendimo 19 punkte Komisija laikėsi nuomonės, kad šios rinkos geografinės ribos gali būti paliktos neapibrėžtos.

63 Ginčijamo sprendimo 683–701 konstatuojamosiose dalyse nurodžiusi tam tikrus MDU rinkos ypatumus, Komisija to paties sprendimo 702–712 konstatuojamosiose dalyse išnagrinėjo koncentracijos šalių rinkos dalis tiek nacionaliniu lygmeniu, tiek jų atitinkamų kabelinių tinklų aprėpties zonos lygmeniu, taip pat koncentracijos lygį MDU rinkoje ir to sprendimo 718–720 konstatuojamosiose dalyse padarė išvadą, kad nors ši rinka buvo labai koncentruota ir kiekviena iš šalių dominavo savo atitinkamoje kabelinio tinklo aprėpties zonoje, dėl sandorio neatsirastų jokių ypatingų pokyčių (angl. „merger-specific change“), nes šalys nebuvo konkurentės šioje rinkoje, nes jų veikla iš esmės nesutapo.

64 Toliau, ginčijamo sprendimo 721–764 konstatuojamosiose dalyse, Komisija išnagrinėjo šalių taikytus konkurencinius suvaržymus. Šioje analizėje Komisija laikėsi nuomonės, kad nei *Vodafone* (žr. 723–746 konstatuojamąsias dalis), nei *Unitymedia* (žr. 747–764 konstatuojamąsias dalis) nedarė konkurencinio spaudimo kitos šalies kabelinio tinklo aprėpties zonoje, kad nėra jokių požymių, jog taip būtų buvę, jei sandorio nebūtų buvę, ir kad todėl jos nėra potencialios konkurentės.

65 Ginčijamo sprendimo 765–785 konstatuojamosiose dalyse Komisija išanalizavo šalių viena kitai taikomus konkurencinius suvaržymus ir padarė išvadą, kad jos nėra nei realios tiesioginės konkurentės (žr. 766–772 konstatuojamąsias dalis), nei realios netiesioginės konkurentės (žr. 773–785 konstatuojamąsias dalis).

66 Galiausiai ginčijamo sprendimo 786–831 konstatuojamosiose dalyse Komisija išnagrinėjo ir palygino konkurentų, ypač *Tele Columbus*, ieškovės ir kitų mažesnių rinkos dalyvių prieš sandorį (žr. 787–820 konstatuojamąsias dalis) ir po jo (žr. 821–831 konstatuojamąsias dalis) taikytus konkurencinius suvaržymus ir padarė išvadą, kad šie suvaržymai greičiausiai išliks nepakitę.

67 Atsižvelgdama į tai, kad dėl koncentracijos neįvyksta jokių specifinių pokyčių ir kad dėl jos nebus pašalinta jokia tiesioginė, netiesioginė ar potenciali konkurencija tarp šalių ir nesumažės jų konkurentų taikomi konkurenciniai suvaržymai, Komisija padarė išvadą, kad sandoriu nebus daromas joks horizontalusis nekoordinuojamas antikonkurencinis poveikis ir atitinkamai joks RVKR šioje rinkoje (žr. ginčijamo sprendimo 832–835 konstatuojamąsias dalis).

68 Nagrinėjamu atveju ieškovės argumentus, kuriais ji grindžia šį pagrindą, susijusius su šiuo ginčijamame sprendime Komisijos atliktu tyrimu dėl horizontaliojo nekoordinuojamo koncentracijos poveikio MDU rinkai, galima suskirstyti į dvi dalis, grindžiamas, pirma, teisės klaida ir Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimu, motyvuojant tuo, kad Komisija nekonstatavo, jog dėl sandorio būtų sukurta ar sustiprinta dominuojanti padėtis, ir, antra, akivaizdžiomis vertinimo klaidomis.

69 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas laikosi nuomonės, kad pirmiausia reikia išnagrinėti pirmojo pagrindo antrąją dalį.

2. Dėl antrosios dalies, grindžiamos akivaizdžiomis vertinimo klaidomis

70 Iš esmės ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė akivaizdžių vertinimo klaidų, susijusių, pirma, su konkurencija tarp susijungiančių šalių ir, antra, su sandorio konkurenciniu poveikiu MDU rinkai.

a) Dėl akivaizdžių vertinimo klaidų, susijusių su konkurencija tarp susijungiančių šalių

71 Ieškovė teigia, kad Komisija padarė akivaizdžių vertinimo klaidų, kai ginčijamame sprendime nusprendė, kad koncentracijos šalys iki šio sandorio nebuvo nei realūs (tiesioginiai ar netiesioginiai), nei potencialūs konkurentai. Be to, ieškovė teigia, kad Komisija nepakankamai išnagrinėjo, ar iki koncentracijos tarp šalių egzistavo tylus susitarimas.

1) Dėl tiesioginės konkurencijos

72 Ieškovė teigia, kad koncentracijos šalys iki sandorio buvo tiesioginės konkurentės.

73 Pirmiausia reikia priminti, kad ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, jog koncentracijos šalys nėra tiesioginės konkurentės, nustačiusi, kad jos veikė beveik išimtinai tik savo kabelinio tinklo aprėpties zonose, o jų veiklos sritys nesutapo, todėl klientai MDU rinkoje negalėjo pereiti nuo vienos koncentracijos šalies prie kitos (žr. 766 konstatuojamąją dalį).

74 Kiek tai susiję su keliomis sutartimis, kurias koncentracijos šalys sudarė ne savo kabelinio tinklo aprėpties zonoje, Komisija nurodė, kad šalys paaiškino, jog jos nebuvo aktyvios jų konkurencijos rezultatas, o buvo sudarytos išimties tvarka – tai buvo specifinės sutartys, besitęsiančios iš anksčiau, arba sutartys su nacionaliniu lygmeniu veikiančiomis būsto bendrovėmis, kurios jau buvo vienos iš šalių klientės ir norėjo bendradarbiauti su ja dėl visų savo nekilnojamojo turto objektų (žr. ginčijamo sprendimo 768 konstatuojamąją dalį).

75 Komisija pridūrė, kad tai, jog tarp šalių nėra tiesioginės konkurencijos, patvirtino konkurentų ir būsto bendrovių atsakymai, pateikti atliekant rinkos tyrimą, taip pat šalių pateikti duomenys apie jų dalyvavimą konkursuose MDU rinkoje (žr. ginčijamo sprendimo 769–771 konstatuojamąsias dalis).

76 Nagrinėjamu atveju, pirma, ieškovė tvirtina, kad jei MDU rinka iki sandorio sudarymo būtų laikoma nacionaline, abi šalys tikrai buvo realūs konkurentai. Šiuo klausimu nesvarbu, ar šalys „aktyviai konkuruoja“ šioje rinkoje, ar jos veikia tik tam tikruose (geografiniuose) rinkos segmentuose, t. y. atitinkamose savo kabelinio tinklo aprėpties zonose. Nei pagal Reglamentą Nr. 139/2004, nei pagal Europos Sąjungos teismų jurisprudenciją nereikalaujama, kad tam, jog būtų galima konstatuoti, jog egzistuoja RVKR, tarp dviejų įmonių neturi būti „aktyvios“ konkurencijos.

77 Antra, ieškovė teigia, kad net jei nagrinėjamos geografinės rinkos buvo susijusios tik su koncentracijos šalių kabelinio tinklo aprėpties zonomis, ginčijamame sprendime yra požymių, kad iki sandorio tarp jų buvo bent jau tam tikra tiesioginė konkurencinė sąveika. Iš tikrųjų iš ginčijamo sprendimo lentelių Nr. 16 (žr. 710 konstatuojamąją dalį) ir 17 (žr. 714 konstatuojamąją dalį) aiškiai matyti, kad tam tikra, tačiau tikrai nelaikytina nereikšminga, koncentracijos šalių veiklos sutaptis egzistavo bent jau *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje. Be to, ginčijamo

sprendimo 767 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse nurodomi konkretūs „iš anksčiau galiojančių sutarčių“ arba „išskaidytų sutarčių“, kurias koncentracijos šalys sudarė ne jų kabelinio tinklo aprėpties zonoje, atvejai.

78 Darytina išvada, kad, ieškovės nuomone, Komisijos išvada, jog koncentracijos šalys iki sandorio nebuvo tiesioginės konkurentės, yra akivaizdžiai klaidinga.

79 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

80 Šiuo klausimu reikėtų pažymėti, kad įmonės tiesiogiai konkuruoja tada, kai jos konkuruoja dėl tų pačių klientų.

81 Šioje byloje neginčijama, kad koncentracijos šalių kabeliniai tinklai nesutampa ir kad faktiškai, kai MDU klientas nori sudaryti sutartį su televizijos signalų teikėju, jis iš esmės turi tik galimybę pasirinkti koncentracijos šalį, kurios kabelinio tinklo aprėpties zonoje yra prijungiamas pastatas, arba vieną iš jos konkurentų, pavyzdžiui, ieškovę. Tai, ar MDU rinka iki sandorio buvo nacionalinio masto, ar buvo apribota koncentracijos šalių kabelinio tinklo aprėpties zona, nieko nekeičia, nes ši išvada taikoma abiem atvejais.

82 Iš to matyti, kad koncentracijos šalių parduodami produktai praktiškai nekonkuravo, todėl Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos konstatavusi, kad šios šalys iki koncentracijos nebuvo tiesioginiai konkurentai.

83 Ieškovės pateikti argumentai neleidžia įrodyti priešingai.

84 Pirma, reikia pažymėti, kad atsakydama į 2023 m. gegužės 16 d. Bendrojo Teismo pateiktą klausimą, į kurį turėjo būti atsakyta raštu, Komisija patvirtino, jog buvo rimtų požymių, rodančių, kad MDU rinka geografiniu požiūriu buvo apribota kiekvienos šalies kabelinio tinklo aprėpties zona, tačiau dėl nacionaliniu lygmeniu veikiančių tiekėjų ir klientų ir dėl to, kad galimi kainų skirtumai šalyje nebuvo susiję su šiomis zonomis, ji negalėjo visiškai atmesti nacionalinio masto MDU rinkos egzistavimo galimybės.

85 Taigi tai, kad Komisija numatė, jog rinka gali būti nacionalinė, nereiškia, kad ji manė, jog tokioje hipotetinėje rinkoje koncentracijos šalys tiesiogiai konkuravo. Tik vėliau, nagrinėdama koncentracijos poveikį MDU rinkai, Komisija įvertino, ar galimoje nacionalinėje rinkoje, atsižvelgiant į šalių veiklą, koncentracija lemtų tiesioginės konkurencijos tarp jų praradimą. Taigi tai, kad ginčijamame sprendime Komisija numatė, jog MDU rinka galėjo būti nacionalinė dar prieš koncentraciją, neleidžia daryti išvados, kad koncentracijos šalys neišvengiamai buvo realios konkurentės tokioje rinkoje, kaip tvirtina ieškovė. Galiausiai negalima atmesti galimybės, kad dvi įmonės toje pačioje geografinėje rinkoje gali veikti kartu su kitomis įmonėmis, nors šios dvi įmonės nesiremia tais pačiais klientais, be kita ko, dėl savo kabelinių tinklų geografinių ribų.

86 Reikia pridurti, kad ginčijamo sprendimo 768 konstatuojamojoje dalyje Komisijos padaryta išvada, jog šalys tarpusavyje „nekonkuravo aktyviai“, buvo siekiama tik paaiškinti, kad tik atsakydamos į MDU klientų iniciatyva pateiktus prašymus šalys labai retais atvejais sudarydavo sutartis dėl televizijos signalo perdavimo kitos šalies kabelinio tinklo aprėpties zonoje. Norėdamos patenkinti tokius prašymus, šalys turėjo įsigyti tarpines televizijos signalų perdavimo paslaugas iš kito operatoriaus. Taip nusprendusi Komisija visiškai nemanė, kad koncentracijų kontrolės srityje „aktyvios“ konkurencijos pašalinimas yra būtinas siekiant nustatyti, kad egzistuoja RVKR.

87 Antra, nors koncentracijos šalių kabeliniai tinklai visiškai nesutapo, ir ieškovė to neginčija, iš tikrųjų ginčijamame sprendime Komisija konstatavo, kad jų veikla vis dėlto kažkiek sutampa, nes šie operatoriai šiuo atveju iš kitos šalies ar 3 lygio tinklo kito operatoriaus perka televizijos signalų perdavimo tarpines paslaugas, kad pasiektų atitinkamus MDU klientus.

88 Reikia pažymėti, kad nors ieškovė ginčija Komisijos per procesą Bendrajame Teisme atskleistų skaičių, susijusių su sutartimis, kurias koncentracijos šalys sudarė ne savo kabelinio tinklo aprėpties zonoje ir su atitinkamais klientais, nereikšmingumą, pačių skaičių ji neginčija. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad šie skaičiai rodo, jog šios sutartys atitiko labai nedidelį MDU klientų skaičių pagal prijungtus namų ūkius ir tokią nedidelę, mažesnę už 1 % rinkos dalį, kad negali būti kalbos apie likutinę konkurenciją, kurią reikia saugoti.

89 Tokias sutartis už savo kabelinio tinklo aprėpties zonos ribų koncentracijos šalys sudarė tik išimtiniais atvejais, ir ieškovė tą net patvirtinto per rinkos tyrimą, kaip tai matyti iš ginčijamo sprendimo 770 konstatuojamosios dalies.

90 Vadinasi, ieškovė neįrodė, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai nusprendė, kad koncentracijos šalys iki koncentracijos nebuvo tiesioginiai konkurentai.

2) Dėl netiesioginės konkurencijos

91 Ieškovė teigia, kad koncentracijos šalys iki sandorio buvo netiesioginiai konkurentai.

92 Pirmiausia reikia priminti, kad ginčijamame sprendime Komisija patikrino, ar koncentracijos šalys iki koncentracijos sandorio darė viena kitai netiesioginį konkurencinį spaudimą. Šiuo klausimu Komisija pažymėjo, kad tam, jog atsirastų RVKR, bet koks esamas netiesioginis konkurencinis spaudimas, kuris būtų panaikintas dėl sandorio, turėtų būti ypač didelis (žr. 776 konstatuojamąją dalį). Atlikusi šią analizę, Komisija, remdamasi keliais aspektais, padarė išvadą, kad koncentracijos šalys nebuvo netiesioginiai konkurentai.

93 Pirma, Komisija atsižvelgė į tai, kad keli rinkos tyrimo respondentai, kurie teigė, jog tarp koncentracijos šalių egzistavo netiesioginė konkurencija, patys pripažino, kad kaina MDU rinkoje priklausė nuo vietos veiksnių ir skirtinguose susijusiuose regionuose nebuvo panaši (žr. ginčijamo sprendimo 774 konstatuojamąją dalį).

94 Antra, Komisija nurodė, kad atliekant rinkos tyrimą buvo nustatytos trys galimos perdavimo priemonės, dėl kurių tarp šalių galėjo atsirasti netiesioginė konkurencija: pirmoji – iš nacionaliniu lygmeniu veikiančių konkurentų, kaip antai ieškovė, antroji – iš nacionaliniu lygmeniu veikiančių klientų ir trečiasis – iš specializuotų tarpininkų, kaip antai advokatų kontorų ar konsultacinių įmonių (žr. ginčijamo sprendimo 775 konstatuojamąją dalį). Vėliau Komisija paaiškino, kad ji nerado jokių įrodymų, kad dėl šių perdavimo priemonių tarp šalių galėjo atsirasti netiesioginė konkurencija arba įrodančių, kad tokia netiesioginė konkurencija egzistavo (žr. ginčijamo sprendimo 777 konstatuojamąją dalį).

95 Taigi dauguma rinkos tyrime dalyvavusių būsto bendrovių atsakė, kad niekada (kiek tai susiję su vietos bendrovėmis, kurios galėjo daryti įtaką trečiajai perdavimo priemonei) arba retai (kiek tai susiję su nacionalinėmis bendrovėmis, kurios galėjo daryti įtaką antrajai perdavimo priemonei) nenaudojo netiesioginės lyginamosios analizės. Kiek tai susiję su konkuruojančiais operatoriais, tik ieškovė ir *Tele Columbus* nurodė, kad jie dažnai atlieka tokią lyginamąją analizę (žr. ginčijamo sprendimo 778–780 konstatuojamąsias dalis). Vis dėlto, nė vienas iš šių konkurentų negalėjo

Komisijai pateikti konkrečių pavyzdžių, įrodančių, kad tarp šalių egzistuoja netiesioginiai konkurenciniai santykiai, pavyzdžiui, įrodymų, kad visoje Vokietijoje buvo suderintos MDU rinkos sąlygos (žr. ginčijamo sprendimo 781 konstatuojamąją dalį).

96 Trečia, Komisija išnagrinėjo koncentracijos šalių vidaus dokumentus ir nerado jokių įrodymų, kad *Vodafone* ar *Unitymedia*, vykdydamos derybas MDU rinkoje, atsižvelgė į kitos šalies sąlygas (žr. ginčijamo sprendimo 782 konstatuojamąją dalį). Komisija taip pat atsižvelgė į koncentracijos šalių pateiktus įrodymus, iš kurių matyti, kad nacionaliniu lygmeniu nesuderintos MDU rinkoje sudarytoms sutartims taikomos sąlygos (žr. ginčijamo sprendimo 783 konstatuojamąją dalį).

97 Galiausiai Komisija atsižvelgė į tai, kad tokio pobūdžio tarpregioninė lyginamoji analizė jokiu būdu negalėtų būti veiksminga poveikio priemonė, nes tarp šalių nėra realios tiesioginės konkurencijos ir todėl būsto bendrovės negali pereiti iš vienos koncentracijos šalies į kitą (žr. ginčijamo sprendimo 784 konstatuojamąją dalį).

98 Šioje byloje, pirma, ieškovė teigia, kad Komisija neteisingai taikė Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnį, kai ginčijamo sprendimo 776 konstatuojamojoje dalyje nurodė, jog tam, kad būtų galima pripažinti RVKR, bet koks esamas netiesioginis konkurencinis spaudimas, kuris būtų panaikintas dėl sandorio, turėtų būti ypač didelis. Ieškovės teigimu, netiesioginė konkurencija yra atitinkama realios konkurencijos, saugomos Reglamentu Nr. 139/2004, forma, neatsižvelgiant į tokios konkurencijos lygį. Atsižvelgiant į tai, kad abi konkurencijos šalys iki sandorio užėmė dominuojančią padėtį savo atitinkamose kabelinio tinklo aprėpties zonose, net ir nedidelis įtakos rinkoje padidėjimas, susijęs su konkurencinio spaudimo (tiesioginio ar netiesioginio) panaikinimu, būtų lėmęs RVKR, kaip tai pripažino pati Komisija dėl koncentracijos šalių padėties didmeninėse televizijos rinkose.

99 Antra, ieškovė nurodo, kad ginčijamame sprendime Komisija nustatė svarbių netiesioginės konkurencijos elementų, t. y. tai, kad koncentracijos šalys stebėjo viena kitos veiklą ir lygino jų siūlomus produktus, kad didelės būsto bendrovės lygino koncentracijos šalių siūlomus produktus ir kad tarp koncentracijos šalių egzistavo konkurencija infrastruktūros atžvilgiu. Ieškovės teigimu, įrodinėjant netiesioginį konkurencinį spaudimą svarbu tai, kad sandorio šalys, nustatydamos savo komercinę strategiją, atsižvelgia į kitos šalies siūlomas sąlygas.

100 Ieškovė mano, kad iš to matyti, jog Komisijos išvada, kad dėl sandorio nesumažėja šalių netiesioginė konkurencija, yra akivaizdžiai klaidinga.

101 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

102 Pirmiausia reikia pažymėti, kad įmonės, kurios tiesiogiai nekonkuruoja, vis dėlto gali konkuruoti netiesiogiai, ypač kai jos patiria panašų konkurencinį spaudimą iš kitų įmonių, su kuriomis kiekviena iš jų konkuruoja tiesiogiai, arba kai kiti veiksniai, pavyzdžiui, klientų reikalavimai, panašiai riboja jų galimybes nustatyti kainas ir komercines sąlygas.

103 Pirma, kalbant apie tai, kad koncentracijos šalys stebi viena kitos veiklą ir lygina siūlomus produktus, reikia pažymėti, kad pati ieškovė pripažįsta, jog ginčijamo sprendimo 460 ir paskesnės konstatuojamosios dalys bei 892 ir paskesnės konstatuojamosios dalys, kuriomis ji remiasi, yra susijusios su fiksuotosios interneto prieigos rinka ir GV rinka, bet ne su MDU rinka.

104 Be to, Komisija paaiškino, kad tokios lyginamosios analizės neviršija „paprastų lyginamųjų komercinių analizių, skirtų geriausiai praktikai sektoriuje stebėti ir galbūt perimti“. Vis dėlto, kaip teisingai nurodo Komisija, toks palyginimas, kurį sudaro rinkos veiksmingumo ar geriausios praktikos sektoriuje, įskaitant kitas valstybes nares ar trečiąsias valstybes, analizė, negali būti laikomas netiesioginiais konkurenciniais spaudimais, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 102 punktą.

105 Atsakydama į Bendrojo Teismo pateiktą klausimą, į kurį reikia atsakyti raštu, Komisija pažymėjo, kad tam, jog dėl tiesioginės lyginamosios analizės atsirastų netiesioginis konkurencinis spaudimas, jos nuomone, turi būti įrodymų, patvirtinančių, kad į tokiu būdu vienos šalies surinktą informaciją apie kitą šalį pirmoji šalis iš tikrųjų atsižvelgė priimdama komercinius sprendimus ir kad dėl to dėl šios informacijos buvo daromas spaudimas šiai šaliai, taip sukeliant jos konkurencinę reakciją. Nagrinėjamu atveju Komisija nerado jokių įrodymų, kurie leistų teigti, kad taip buvo MDU rinkoje, kiek tai susiję su ieškovės nurodytomis lyginamosiomis analizėmis, ir reikia konstatuoti, kad ieškovė neįrodė priešingai arba kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą taip samprotaudama.

106 Darytina išvada, kad nebuvo netiesioginio konkurencinio spaudimo, kurį panaikinus galėjo padidėti, nors ir nedaug, susijungusio subjekto įtaka rinkoje, o tuo MDU rinka skiriasi nuo didmeninės televizijos rinkų, kuriose Komisija nustatė, kad dėl padidėjusios susijungusio subjekto įtakos rinkoje egzistuoja RVKR (žr. šio sprendimo 31 ir 32 punktus).

107 Galiausiai, iš ginčijamo sprendimo matyti (žr., be kita ko, 697 konstatuojamąją dalį), ir ieškovė to neginčija, kad daugelis sutarčių su MDU klientais yra derybų, konkursų ar oficialių viešųjų pirkimų rezultatas. Sutartyse, sudarytose po šių derybų ar procedūrų, buvo daug reikalavimų, visų pirma susijusių su infrastruktūra, teikiamomis paslaugomis ir priežiūra. Be to, Komisija pažymėjo, kad, atlikus rinkos tyrimą, buvo laikomasi vieningos nuomonės, jog kainos skiriasi ne pagal patį geografinį regioną, o veikiau pagal konkurencijos lygį, infrastruktūros sąnaudas (pavyzdžiui, civilinės inžinerijos sąnaudas) ir aptarnaujamų pastatų grupes. Be to, kaip pripažino tretieji asmenys, „su MDU susijusių sutarčių kainodara [priklausė] nuo vietinių veiksnių ir negal[ėjo] būti lyginama įvairiose zonose“. Taigi su MDU klientais sudarytos sutartys nebuvo tipinės sutartys, kurios galėjo būti lyginamosios analizės objektas remiantis paprasčiausiu praktikos sektoriuje stebėjimu.

108 Antra, reikia pažymėti, kad, priešingai nei teigia ieškovė, iš šešių nacionalinių būsto bendrovių ir 230 000 kitų būsto bendrovių, iš kurių kai kurios veikė keliose federacinėse žemėse, tik *Vonovia* atsakė, kad dažnai naudojo lyginamąją analizę, tačiau negalėjo pateikti jokių tinkamų pavyzdžių, atskleidžiančių netiesioginę koncentracijos šalių konkurenciją, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 779 konstatuojamosios dalies ir 781 konstatuojamosios dalies c punkto.

109 Šiuo klausimu Komisija triplike nurodė, kad, gavusi *Vonovia* ir *GdW* (pastaroji yra skėtinė ir konfederacinė organizacija, atstovaujanti maždaug 3 000 būsto bendrovių, kurios iš viso Vokietijoje valdo apie 6 mln. būstų) atsakymus į rinkos tyrimo klausimynus, paprašė papildomos informacijos, tačiau jos negalėjo pateikti įrodymų apie netiesioginę lyginamąją analizę, kurią tariamai vykdė kai kurios būsto asociacijos.

110 Galiausiai *GdW* per administracinę procedūrą pateiktos pastabos, kurias ieškovė pateikė Bendrajam Teismui, neleidžia abejoti tokiu vertinimu, nes jose nėra jokių konkrečių lyginamosios analizės ar apskritai netiesioginės konkurencijos tarp šalių pavyzdžių.

111 Taigi ieškovės pateikti argumentai nepaneigia Komisijos išvados, kad nacionalinės ar vietinės būsto bendrovės šiuo atveju neprisidėjo prie netiesioginio konkurencinio spaudimo atsiradimo tarp koncentracijos šalių.

112 Trečia, kalbant apie koncentracijos šalių konkurenciją infrastruktūros srityje, reikėtų pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo 441 konstatuojamosios dalies ir 453 konstatuojamosios dalies b punkto matyti, kad Komisija konstatavo, jog kiekvienos koncentracijos šalies vykdoma investavimo ir inovacijų veikla tinkle neturėjo jokio tiesioginio konkurencinio poveikio inovacijų ir investicijų strategijai kitos šalies tinkle ir kad toks kiekvienos šalies vykdomas kitos šalies veiklos stebėjimas yra „tik lyginamoji komercinė analizė, kuria siekiama stebėti ir galbūt imituoti geriausią sektoriaus praktiką“, ir ieškovė to neginčija.

113 Vis dėlto, kaip nurodyta šio sprendimo 104 ir 105 punktuose, toks palyginimas, kurį sudaro rinkos veiksmingumo ar geriausios praktikos sektoriuje, įskaitant kitas valstybes nares ar trečiąsias valstybes, analizė, yra tik laisvai pasirinkta palyginimo forma, bet neatitinka šio sprendimo 102 punkte nurodytos netiesioginio konkurencinio spaudimo formos.

114 Ketvirta, reikia pažymėti, kad ginčijamame sprendime Komisija paaiškino, viena vertus, kad koncentracijos šalių vidaus dokumentų tyrimas neatskleidė jokių duomenų, leidžiančių manyti, kad tos šalys per derybas dėl MDU sutarčių atsižvelgė į atitinkamas jų sąlygas, ir, kita vertus, kad koncentracijos šalys pateikė įtikinamų įrodymų, kad užginčytų MDU sutarčių suderinimą visoje Vokietijos teritorijoje. Priešingai nei teigia ieškovė, šios išvados buvo svarbios vertinant, ar kiekviena koncentracijos šalis, nustatydama savo komercinę strategiją, atsižvelgė į kitos šalies siūlomas sąlygas, taigi ir vertinant, ar iki koncentracijos tarp jų buvo netiesioginė konkurencija MDU rinkoje.

115 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė neįrodė, kad Komisija ginčijamame sprendime akivaizdžiai klaidingai nusprendė, jog koncentracijos šalys nėra netiesioginės konkurentės.

116 Atsižvelgiant į tai, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos darydama išvadą, jog tarp koncentracijos šalių nebuvo netiesioginės konkurencijos, nebereikia nagrinėti argumento, susijusio su klausimu, ar tokio pobūdžio panaikinta konkurencija turi būti „ypač didelė“, kad atsirastų RVKR, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnį, pagrįstumo.

3) Dėl potencialios konkurencijos

117 Ieškovė tvirtina, kad net jei koncentracijos šalys negalėtų būti laikomos realiomis konkurentėmis, jos buvo bent jau potencialios konkurentės iki sandorio.

118 Visų pirma reikia priminti, kad ginčijamame sprendime Komisija pirmiausia išnagrinėjo, ar *Vodafone* yra potenciali *Unitymedia* konkurentė. Šiomis aplinkybėmis Komisija atkreipė dėmesį į tai, kad *Vodafone* daugiausia veikė savo kabelinio tinklo aprėpties zonoje, ir pažymėjo, kad šis operatorius nurodė, jog neplanuoja plėsti savo kabelinio tinklo, be kita ko, *Unitymedia* aprėpties zonoje, nes pagrindinės investicijos nėra pelningos (žr. 726 konstatuojamąją dalį).

119 Atsižvelgdama į tai, kad rinkos tyrimo metu beveik visi konkuruojantys operatoriai atsakė, jog tikisi, kad *Vodafone* išplės savo kabelinį tinklą į *Unitymedia* aprėpties zoną, Komisija vėliau ištyrė tikėtiną *Vodafone* konkurencinio spaudimo raidą, jei sandoris nebūtų buvęs sudarytas. Šiuo klausimu Komisija nurodė, kad *Vodafone* teorinės galimybės plėstis į *Unitymedia* kabelinio tinklo

aprėpties zoną nepakanka, nes mano, kad norint įrodyti, jog tarp koncentracijos šalių buvo potenciali konkurencija, kurią pašalinus atsirastų RVKR, reikia, kad RVKR atsiradimo tikimybė būtų pakankama (žr. ginčijamo sprendimo 730 konstatuojamąją dalį).

120 Ginčijamo sprendimo 731–746 konstatuojamosiose dalyse Komisija paaiškino, kad ji nerado nuoseklių įrodymų, leidžiančių manyti, jog *Vodafone* plėtra į *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zoną būtų buvusi tikėtina ar pagrįstai numanoma, jei nebūtų buvę sandorio, o veikiau nustatė keletą aspektų, kurie rodo priešingą situaciją.

121 Iš tiesų Komisija pažymėjo, kad, pirma, *Vodafone* niekada anksčiau nedubliavo *Unitymedia* kabelinio tinklo ir konstatavo, kad šis operatorius labai mažai plėtojo savo kabelinį tinklą, net ir savo aprėpties zonoje ir aplink ją, nors tokia plėtra buvo pelningesnė nei kabelinio tinklo dubliavimas. Antra, Komisijos atlikta *Vodafone* vidaus dokumentų analizė patvirtino, kad šis operatorius neketino dubliuoti *Unitymedia* kabelinio tinklo, nes tokie projektai nebūtų atitikę jos investavimo kriterijų. Komisija atsižvelgė į *Vodafone* pateiktas prognozes, atsižvelgiant į operatoriaus jau turimą infrastruktūrą, kurios patvirtino pelningumo stoką. Trečia, Komisija nurodė, kad ji nerado įrodymų, jog kito operatoriaus kabelinio tinklo dubliavimas ateityje būtų tapęs pelningesnis.

122 Be to, Komisija laikėsi nuomonės, kad kitų operatorių, pavyzdžiui, *Tele Columbus*, vietinių operatorių ir ieškovės, atlikti dubliavimo darbai buvo nulemti konkrečių komercinių sumetimų, kurie skyrėsi nuo sumetimų, kuriais buvo siekiama sukurti lygiagretų konkuruojančio operatoriaus tinklą. Kiek tai susiję su *Tele Columbus* Komisija pažymėjo, kad šis operatorius nepadarė jokių reikšmingų investicijų savo trečiojo lygio tinklui plėsti (žr. ginčijamo sprendimo 744 konstatuojamąją dalį). Galiausiai Komisija nurodė, kad ji nenustatė jokių požymių, jog *Vodafone* turėjo ketinimų patekti į *Unitymedia* veiklos teritoriją techninėmis ar komercinėmis priemonėmis, kurios būtų kitokios nei savo kabelinio tinklo plėtros priemonės (žr. ginčijamo sprendimo 742 konstatuojamąją dalį).

123 Tada Komisija išnagrinėjo, ar *Unitymedia* buvo potenciali *Vodafone* konkurentė. Šiomis aplinkybėmis Komisija nurodė, kad *Unitymedia* daugiausia veikė savo kabelinio tinklo aprėpties zonoje, ir pažymėjo, kad šis operatorius nurodė, jog neplanuoja plėsti savo kabelinio tinklo, be kita ko, *Vodafone* teritorijoje, nes pagrindinės investicijos nėra pelningos (žr. ginčijamo sprendimo 726 konstatuojamąją dalį).

124 Atsižvelgdama į tai, kad beveik visi konkuruojantys operatoriai, atsakydami į rinkos tyrimą, nurodė, jog tikisi, kad *Unitymedia* išplės savo tinklą *Vodafone* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, tačiau pripažino, kad *Unitymedia* turi mažiau paskatų tai daryti nei *Vodafone*, Komisija ištyrė tikėtiną *Unitymedia* konkurencinio spaudimo raidą, jei nebūtų sandorio.

125 Ginčijamo sprendimo 755–764 konstatuojamosiose dalyse Komisija paaiškino, kad ji nerado nuoseklių įrodymų, leidžiančių manyti, jog *Unitymedia* plėtra į *Vodafone* kabelinio tinklo aprėpties zoną būtų buvusi tikėtina ar pagrįstai numanoma, jei nebūtų buvę sandorio, o veikiau nustatė keletą aspektų, kurie yra pakankamai panašūs į tuos, kurie buvo nustatyti *Vodafone* atveju, kurie rodo priešingą situaciją.

126 Iš tiesų Komisija pažymėjo, kad, pirma, *Unitymedia* niekada anksčiau nedubliavo *Vodafone* kabelinio tinklo ir konstatavo, kad šis operatorius labai mažai plėtojo savo kabelinį tinklą, net ir savo aprėpties zonoje ir aplink ją, nors tokia plėtra buvo pelningesnė nei kabelinio tinklo dubliavimas. Antra, Komisijos atlikta *Unitymedia* vidaus dokumentų analizė patvirtino, kad šis

operatorius neketino dubliuoti *Vodafone* kabelinio tinklo, nes tokie projektai nebūtų atitikę jos investavimo kriterijų. Komisija atsižvelgė į *Unitymedia* pateiktą prognozę, patvirtinančią šią pelningumo stoką. Galiausiai Komisija nurodė, kad kiti veiksniai, į kuriuos buvo atsižvelgta nagrinėjant *Vodafone* potencialią konkurenciją, taip pat taikytini *Unitymedia* atveju.

127 Nagrinėjamu atveju, pirma, ieškovė teigia, kad įmonė yra potenciali konkurentė tam tikroje rinkoje, jei yra realių ir konkrečių galimybių, kad atitinkama įmonė pateks į rinką ir konkuruos su jau įsitvirtinusiomis įmonėmis. Taigi būtų svarbu žinoti tik tai, ar įmonė yra pajėgi įeiti į konkrečią rinką. Taigi pats šis pajėgumas yra potenciali konkurencija ir yra saugomas Reglamentu Nr. 139/2004, nereikalaujant įrodyti, kad minėta įmonė iš tikrųjų ketina ateityje naudotis šiuo pajėgumu. Taigi potencialios konkurencijos situacija pirmiausia turėtų būti vertinama objektyviai, siekiant nustatyti, ar įėjimas į rinką būtų objektyviai įmanomas ir todėl, ar potencialus naujas rinkos dalyvis darytų reikšmingą spaudimą atitinkamoje rinkoje jau veikiančioms įmonėms. Subjektyvūs koncentracijos šalių ketinimai ar komerciniai planai, kaip antai investicijų planai ir vidinės pelningumo normos, neturi lemiamos reikšmės šiuo atžvilgiu.

128 Antra, ieškovė teigia, kad atitinkamose rinkose jau veikiančių įmonių apklausa būtų aiškiai patvirtinusi, kad koncentracijos šalys realiai galėjo, vertinant realiai, išplėsti savo kabelių (arba šviesolaidžio) tinklo infrastruktūrą kitos šalies aprėpties zonoje. Be to, rinkos dalyviai teigė, kad per artimiausius dvejus ar trejus metus koncentracijos šalys greičiausiai būtų tapusios agresyvesnėmis konkurentėmis savo atitinkamose kabelinio tinklo aprėpties zonose.

129 Trečia, ieškovės teigimu, ginčijamame sprendime yra keletas konkrečių pavyzdžių, įrodančių objektyvias galimybes ir ekonominį pagrįstumą plėstis į kito kabelinių tinklų operatoriaus aprėpties zoną. Pati ieškovė, taip pat *Tele Columbus* ir kiti operatoriai Europoje dubliavo kabelinius tinklus, o tai rodo, kad tokia veikla būtų ekonomiškai pagrįsta. Be to, Komisija suklydo potencialios konkurencijos tikimybę išnagrinėjusi vertinant tik kitos šalies kabelinio tinklo dubliavimą, nors koncentracijos šalys tikrai galėjo aptarnauti MDU klientus ne savo atitinkamose kabelinio tinklo aprėpties zonose, pasinaudodamos kito operatoriaus teikiamomis tarpinėmis televizijos signalų perdavimo paslaugomis. Komisija taip pat neatsižvelgė į „baltųjų zonų“, kuriose nėra nė vieno operatoriaus, egzistavimą, todėl tinklo dubliavimo klausimas nekilo.

130 Ketvirta, Komisija suklydo, nes remdamasi šalių investicijų kriterijais konstatavo, kad kitos šalies kabelinio tinklo dubliavimas nėra pelningas, atsižvelgiant į tai, kad tokie kriterijai gali būti bet kuriuo metu pakeisti ar net jais manipuliuojama, o „ekonominis pagrįstumas“ yra objektyvi sąvoka. Be to, savo 2023 m. birželio 2 d. pastabose ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime nurodyti koncentracijos šalių investavimo kriterijai niekaip neatitiko nei sektoriaus praktikos, nei kitų rinkos dalyvių investavimo kriterijų ir, beje, buvo kur kas aukštesni už jos investavimo kriterijus, o tai rodo, kad jie buvo nustatyti sąmoningai, siekiant, kad bet kokie planai dubliuoti kitos šalies kabelinį tinklą atrodytų nepelningi.

131 Penkta, Komisija neatsižvelgė į tai, kad *Bundeskartellamt* (Federalinė konkurencijos tarnyba, Vokietija) laikėsi nuomonės, jog šalys buvo bent jau potencialios konkurentės.

132 Ieškovės teigimu, darytina išvada, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nes konstatavo, jog koncentracijos šalys iki šio sandorio nebuvo potencialios konkurentės.

133 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

134 Šiuo klausimu, pirma, reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją koncentracijų kontrolės srityje nagrinėjant konkurencijos sąlygas remiamasi ne tik esama konkurencija, kuri yra tarp jau nagrinėjamoje rinkoje veikiančių įmonių, bet ir potencialia konkurencija, siekiant sužinoti, ar atsižvelgiant į rinkos struktūrą, ekonomines bei teisines aplinkybes, turinčias įtakos jos veikimui, egzistuoja realios ir konkrečios galimybės, kad atitinkamos įmonės gali konkuruoti tarpusavyje, arba, kad naujas konkurentas gali įeiti į nagrinėjamą rinką ir konkuruoti su veikiančiomis įmonėmis (žr. 2006 m. liepos 4 d. Sprendimą *easyJet / Komisija*, T-177/04, EU:T:2006:187, 116 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

135 Norėdama nustatyti, ar įmonė yra potenciali konkurentė rinkoje, Komisija turi patikrinti, ar tuo atveju, jei nebūtų nagrinėjamos koncentracijos, ši įmonė būtų turėjusi realių ir konkrečių galimybių patekti į minėtą rinką ir konkuruoti su joje veikiančiomis įmonėmis. Toks įrodymas neturi būti grindžiamas vien paprasta prielaida; jis turi būti pagrįstas faktinėmis aplinkybėmis arba atitinkamos rinkos struktūrų analize. Taigi įmonė negali būti pripažinta potencialia konkurente, jeigu jos atėjimas į rinką nėra ekonomiškai pagrįsta strategija (pagal analogiją žr. 2012 m. birželio 29 d. Sprendimo *E.ON Ruhrgas ir E.ON / Komisija*, T-360/09, EU:T:2012:332, 86 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

136 Be to, patekimo į rinką strategijos ekonominis pagrįstumas negali būti prilygintas paprasčiausiam tokios strategijos pelningumui. Jei jį būtų galima jam prilyginti, paprasčiausia teorinė galimybė patekti į rinką galėtų būti laikoma pakankama potencialios konkurencijos buvimui konstatuoti. Vadinasi, Komisija gali atsižvelgti į įmonės, kurios kaip potencialios konkurentės statusas yra nagrinėjamas, komercinį ar ekonominį interesą patekti į rinką (šiuo klausimu žr. 2005 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *EDP / Komisija*, T-87/05, EU:T:2005:333, 177, 185, 187, 188, 191 ir 195 punktus ir 2006 m. liepos 4 d. Sprendimo *easyJet / Komisija*, T-177/04, EU:T:2006:187, 123 punktą), taigi ir remtis jos investavimo kriterijais. Komisija negali įmonės laikyti potencialia konkurente remdamasi bendrais ir abstrakčiais argumentais, neatsižvelgusi į tos įmonės komercinius interesus, trumpalaikę ir vidutinės trukmės plėtros strategiją ir šiuo tikslu jos nusistatytus pelningumo kriterijus.

137 Darytina išvada, kad kai Komisija konstatuoja, pirma, kad atitinkama įmonė nesiėmė jokių veiksmų patekti į rinką per pakankamai trumpą laikotarpį, apskaičiuotą atsižvelgiant į rinkos ypatybes, antra, kad įmonė nemano, jog jai yra ekonomiškai pagrįsta ir naudinga patekti į rinką, ir, trečia, kad įmonė neketina ateityje reikšmingai patekti į rinką, nepadarydama akivaizdžios vertinimo klaidos, ji gali nuspręsti, kad ta įmonė nėra kitos koncentracijos šalies potenciali konkurentė.

138 Antra, kiek tai susiję su atitinkamoje rinkoje jau veikiančių įmonių nuomone, kaip tai matyti iš rinkos tyrimo, reikia pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo 727, 728, 752 ir 753 konstatuojamųjų dalių matyti, jog Komisija tikrai atsižvelgė į konkuruojančių operatorių nuomonę, nes iš šių konstatuojamųjų dalių matyti, kad ji išsamiai išnagrinėjo potencialią konkurenciją tarp koncentracijos šalių, remdamasi visų pirma jų pateiktomis pastabomis.

139 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad nors Komisija turi teisę atsižvelgti į rinkoje veikiančių įmonių nuomonę, ši nuomonė negali būti lemiama vertinant, ar yra potenciali konkurencija.

140 Nors klientų ir konkurentų nuomonė gali būti naudingas informacijos apie galimas koncentracijos sandorio pasekmes rinkai šaltinis, ji Komisijai nėra privaloma, kai ši savarankiškai vertina koncentracijos pasekmes rinkai [šiuo klausimu žr. 1999 m. kovo 25 d. Sprendimo *Gencor /*

Komisija, T-102/96, EU:T:1999:65, 290 ir 291 punktus ir 2020 m. spalio 5 d. Sprendimo *HeidelbergCement ir Schwenk Zement / Komisija*, T-380/17, EU:T:2020:471, 673 punktą (nepaskelbtas Rink.)].

141 Trečia, kiek tai susiję su įrodymais, kurie, ieškovės teigimu, įrodo objektyvias galimybes ir ekonominį pagrįstumą plėstis į kito kabelinių tinklų operatoriaus aprėpties zoną, siekiant atmesti šį priekaištą, pakanka nurodyti, kaip matyti iš šio sprendimo 136 punkte nurodytos jurisprudencijos, kad patekimo į rinką strategijos ekonominis pagrįstumas negali būti prilygintas paprasčiausiam tokios strategijos pelningumui, ir kad reikia atsižvelgti į įmonės, kurios kaip potencialios konkurentės statusas yra nagrinėjamas, komercinį ar ekonominį interesą patekti į rinką.

142 Vadinasi, net jei ieškovės pateikti įrodymai ir pavyzdžiai patvirtintų, kad kitos koncentracijos šalies kabelinio tinklo aprėpties zonos išplėtimas buvo objektyviai galimas ir ekonomiškai pagrįstas, ginčijamame sprendime Komisija vis dėlto išsamiai paaiškino, visų pirma remdamasi jų vidaus dokumentais, kad nė viena iš koncentracijos šalių iki koncentracijos neketino dubliuoti kitos šalies tinklo ir neturėjo jokio ekonominio intereso tai daryti, nes pagrindinės investicijos neatitiko jų atitinkamų investavimo kriterijų. Be to, Komisija taip pat atsižvelgė į tai, kad koncentracijos šalys anksčiau niekada nedubliavo savo atitinkamų tinklų. Manytina, kad to, kas išdėstyta, pakanka, kad būtų atmestas trečiasis ieškovės priekaištas.

143 Be to, ieškovės pateikti įrodymai neįrodo, kad koncentracijos šalims būtų buvę objektyviai galima ir ekonomiškai pagrįsta išplėsti savo veiklą MDU rinkoje į kitos šalies kabelinio tinklo aprėpties zoną.

144 Taigi, pirma, kalbant apie tai, kad kiti konkurentai buvo pasirengę plėsti savo tinklus, ginčijamame sprendime Komisija paaiškino, kodėl tokios strategijos netaikytinos kitos koncentracijos šalims.

145 Kiek tai susiję konkrečiai su ieškove, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 744 konstatuojamosios dalies c punkto, jos padėtis labai skyrėsi nuo koncentracijos šalių padėties dėl to, kad ji jau turėjo labai platų šviesolaidžio tinklą, ir kad ji naudojo šį tinklą plačiajuosčio ryšio prieigos paslaugoms teikti naudojant skaitmeninės abonento linijos technologiją (angl. „Digital Subscriber Line“, DSL). Taigi, norėdama išplėsti savo pasiūlą MDU klientams į naujas zonas, ieškovė galėjo remtis savo šviesolaidžio linijomis ar esamais kabeliais ir paprastai jai reikėjo pastatyti tik trumpas būtinas 3 lygio tinklo dalis.

146 Kalbant apie *Tele Columbus*, ginčijamo sprendimo 744 konstatuojamosios dalies a punkte ir 797–799 konstatuojamosiose dalyse pateikti įrodymai, kurių ieškovė neginčija, rodo, kad ši bendrovė iš tikrųjų nesiėmė jokio kito operatoriaus kabelinio tinklo dubliavimo kelerių metų laikotarpiu iki ginčijamo sprendimo priėmimo. Visų pirma iš ginčijamo sprendimo 798 konstatuojamojoje dalyje pateikto 20 paveikslėlio matyti, kad prie *Tele Columbus* tinklo prijungtų namų ūkių skaičius 2012–2018 m. laikotarpiu labai nepadidėjo, jei neatsižvelgiama į įsigytus kitų bendrovių anksčiau turėtus aktyvus.

147 Kalbant apie ieškovės nurodytus kabelinių tinklų dubliavimo kitose valstybėse narėse atvejus, kaip nurodė Komisija savo rašytinėse pastabose, šiuos reiškinius galima paaiškinti istoriniais veiksniais arba mažomis įrengimo sąnaudomis tose valstybėse narėse. Be to, Komisija nurodė Bendrajame Teisme nagrinėtus valstybių narių pavyzdžius, kai kabeliniai tinklai nesidubliuoja. Komisija taip

pat pagrįstai nurodė, kad tai, jog operatoriai iš esmės neplečia savo kabelinių tinklų, yra bendra tendencija Europoje. Darytina išvada, kad ieškovės nurodyti tinklų dubliavimo atvejai neleidžia abejoti Komisijos atliktais galimos konkurencijos tarp koncentracijos šalių vertinimais.

148 Antra, priešingai nei teigia ieškovė, Komisija išnagrinėjo ne tik potencialios konkurencijos tikimybę dubliuojant kitos koncentracijos šalies kabelinį tinklą, kaip tai matyti iš ginčijamo sprendimo 745 konstatuojamosios dalies, kiek tai susiję su *Vodafone*, ir iš minėto sprendimo 763 konstatuojamosios dalies, kiek tai susiję su *Unitymedia*. Šiuo klausimu Komisija dar nusprendė, kad taip pat mažai tikėtina, jog viena šalis skverbsis į kitos šalies kabelinį tinklą pasitelkdama infrastruktūra negrindžiamas priemones, pavyzdžiui, nuomojamas linijas, palydovinę infrastruktūrą ar 4 lygio tinklus.

149 Be to, Komisija Bendrajame Teisme paaiškino, o ieškovė tam neprieštaravo, kad nors teoriškai būtų įmanoma teikti televizijos signalų perdavimo paslaugas MDU klientams nenaudojant savo pačios 3 lygio infrastruktūros, praktiškai tai nėra konkurencijos požiūriu patraukli galimybė. Šiuo klausimu taip pat reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 820 konstatuojamojoje dalyje Komisija konstatavo, ir ieškovė to neginčija, jog 4 lygio operatoriai visiškai priklauso nuo šalių noro siūlyti televizijos signalo tarpinio transliavimo paslaugas konkurencingomis sąlygomis. Be to, ginčijamo sprendimo 1479 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad patys 4 lygio operatoriai paaiškino, jog jie veikia nišiniame rinkos segmente, o būsto asociacijos tvirtino, kad šie operatoriai dažnai neatitinka paslaugų lygio reikalavimų ir negali pasirūpinti 3 lygio tinklo naujovinimu. Šios aplinkybės patvirtina Komisijos išvadą, kad buvo mažai tikėtina, jog koncentracijos šalys plėtos savo veiklą kitos šalies kabelinio tinklo aprėpties zonoje, remdamosi su infrastruktūra nesusijusiomis priemonėmis.

150 Trečia, kiek tai susiję su „baltųjų zonų“, į kurias Komisija tariamai neatsižvelgė, egzistavimu, net nepriimant sprendimo dėl šio argumento, kurį ginčija Komisija, priimtinumo, reikia konstatuoti, kad jeigu joks operatorius iki šiol neįrengė kabelinio tinklo šiose zonose, labai mažai tikėtina, kad abi koncentracijos šalys nuspręstų ten imtis veiklos. Šiuo klausimu taip pat reikėtų pažymėti, kad Komisijos tyrime nebuvo nurodyta jokių įrodymų, leidžiančių manyti, kad, jei nebūtų buvę sandorio, šalys būtų diegusios paslaugas toje pačioje baltojoje zonoje, o ieškovė nepateikė jokių priešingų įrodymų.

151 Ketvirta, kiek tai susiję su ieškovės teiginiu, kad Komisija negalėjo remtis koncentracijos šalių investavimo kriterijais, nes šie kriterijai galėjo būti bet kuriuo metu pakeisti arba jais galėjo būti net manipuliuojama ir jie neatitiko sektoriaus praktikos, reikia priminti, kad patekimo į rinką strategijos ekonominis pagrįstumas negali būti prilygintas paprasčiausiam tokios strategijos pelningumui, ir kad Komisija gali remtis įmonės, kurios kaip potencialios konkurentės statusas yra nagrinėjamas, komerciniu ar ekonominiu interesu patekti į rinką (žr. šio sprendimo 135 ir 136 punktus), taigi ir investavimo kriterijais.

152 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad vertindama, ar egzistuoja potenciali konkurencija, Komisija turi remtis visomis aplinkybėmis. Tai darydama ji negali neatsižvelgti į atitinkamų įmonių investavimo strategijas. Tas pats pasakytina, be kita ko, apie dideles tarptautines grupes, kaip antai *Vodafone*, kurios turi turėti galimybę spręsti dėl investicijų projektų, susijusių su kelių valstybių rinkomis, šiuo tikslu remdamosi geriausiomis grąžos normomis. Beje, reikia konstatuoti, kad ieškovės pateiktos informacijos nepakanka padaryti išvadai, jog Komisija turėjo duomenų, kad apie sandorį pranešusios šalies pateikti skaičiai yra neteisingi.

153 Be to, reikia pažymėti, kad koncentracijų kontrolei taikomuose teisės aktuose numatytos įvairios priemonės, kuriomis siekiama atgrasyti nuo neteisingos ar klaidinančios informacijos perdavimo ir už tai bausti. Šalims, kurios praneša apie koncentracijos sandorį, pagal 2004 m. balandžio 7 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 802/2004, įgyvendinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 2004, 133, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 3 t., p. 88) 4 straipsnio 1 dalį ir 6 straipsnio 2 dalį taikoma aiški pareiga visiškai ir sąžiningai informuoti Komisiją apie faktus ir aplinkybes, kurie yra svarbūs priimant sprendimą dėl suderinamumo, nes už šios pareigos nesilaikymą Reglamento Nr. 139/2004 14 straipsnyje numatytos sankcijos. Be to, remdamasi Reglamento Nr. 139/2004 6 straipsnio 3 dalies a punktu ir 8 straipsnio 6 dalies a punktu, Komisija taip pat gali atšaukti sprendimą dėl suderinamumo, jei šis sprendimas paremtas neteisinga informacija, už kurią atsakinga viena iš įmonių, arba kai toks sprendimas gautas apgaulės būdu (2009 m. gegužės 7 d. Sprendimo *NVV ir kt. / Komisija*, T-151/05, EU:T:2009:144, 185 punktas).

154 Galiausiai reikia konstatuoti, pirma, kad iš ginčijamo sprendimo 742 konstatuojamosios dalies ir 553 išnašos matyti, jog Komisija patikrino koncentracijos šalių prognozes, pagal kurias jos, atsižvelgdamos į savo investavimo kriterijus, išnagrinėjo kelių infrastruktūros diegimo projektų pelningumą, ir nusprendė, kad jų rezultatai yra pakankamai patikimi, ir, antra, Komisija rėmėsi ne tik koncentracijos šalių investavimo kriterijais darydama išvadą, jog tarp jų nėra potencialios konkurencijos, bet, be kita ko, atsižvelgė į tai, kad praktiškai nei *Vodafone*, nei *Unitymedia* niekada nedubliavo kitos šalies kabelinio tinklo ir kad jos tik labai nedaug išplėtė savo tinklą savo kabelių zonos viduje, nors tokia vidinė plėtra yra pelningesnė.

155 Penkta, kiek tai susiję su Federalinės kartelių tarnybos sprendimais, į kuriuos Komisija tariamai neatsižvelgė, reikia pažymėti, kad, atsižvelgiant į tikslų kompetencijos pasidalijimą, kuriuo grindžiamas Reglamentas Nr. 139/2004, nacionalinių valdžios institucijų sprendimai negali būti privalomi Komisijai koncentracijų kontrolės procedūrose (šiuo klausimu žr. 2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Cementbouw Handel & Industrie / Komisija*, C-202/06 P, EU:C:2007:814, 56 punktą ir 2009 m. gegužės 7 d. Sprendimo *NVV ir kt. / Komisija*, T-151/05, EU:T:2009:144, 139 punktą), juo labiau kai jos susijusios su kitos koncentracijos šalimis ir kitu laikotarpiu.

156 Darytina išvada, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą ginčijamame sprendime konstatavusi, jog mažai tikėtina, kad koncentracijos šalys, jeigu nebūtų koncentracijos, būtų išplėtusios savo veiklą MDU rinkoje į kitos šalies kabelinio tinklo aprėpties zoną, taigi tarp jų būtų buvusi potenciali konkurencija, kuri sandoriu būtų panaikinta ir taip atsirastų RVKR.

4) Dėl kolektyvinės dominuojančios padėties, kurią lemia tylus koncentracijos šalių susitarimas

157 Ieškovė kelis kartus teigė, kad jei koncentracijos šalys nekonkuravo tarpusavyje ir niekada nedubliavo savo kabelinių tinklų, taip buvo dėl to, kad jos užėmė kolektyvinę dominuojančią padėtį dėl tylaus tarpusavio susitarimo, kurio Komisija pakankamai neištyrė.

158 Taigi ieškovė teigia, kad tai, jog tarp koncentracijos šalių nebuvo aktyvios konkurencijos, nereiškia, kad jos nebuvo konkurentės, o veikiau rodo, kad jos užėmė kolektyvinę dominuojančią padėtį, kurią lėmė tylus tarpusavio susitarimas, kuriuo buvo siekiama pasidalyti Vokietijos rinką ir nesudaryti konkurencinių santykių tarp jų įspūdžio, siekiant sudaryti palankesnes sąlygas gauti patvirtinimą dėl ilgą laiką planuotos koncentracijos. Grįsdama tokį teiginį ieškovė remiasi keliais Federalinės kartelių tarnybos sprendimais, kuriuose tariamai konstatuota kolektyvinė

dominuojanti padėtis tarp šalių, ir teigia, kad MDU rinka atitinka visus rinkos, kurioje susiklosčiusi kolektyvinė dominuojanti padėtis, požymius ir kad nėra jokio kito patikimo paaiškinimo, kodėl tarp koncentracijos šalių nėra aktyvios konkurencijos.

159 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

160 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ieškovė neteigia, jog dėl sandorio būtų sukurta ar sustiprinta kolektyvinė dominuojanti padėtis MDU rinkoje ir dėl to būtų labai apribota veiksminga konkurencija vidaus rinkoje ar didelėje jos dalyje, o veikiau teigia, kad dėl tylaus tarpusavio susitarimo koncentracijos šalys iki koncentracijos užėmė kolektyvinę dominuojančią padėtį.

161 Darant prielaidą, kad savo argumentu ieškovė siekia pranešti apie kartelį, iš Reglamento Nr. 139/2004 21 straipsnio 1 dalies matyti, kad tik šis reglamentas taikomas jo 3 straipsnyje apibrėžtoms koncentracijoms, kurioms 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [SESV 101] ir [102] straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) iš principo nėra taikomas. Kita vertus, pastarasis reglamentas yra vienintelis, kuris yra taikomas įmonių, kurios, nors ir nesudariusios koncentracijos sandorio, kaip jis suprantamas pagal Reglamentą Nr. 139/2004, vis dėlto gali tarpusavyje derinti veiksmus pažeisdamos SESV 101 straipsnį ir kurioms dėl šios priežasties taikoma Komisijos arba nacionalinių konkurencijos institucijų kontrolė, elgesiui (2017 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *Austria Asphalt*, C-248/16, EU:C:2017:643, 32 ir 33 punktai).

162 Darytina išvada, kad ieškovės priekaištas, grindžiamas tariamu tyliu koncentracijos šalių susitarimu iki koncentracijos yra nereikšmingas, nes jis susijęs ne su ginčijamo sprendimo dalyku, t. y. koncentracija, kuriai taikomas Reglamentas Nr. 139/2004, o su veiksmais, kurie potencialiai patenka į SESV 101 ar 102 straipsnių ir Reglamento Nr. 1/2003 taikymo sritį. Taigi, net jei ieškovės teiginiai būtų pagrįsti, t. y. net ir tuo atveju, jei iki koncentracijos būtų egzistavęs numanomas arba tylus koncentracijos šalių susitarimas, paaiškinantis realios ar potencialios jų konkurencijos MDU rinkoje nebuvimą, kurį nurodo ieškovė, tai neleistų paneigti Komisijos išvados dėl šios rinkos, t. y. dėl konkurencijos tarp koncentracijos šalių, kurios pašalinimas galėtų lemti RVKA, nebuvimo.

163 Kita vertus, jei ieškovės argumentu siekiama atkreipti dėmesį į kolektyvinės dominuojančios padėties buvimą, reikia priminti, kad ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, jog trečiųjų asmenų teiginių dėl koncentracijos šalių kolektyvinės dominuojančios padėties, kurią lėmė jų tarpusavio tylus susitarimas, nepatvirtina tų šalių vidaus dokumentai ir juos paneigia bylos medžiagoje esantys įrodymai dėl nepakankamo kabelinių tinklų dubliavimo pelningumo (žr. 534 ir 566 išnašas). Ieškovės pateikti argumentai neleidžia paneigti šios Komisijos išvados.

164 Iš tikrųjų, pirma, kiek tai susiję su Federalinės kartelių tarnybos sprendimais, reikia pažymėti, kad jie nėra privalomi Komisijai.

165 Kiek tai susiję, antra, su MDU rinka, kuri, ieškovės manymu, turi visus rinkos, kurioje susiklosčiusi kolektyvinė dominuojanti padėtis, požymius, reikia pažymėti, kad dauguma sutarčių šioje rinkoje sudaromos po derybų, konkursų ar oficialių viešųjų pirkimų, kuriuos inicijuoja klientai (žr. ginčijamo sprendimo 697 konstatuojamąją dalį), ir ieškovė to neginčija, todėl mažai tikėtina, kad ši rinka atitinka būtiną skaidrumo sąlygą ir kolektyvinę dominuojančią padėtį užimančioms

įmonėms sudaromos galimybės suderinti savo elgesį joje (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 121 punktą).

166 Kiek tai susiję, trečia, su ieškovės teiginiu, kad konkurencijos tarp koncentracijos šalių nebuvimą galima paaiškinti tik tyliu koncentracijos šalių susitarimu, reikia pažymėti, kad išnagrinėjus ankstesnius priekaištus, kuriais ieškovė remiasi grįsdama šio pagrindo antrąją dalį, matyti, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai nusprendė, jog konkurencijos tarp šalių nebuvo, iš esmės dėl to, kad jų atitinkamo kabelinio tinklo aprėpties zonos nesutapo, ir dėl didelių infrastruktūros išlaidų, kurios reikalingos dubliuojant kitos šalies kabelinį tinklą, kas neatitiko koncentracijos šalių investavimo kriterijų. Be to, reikia pažymėti, kad ieškovė nepateikė jokių įrodymų tokiam teiginiui pagrįsti.

167 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija ginčijamame sprendime akivaizdžiai klaidingai nusprendė, jog trečiųjų asmenų teiginiai dėl koncentracijos šalių tylaus susitarimo yra nepagrįsti.

b) Dėl akivaizdžių vertinimo klaidų, kiek tai susiję su sandorio konkurenciniu poveikiu MDU rinkai

168 Ieškovė teigia, kad atsižvelgiant į tai, jog koncentracijos šalys iki sandorio buvo realios arba potencialios konkurentės, Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą konstatavusi, kad sandoriu nepadaryta pokyčių, nulemtų koncentracijos. Priešingai, šiomis aplinkybėmis dėl sandorio išaugo *Vodafone* įtaka rinkoje ir buvo panaikintas konkurencinis spaudimas tarp koncentracijos šalių. Be to, ieškovė teigia, kad dėl sandorio dar labiau sumažėjo konkurencinis spaudimas, kurį daro likę susijungusio subjekto konkurentai.

1) Dėl susijungusio subjekto įtakos rinkoje padidėjimo ir konkurencinio spaudimo tarp šalių panaikinimo

169 Ieškovė teigia, kad sudarius sandorį viena įmonė, t. y. susijungęs subjektas, sprendžia dėl komercinės strategijos ir kainodaros visoje Vokietijoje, o tai reiškia, kad pasikeitė konkurencijos sąlygos MDU rinkoje, ir tai lėmė koncentracija, nes iki sandorio kiekviena iš dviejų šalių savo strateginius sprendimus priimdavo atskirai, tiksliai nežinodama, kaip elgsis kita šalis. Ieškovė pridūrė, kad šis tarp šalių egzistavęs konkurencinis spaudimas galutinai dingo sudarius sandorį. Ieškovė tvirtina, kad tokio konkurencijos sąlygų rinkoje pasikeitimo pakanka, kad būtų galima konstatuoti, jog egzistuoja EVKR, ir kad, kad, be to, Komisija padarė teisės klaidą, nusprendusi, jog tai nebuvo tiesioginė ir neišvengiama sandorio pasekmė.

170 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

171 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ieškovės argumentas, jog dėl sandorio padidėjo koncentracijos nulemta *Vodafone* įtaka rinkoje ir buvo panaikintas konkurencinis spaudimas tarp koncentracijos šalių, grindžiamas prielaida, kad iki sandorio koncentracijos šalys buvo realios ar bent jau potencialios konkurentės arba, bet kuriuo atveju, kad minėtos šalys buvo sudariusios tylų susitarimą.

172 Kaip matyti iš šio pagrindo antrosios dalies analizės, ieškovė neįrodė, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai nusprendė, jog koncentracijos šalys nebuvo realios ar potencialios konkurentės MDU rinkoje. Be to, ieškovės argumentai, grindžiami tariamu tyliu koncentracijos šalių susitarimu iki sandorio sudarymo, buvo atmesti dėl šio sprendimo 157–167 punktuose nurodytų priežasčių.

173 Darytina išvada, kad ieškovės argumentas grindžiamas klaidinga prielaida, todėl jis negali būti pripažintas pagrįstu.

2) Dėl likusių konkurentų daromo konkurencinio spaudimo sumažėjimo

174 Ieškovė teigia, kad dėl sandorio sumažėjo konkurencinis spaudimas, kurį MDU rinkoje darė likę koncentracijos šalių konkurentai, o to pakanka, kad būtų galima konstatuoti EVKR.

175 Pirma, ieškovė teigia, kad sudarius sandorį būtent *Vodafone*, o ne *Unitymedia*, šios kabelinio tinklo aprėpties zonoje sprendžia dėl susijungusio subjekto komercinės strategijos, įskaitant kainodaros politiką, *Tele Columbus*, t. y. stipriausio šalių konkurento, ir kitų 4 lygio tinklo operatorių atžvilgiu, kiek tai susiję su tarpinėmis televizijos signalo perdavimo paslaugomis. Taigi sudarius sandorį šie operatoriai, įskaitant *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zoną, yra priklausomi nuo *Vodafone*, kuri, ieškovės teigimu, garsėja noru pakenkti jos mažiems konkurentams dėl ekonomiškai nepagrįstų sąlygų, nors iki sandorio to nebuvo.

176 Antra, ieškovė teigia, kad kiti konkurentai (kaip antai ji pati ir mažesni vietos rinkos dalyviai) iki sandorio jau negalėjo daryti didelio konkurencinio spaudimo *Unitymedia* ir *Vodafone*, visų pirma dėl „Nebenkostenprivileg“ (papildomo nuomos mokesčio lengvatos), kuri buvo palanki kabelinių tinklų operatoriams, nes šis mechanizmas sudarydavo sąlygas būsto bendrovėms tiesiogiai išrašyti sąskaitas savo nuomininkams už kabelinės televizijos paslaugas kaip papildomą mokestį, taip sumažinant jų paskatas keisti paslaugų teikėją.

177 Trečia, ieškovė tvirtina, kad dėl padidėjusios susijungusio subjekto įtakos rinkoje televizijos transliuotojų atžvilgiu pastarasis turi galimybę ir paskatą dar labiau susilpninti savo likusius konkurentus MDU rinkoje televizijos infrastruktūros srityje, išstumiant juos iš rinkos (bent iš dalies) arba pabloginant jų prieigos prie televizijos kanalų ar audiovizualinio turinio, arba prie šių kanalų ar audiovizualinio turinio ypatybių, kurios buvo svarbios konkurencijos požiūriu, sąlygas. Komisija vis dėlto neatsižvelgė į šias „dalinio ribojimo“ galimybes ir jų poveikį konkurencinei padėčiai MDU rinkoje.

178 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

179 Šiuo klausimu reikia pripažinti, kad situacija, kai dėl koncentracijos sandorio labai sumažėja konkurentų daromas konkurencinis spaudimas, gali lemti RVKR.

180 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad ieškovė aiškiai pripažįsta, jog kiti konkurentai MDU rinkoje, kaip antai ji pati ir mažesni vietos rinkos dalyviai, dar iki sandorio negalėjo daryti didelio konkurencinio spaudimo *Unitymedia* ir *Vodafone*, visų pirma dėl „Nebenkostenprivileg“ (papildomo nuomos mokesčio lengvatos), kuri, jos nuomone, buvo didelė kliūtis patekti į šią rinką ir joje vykdyti plėtrą.

181 Taigi kiti konkurentai, kaip pripažįsta pati ieškovė, iki sandorio nedarė jokio konkurencinio spaudimo koncentracijos šalims. Vadinasi, mažai tikėtina, kad dėl šio sandorio galėjo reikšmingai sumažėti šių kitų konkurentų daromas konkurencinis spaudimas ir tai lemtų RVKR. Darytina išvada, kad šį priekaištą, grindžiamą Komisijos padaryta akivaizdžia vertinimo klaida, kiek tai susiję su sandorio konkurenciniu poveikiu MDU rinkoje, kurią lėmė tai, kad ji neatsižvelgė į aplinkybę, jog dėl sandorio dar labiau sumažėjo susijungusio subjekto likusių konkurentų daromas konkurencinis spaudimas, reikia atmesti.

182 Be to, ieškovės argumentus sunku atskirti nuo jos ieškinio trečiajame pagrinde pateiktų argumentų. Iš tiesų reikia konstatuoti, kad kai ieškovė teigia, jog pasikeitė susijungusio subjekto paskatos dėl kainodaros *Tele Columbus* ir kitų operatorių atžvilgiu bei jų konkurencinių galimybių ribojimo, ji remiasi vertikaliuoju nekoordinuojamu poveikiu, kuris pasireiškia mažmeninių televizijos signalų perdavimo paslaugų teikėjų, teikiančių televizijos signalų perdavimo paslaugas MDU klientams Vokietijoje, išstūmimu iš rinkos. Šį poveikį Komisija išnagrinėjo ginčijamo sprendimo 1467–1506 konstatuojamosiose dalyse, kurias ieškovė ginčija trečiajame pagrinde, kuris bus nagrinėjamas toliau.

183 Be to, reikia pažymėti, kad klausimą dėl išaugusios susijungusio subjekto įtakos didmeninėje televizijos signalų perdavimo rinkoje Vokietijoje ir jos poveikio televizijos transliuotojams ir mažmeninių televizijos paslaugų teikėjams Komisija nagrinėjo ginčijamo sprendimo 1006 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse, specialioje šio sprendimo dalyje, skirtoje galimam horizontaliajam nekoordinuojamam sandorio poveikiui nagrinėjamai didmeninei rinkai. Ieškovė šiuos vertinimus ginčija savo ieškinio ketvirtuoju pagrindu, kuris bus nagrinėjamas toliau.

184 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nes nenustatė, kad dėl šio sandorio sumažėjo kitų konkurentų konkurencija, ir dėl to atsirado RVKR.

3. Dėl pirmosios dalies, grindžiamos teisės klaida ir Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimu

185 Ieškovė iš esmės teigia, kad Komisija pažeidė Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalis, nes ji nepripažino, jog *Vodafone* dominuojančios padėties MDU rinkoje sukūrimas buvo koncentracijos nulemtas struktūrinis rinkos sąlygų pokytis, kuris lėmė RVKR.

186 Pirma, ieškovė nurodo, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė išvadą, jog abi koncentracijos šalys užėmė dominuojančią padėtį MDU rinkoje atitinkamose savo kabelinio tinklo aprėpties zonose. Remdamasi tuo ieškovė daro išvadą, kad sujungus šias dvi aprėpties zonas, kurios kartu apima visą Vokietiją, susijungęs subjektas neišvengiamai įgytų dominuojančią padėtį nacionaliniu lygmeniu, kurios nė viena iš susijungimo šalių atskirai neturėjo iki sandorio, o tai yra labai reikšmingas koncentracijos nulemtas struktūrinis rinkos sąlygų pokytis, dėl kurio atsirastų RVKR. Ieškovės teigimu, Komisija nepagrįstai nusprendė, kad tokį pokytį lėmė ne koncentracija, nes šalys dar iki sandorio buvo įgijusios dominuojančią padėtį savo atitinkamose kabelinio tinklo aprėpties zonose.

187 Atsakydama į Bendrojo Teismo 2023 m. gegužės 16 d. dokumentu pateiktą klausimą, į kurį turi būti atsakyta raštu, ieškovė šiuo klausimu pažymėjo, kad, jos nuomone, dominuojančios padėties sukūrimas ar sustiprinimas pats savaime yra tipiškas RVKR pavyzdys, todėl, jei dominuojanti padėtis sukuriama ar sustiprinama, to pakanka, kad būtų galima daryti išvadą, jog egzistuoja RVKR. Taigi nagrinėjamu atveju Komisija klaidingai nagrinėjo, ar dėl koncentracijos, pirma,

konstatuotinas susijungimui būdingas konkurencijos tarp šalių sumažėjimas, ir, antra, ar daromas susijungimui būdingas poveikis konkurentams, nors turėjo tik konstatuoti, kad dėl šio sandorio buvo sukurta dominuojanti padėtis nacionaliniu lygmeniu, nes susijungė du dominuojančią padėtį regioniniu lygmeniu užimantys subjektai. Tokios nacionalinės dominuojančios padėties sukūrimas tikrai nulemtas koncentracijos ir dėl to atsirado RVKR, ir Komisiją tą turėjo pabrėžti.

188 Antra, ieškovė tvirtina, kad jei koncentracijos šalys būtų laikomos kolektyviai dominuojančiomis MDU rinkoje iki sandorio, tai, kad kolektyvinė dominuojanti padėtis tampa individualia dominuojančia padėtimi, taip pat reiškia esminį struktūrinį konkurencijos sąlygų pasikeitimą šioje rinkoje, nes būtų galutinai panaikinta bet kokia galimybė nutraukti kolektyvinei dominuojančiai padėčiai būdinga slaptai susitarta pusiausvyra ir taip pagerinta konkurencinė padėtis rinkoje.

189 Trečia, ieškovė tvirtina, kad Komisija padarė teisės klaidą, nusprendusi, jog norint konstatuoti RVKR būtinai reikia konstatuoti, kad buvo panaikintas „svarbus konkurencinis spaudimas“, kurį koncentracijos šalys darė viena kitai iki sandorio. Ieškovės teigimu, iš Reglamento Nr. 139/2004 25 konstatuojamosios dalies matyti, kad „svarbaus konkurencinio spaudimo“ tarp koncentracijos šalių panaikinimas yra susijęs tik su koncentracijomis oligopolinėse rinkose ir reikalingas tik tam, kad būtų galima konstatuoti RVKR, grindžiamą nekoordinuojamu poveikiu, tais atvejais, kai nesukuriama ar nesustiprinama dominuojanti padėtis.

190 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

191 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad, remiantis Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalimis, nesuderinami su vidaus rinka laikomi tik tie koncentracijos sandoriai, kurie būtent sukuria ar sustiprina dominuojančią padėtį, ir dėl to itin apribojama veiksminga konkurencija vidaus rinkoje arba didelėje jos dalyje. Iš šių nuostatų teksto matyti, kad esminis koncentracijos suderinamumo su vidaus rinka nagrinėjimo kriterijus yra RVKR sukūrimas vidaus rinkoje. Žodžio „būtent“ vartojimas rodo, kad dominuojančios padėties sukūrimas ar sustiprinimas yra vienas iš atvejų, kai toks ribojimas gali būti konstatuotas.

192 Be to, Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, kad vien to, jog koncentracija gali sukelti antikonkurencinį poveikį, nepakanka, kad būtų galima pripažinti, jog tokia koncentracija yra nesuderinama su vidaus rinka, jei ji reikšmingai neapriboja veiksmingos konkurencijos vidaus rinkoje ar didelėje jos dalyje (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2021 m. spalio 20 d. Sprendimo *Polskie Linie Lotnicze „LOT“ / Komisija*, T-296/18, EU:T:2021:724, 107 punktą).

193 Taigi vien to, kad dėl koncentracijos būtų sukurta ar sustiprinta dominuojanti padėtis, nepakanka, kad būtų pripažinta, jog ši koncentracija nesuderinama su vidaus rinka, jei ji reikšmingai neapriboja veiksmingos konkurencijos vidaus rinkoje ar didelėje jos dalyje, todėl ieškovės argumentui, kad jei sukuriama ar sustiprinama dominuojanti padėtis, to pakanka, kad būtų galima daryti išvadą, jog egzistuoja RVKR, negali būti pritarta.

194 Taip pat reikia priminti, kad Reglamento Nr. 139/2004 tikslas – nustatyti veiksmingą visų koncentracijų, kurios itin reikšmingai riboja veiksmingą konkurenciją vidaus rinkoje arba didelėje jos dalyje, įskaitant nekoordinuojamą poveikį turinčias koncentracijas, kontrolę (2023 m. liepos 13 d. Sprendimo *Komisija / K Telecoms UK Investments*, C-376/20 P, EU:C:2023:561, 109 ir 113 punktai).

195 Be to, reikia pažymėti, kad koncentracijų kontrolės srityje Komisija privalo atlikti perspektyvinę analizę, kurią atliekant nagrinėjama, kaip toks sandoris galėtų pakeisti konkurencijos padėtį konkrečioje rinkoje lemiančius veiksnius, siekiant nustatyti, ar dėl to galėtų atsirasti RVKR (2005 m. vasario 15 d. Sprendimo *Komisija / Tetra Laval*, C-12/03 P, EU:C:2005:87, 43 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 47 punktą).

196 Vadinasi Komisijai negalima priekaištauti dėl to, kad nagrinėjamu atveju ji atliko perspektyvinę analizę, susijusią, be kita ko, su horizontaliuoju nekoordinuojamu koncentracijos poveikiu MDU rinkai. Atsižvelgiant į tai, kad atlikdama šią analizę Komisija, nepadarydama akivaizdžios vertinimo klaidos, galėjo konstatuoti, kaip matyti iš pirmiau šiame sprendime pateiktos šio pagrindo antrosios dalies analizės, kad dėl koncentracijos nebūtų pašalinti konkurenciniai suvaržymai tarp šalių ir nebūtų dar labiau sumažinti konkurenciniai suvaržymai, taikomi likusių konkurentų, ji galėjo konstatuoti, kad nėra RVKR. Taigi Komisija neturėjo papildomai nagrinėti, ar dėl šio sandorio nebus sukurta arba sustiprinta dominuojanti padėtis, be kita ko, dėl to, kad po susijungimo sujungti koncentracijos šalių kabeliniai tinklai apims visą šalį.

197 Be to, negalima bendrai konstatuoti, kad koncentracijos šalių kabelių tinklo aprėptis galėtų būti lemiamas veiksnys, lemiantis konkurencijos būklę MDU rinkoje, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 195 punkte nurodytą jurisprudenciją, dėl kurio pakeitimo atsirastų RVKR. Vadinasi vien tik susijungusio subjekto kabelinio tinklo išplėtimas geografiniu požiūriu, neatsižvelgiant į tai, ar jį lėmė koncentracija, nereiškia, kad būtina keisti konkurencijos būklę MDU rinkoje lemiantį veiksnį, taigi ir RVKR.

198 Antra, iš šio sprendimo 163–166 punktų matyti, pirma, kad Komisija ginčijamame sprendime, nepadarydama akivaizdžios vertinimo klaidos, nusprendė, jog nėra jokių požymių, kad koncentracijos šalys iki koncentracijos buvo įgijusios jų tarpusavio tylaus susitarimo nulemtą kolektyvinę dominuojančią padėtį MDU rinkoje, ir, antra, kad šiuo klausimu ieškovės pateiktų argumentų pagrindu negali būti įrodyta priešingai.

199 Trečia, negalima pritarti ieškovės argumentui, kad Komisija padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog dėl koncentracijos sandorio pašalintas konkurencinis spaudimas turi būti pakankamai „didelis“, kad atsirastų RVKR.

200 Iš tikrųjų nagrinėjant šio ieškinio pagrindo antrąją dalį matyti, kad nagrinėjamu atveju iki koncentracijos tarp jos šalių nebuvo konkurencinio spaudimo MDU rinkoje. Vadinasi, net jei Komisija būtų nusprendusi, kad tik „didelio“ konkurencinio spaudimo pašalinimas galėtų lemti RVKR, tai nebūtų turėję įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui.

201 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija padarė teisės klaidą arba pažeidė Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalis, todėl ieškinio pirmojo pagrindo pirmąją dalį reikia atmesti.

202 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia atmesti ieškinio pirmąjį pagrindą.

C. Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia vertinimo klaida, kiek tai susiję su konkurencija tarp koncentracijos šalių GV rinkoje

203 Grįsdama antrąjį pagrindą ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisijos atliktoje koncentracijos horizontaliojo nekoordinuojamo poveikio GV rinkai analizėje padaryta teisės klaida ir akivaizdžios vertinimo klaidos.

1. Pirminės pastabos

204 Ginčijamo sprendimo VIII.C.2.5 skirsnyje Komisija išnagrinėjo horizontalųjį nekoordinuojamą sandorio poveikį GV rinkai. Kaip nurodyta šio sprendimo 19 punkte Komisija laikėsi nuomonės, kad šios rinkos geografinės ribos gali būti paliktos neapibrėžtos.

205 Ginčijamo sprendimo 843–848 konstatuojamosiose dalyse nurodžiusi tam tikrus GV rinkos ypatumus, Komisija minėto sprendimo 849–859 konstatuojamosiose dalyse išnagrinėjo koncentracijos šalių rinkos dalis tiek nacionaliniu lygmeniu, tiek jų atitinkamų kabelinių tinklų aprėpties zonos lygmeniu, taip pat koncentracijos lygį GV rinkoje ir to paties sprendimo 860–862 konstatuojamosiose dalyse konstatavo, kad nors šioje rinkoje yra didelė koncentracija, dėl sandorio neatsiranda jokių su susijungimu susijusių pokyčių (angl. „merger-specific change“), nes šalių konkurencija šioje rinkoje buvo labai nedidelė, o jų veikla iš esmės nesutapo.

206 Toliau Komisija ginčijamo sprendimo 863–885 konstatuojamosiose dalyse išnagrinėjo šalių taikomus konkurencinius suvaržymus, kurie būtų pašalinti dėl sandorio, ir jų galimą raidą nesant sandorio.

207 *Vodafone* atžvilgiu Komisija pažymėjo, kad dėl mažmeninių televizijos signalų perdavimo paslaugų teikimo MDU klientams ji konstatavo, jog byloje esantys įrodymai nepagrindžia trečiųjų šalių teiginių dėl galimo konkurencijos praradimo iš jos pusės. Ji pabrėžė, kad iš byloje esančių įrodymų matyti, jog *Vodafone* IPTV ir OTT produktai sudaro labai nedidelę dalį GV rinkoje. Ji padarė išvadą, kad *Vodafone* nebuvo reikšmingas rinkos dalyvis *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje ir kad nei jos IPTV paslauga, nei jos naujoji OTT platforma nelaikytini konkurenciniu suvaržymu *Unitymedia* atžvilgiu (žr. ginčijamo sprendimo 865–880 konstatuojamąsias dalis).

208 Kiek tai susiję su *Unitymedia*, Komisija nurodė, kad nepriklausomai nuo rinkos ribų nustatymo, jos užimamos rinkos dalį lemia jos veikla savoje kabelinio tinklo aprėpties zonoje. Be to, Komisija nurodė, kad dėl mažmeninio televizijos signalų perdavimo paslaugų teikimo MDU klientams ji padarė išvadą, jog byloje esantys įrodymai nepatvirtina trečiųjų šalių teiginių, susijusių su galimu konkurencijos praradimu iš jos pusės (žr. ginčijamo sprendimo 881–885 konstatuojamąsias dalis).

209 Ginčijamo sprendimo 886–896 konstatuojamosiose dalyse Komisija išanalizavo šalių viena kitai taikomus konkurencinius suvaržymus ir padarė išvadą, kad jos nėra nei realios tiesioginės konkurentės (žr. 887–891 konstatuojamąsias dalis), nei realios netiesioginės konkurentės (žr. 892–896 konstatuojamąsias dalis).

210 Kiek tai susiję su tiesiogine konkurencija, Komisija pažymėjo, kad koncentracijos šalys teikia mažmenines televizijos signalų perdavimo paslaugas GV klientams beveik išimtinai tik savo atitinkamose nesutampančiose kabelinio tinklo aprėpties zonose. Nors Komisija nustatė, kad *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje tam tikros apimties sutapimą lemia *Vodafone* IPTV ir OTT produktai, ji nusprendė, kad dėl sandorio nedings reikšminga tiesioginė

koncentracijos šalių konkurencija. Tokią išvadą Komisija padarė atsižvelgusi, pirma, į tai, kad *Vodafone* rinkos dalis šioje zonoje buvo nedidelė, antra, į tai, kad minėtos šalys nebuvo artimos konkurentės, nes naudojo skirtingas perdavimo technologijas, ir, trečia, kad *Vodafone* IPTV ir OTT produktai nebuvo unikalūs, todėl juos buvo galima lengvai pakeisti kitais produktais.

211 Kiek tai susiję su netiesiogine konkurencija, Komisija paaiškino, kad jos nurodyti vidaus dokumentai, susiję su fiksuotosios interneto prieigos rinka, iš kurių galima spręsti, kad šalys lygina save tarpusavyje, tam tikru mastu buvo susiję ir su GV rinka. Vis dėlto, atsižvelgdama į šalių pateiktus paaiškinimus, Komisija nusprendė, kad šie dokumentai neįrodo, jog buvo atlikta išsamesnė lyginamoji analizė (angl. „benchmarking“) nei tik analizė, kuria siekiama stebėti ir galbūt imituoti geriausią sektoriaus praktiką. Komisija taip pat pažymėjo, kad mažmeninių kainų analizė neparodė, jog *Vodafone* ir *Unitymedia* netiesiogiai ribojo viena kitą naudodamosi nuoseklių kainų nustatymo mechanizmu, pagal kurį vienos įmonės kainų pokyčiai perkeliami į kitos įmonės kabelinio tinklo aprėpties zoną po to, kai nacionaliniu lygmeniu veikiantys konkurentai pakoreguoja savo kainas.

212 Galiausiai ginčijamo sprendimo 897–903 konstatuojamosiose dalyse Komisija išnagrinėjo konkurencinius suvaržymus, kuriuos GV rinkoje taiko likę konkurentai, visų pirma ieškovė, *Tele Columbus*, miesto operatoriai, kaip antai *NetCologne*, ir palydovinio ryšio paslaugų operatoriai, ir nusprendė, kad po susijungimo šie gausūs konkurentai ir toliau vykdo veiklą šioje rinkoje. Komisija taip pat konstatavo, kad iš byloje esančių įrodymų matyti, jog šioje rinkoje įsitvirtinę konkurentai patiria vis didesnį konkurencinį spaudimą iš naujų operatorių ir daugelio OTT televizijos paslaugų teikėjų, ir nusprendė, kad dėl sandorio nesumažės konkurentų konkurencija.

213 Taigi Komisija padarė išvadą, kad dėl šio sandorio neatsiras jokių horizontaliojo nekoordinuojamo poveikio nulemtų RVKR GV rinkoje (žr. ginčijamo sprendimo 907 konstatuojamąją dalį).

214 Nagrinėjamu atveju ieškovės argumentus, kuriais ji grindžia šį ieškinio pagrindą, susijusį su ginčijamame sprendime Komisijos atliktu koncentracijos horizontaliojo nekoordinuojamo poveikio GV rinkoje tyrimu, galima suskirstyti į tris dalis, iš kurių pirmoji yra susijusi su teisės klaida ir akivaizdžia vertinimo klaida, motyvuojant tuo, kad Komisija nekonstatavo, jog dėl sandorio būtų sukurta dominuojanti padėtis, lemianti RVKR, antroji – su akivaizdžia vertinimo klaida tiek, kiek ginčijamame sprendime Komisija nenusprendė, jog dėl sandorio bus panaikinta reali ir potenciali konkurencija tarp koncentracijos šalių, o trečia – su akivaizdžia vertinimo klaida tiek, kiek Komisija nepripažino, kad dėl sandorio susilpnės likę konkurentai.

2. Dėl pirmos dalies, grindžiamos teisės klaida ir akivaizdžia vertinimo klaida, motyvuojant tuo, kad Komisija nekonstatavo, jog dėl sandorio būtų sukurta dominuojanti padėtis, lemianti RVKR

215 Ieškovė teigia, kad nors nagrinėjama rinka suprantama kaip rinka, kuri apima tik kabelinę televiziją ir IPTV, dėl sandorio suformuojamos labai didelės bendrai užimamos rinkos dalys tiek nacionaliniu mastu, tiek *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, o tai rodo kad egzistuoja dominuojanti padėtis. Atsižvelgiant į labai stiprią susijungusio subjekto padėtį, net nedidelio sutapimo pašalinimas galėtų lemti RVKR.

216 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

217 Šiuo klausimu reikėtų priminti, kad koncentracija, dėl kurios sukuriama arba sustiprinama dominuojanti padėtis, savaime nelemia RVKR, kaip tai matyti iš Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių.

218 Nagrinėjamu atveju, pirma, ieškovė neįrodė, kaip dėl koncentracijos, jei dėl jos būtų sukurta dominuojanti padėtis nacionalinio lygmens GV rinkoje arba sustiprinta dominuojanti padėtis GV rinkoje, kuri neperžengia *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonos ribų, atsirastų RVKR.

219 Antra, ieškovė kalba tik apie „labai dideles bendrai užimamas rinkos dalis“ ir daro išvadą, kad „šios bendrai užimamos rinkos dalys savaime rodo, kad susijungęs subjektas yra įgijęs dominuojančią padėtį“ GV rinkoje. Priešingai tokiam teiginiui, šių rinkos dalių nepakanka įrodyti, kad dėl šio sandorio susijungęs subjektas įgytų dominuojančią padėtį.

220 Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo 850 konstatuojamojoje dalyje pateiktos 20 lentelės, kurios turinio ieškovė neginčija, matyti, kad nacionalinėje GV rinkoje, įskaitant kabelinę, IPTV, palydovinę ir antžeminę televiziją (DVB-T), iki sandorio kiekviena iš koncentracijos šalių užėmė (10–20) % dydžio rinkos dalį, o po sandorio jos bendrai užims (20–30) % rinkos dalį, ir kad nacionalinėje GV rinkoje kabelinės televizijos ir IPTV srityje, iki sandorio kiekviena iš šių šalių užėmė (20–30) % rinkos dalį, o po sandorio jos bendrai užims (40–50) % rinkos dalį. Tokios rinkos dalys savaime negali lemti, kad dėl koncentracijos būtų sukurta ar sustiprinta dominuojanti padėtis.

221 Kita vertus, taip pat reikia pažymėti, kad Komisija nustatė, jog susijungęs subjektas susidurs su didele konkurencija, visų pirma su ieškovės ir *Tele Columbus* konkurencija, nes šie du operatoriai užima dideles GV rinkos dalis, nepriklausomai nuo to, ar būtų vertinama nacionalinė rinka ar tik *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zona, to ieškovė neginčija, todėl šis subjektas negalėtų elgtis šioje rinkoje nepriklausomai, kaip tai būdinga dominuojančiai padėčiai, nes jo GV klientai galėtų pereiti pas šiuos du konkurentus, miesto operatorius ar net palydovinių paslaugų teikėjus.

222 Vadinasi, atsižvelgiant į tai, kad Komisija nepadarė jokios klaidos, kai konstatavo, kad dėl sandorio GV rinkoje nebuvo sukurta dominuojanti padėtis, prielaida, kuria ieškovė remiasi siekdama įrodyti RVKR (žr. šio sprendimo 215 punktą), yra klaidinga.

223 Darytina išvada, kad antrojo pagrindo pirma dalis, priešingai nei teigia Komisija, yra pakankamai suprantama ir todėl priimtina, tačiau ieškovė neįrodė, kad Komisija padarė teisės klaidą arba akivaizdžią vertinimo klaidą, nes nekonstatavo, jog dėl šio sandorio būtų sukurta dominuojanti padėtis, lemianti RVKR rinkoje, todėl ši dalis yra nepagrįsta.

3. Dėl antros dalies, grindžiamos akivaizdžia vertinimo klaida tiek, kiek Komisija nenusprendė, jog dėl sandorio bus panaikinta reali ir potenciali konkurencija tarp koncentracijos šalių

224 Ieškovė tvirtina, kad dėl priežasčių, nurodytų dėl MDU rinkos, Komisijos nuomonėje, kad dėl sandorio nebūtų sumažėjusi reali (tiesioginė ar netiesioginė) ar potenciali konkurencija tarp koncentracijos šalių GV rinkoje, padaryta teisės ir akivaizdžių vertinimo klaidų.

225 Visų pirma, pirma, ieškovė ginčija Komisijos teiginį, kad koncentracijos šalių lyginamoji analizė neįrodo netiesioginės konkurencijos ir yra „tik lyginamoji komercinė analizė, kuria siekiama stebėti ir galbūt imituoti geriausią sektoriaus praktiką“. Ieškovės teigimu, Komisija neįvertino,

kodėl „tik lyginamosios komercinės analizės“ nepakanka tam, kad atsirastų atitinkama reali konkurencija tarp koncentracijos šalių iki sandorio, ypač jei laikomasi nuomonės, kad tarp jų būta tiesioginės (bent tam tikros) konkurencijos GV rinkoje.

226 Antra, ieškovė teigia, kad Komisija nepaaiškina, kodėl tam, kad būtų netiesioginis konkurencinis koncentracijos šalių tarpusavio spaudimas, kuris kyla dėl kainų pokyčių perkėlimo per nacionalinius rinkos dalyvius, tokius kaip *Tele Columbus* ar ieškovė, būtų reikalingas „nuoseklių kainų nustatymo mechanizmas“ arba kodėl taikant šį mechanizmą būtų reikalaujama, kad „kainų sudedamųjų dalių pokyčiai“ būtų „sistemingai inicijuojami *Vodafone* ar *Unitymedia*, pakankamai artimu laiku ir ta pačia tvarka“. Vien to, kad *Tele Columbus* ir ieškovė taiko vienodą nacionalinę kainodaros politiką ir konkuruoja su abiem koncentracijos šalimis atitinkamose jų kabelinio tinklo aprėpties zonose, ieškovės teigimu, pakanka, kad tarp koncentracijos šalių atsirastų netiesioginė konkurencija.

227 Trečia, ieškovė ginčija Komisijos teiginį ginčijamo sprendimo 890 konstatuojamojoje dalyje, kad *Vodafone* ir *Unitymedia* nėra artimos konkurentės, nes naudoja skirtingas technologijas. Jos nuomone, šis teiginys prieštarauja Komisijos atliktam *Vodafone* padėties fiksuotosios interneto prieigos rinkoje vertinimui, kurį atlikusi ji konstatavo, kad egzistuoja RVKR, visų pirma dėl to, kad šalys panaikino didelius tarpusavio konkurencinius suvaržymus, nors naudojo tas pačias skirtingas technologijas, t. y. kabelį *Unitymedia* atveju ir DSL *Vodafone* atveju. Ieškovė priduria, kad *Vodafone* turėjo 800 000 plačiajuosčio tinklo DSL klientų *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje ir kad visi šie DSL abonentai galėjo būti aptarnaujami teikiant *Vodafone* IPTV paslaugas per trumpą laiką ir be didelių investicijų. Ieškovė daro išvadą, kad *Vodafone* bent jau turėjo galimybę greitai ir reikšmingai padidinti savo IPTV klientų skaičių *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje.

228 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

229 Šiuo klausimu reikia priminti, kad ieškovės argumentai, susiję su teisės klaidomis ir akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, pateikti pirmajame ieškinio pagrinde, susijusiame su MDU rinka, buvo atmesti (žr. šio sprendimo 72–90 punktus dėl tiesioginės konkurencijos, šio sprendimo 91–116 punktus dėl netiesioginės konkurencijos ir šio sprendimo 117–156 punktus dėl potencialios konkurencijos). Taigi ieškovė negalėjo pagrįstai remtis nuorodomis į šiuos argumentus, siekdama pagrįsti antrojo pagrindo antrąją dalį.

230 Kiek tai susiję su konkrečiais ieškovės šio pagrindo antroje dalyje pateiktais argumentais, reikia pateikti toliau išdėstytus vertinimus.

231 Kalbant, pirma, apie tai, kad koncentracijos šalys stebėjo viena kitos veiklą ir lygino savo siūlomus produktus, reikia pažymėti, kad Komisija paaiškino, jog šie lyginamosios analizės atvejai tebuvo „tik lyginamoji komercinė analizė, kuria siekiama stebėti ir galbūt imituoti geriausią sektoriaus praktiką“, ir kad toks palyginimas, kurį sudaro rinkos veiksmingumo ar geriausios praktikos sektoriuje, įskaitant kitas valstybes nares ar trečiąsias valstybes, analizė savaime negalėjo lemti net menkiausio konkurencinio spaudimo tarp dviejų įmonių, dėl kurių išnykimo sudarius koncentracijos sandorį galėtų atsirasti RVKR. Kaip teisingai nurodo Komisija, jei Europoje veikiantis kabelinių tinklų operatorius stebi ar net imituoja labai sėkmingo JAV kabelinių tinklų operatoriaus geriausią praktiką, tai vis dėlto nereiškia, kad šie du operatoriai realiai, nors ir netiesiogiai, konkuruoja.

232 Be to, atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, Komisija nurodė, kad nagrinėjamu atveju nėra jokių įrodymų, kad šiomis lyginamosiomis analizėmis buvo siekiama grįsti jas atlikusios šalies komercinius sprendimus, reaguojant į kitos šalies komercinį elgesį, arba kad jos iš tikrųjų lėmė kažkurios iš šalių reakciją, susijusią su jos komercine strategija. Be to, iš ginčijamo sprendimo 894 konstatuojamosios dalies, kurios turinio ieškovė neginčija, matyti, kad nagrinėjamus dokumentus parengė grupės, atsakingos už viešuosius ryšius, komunikaciją ir ryšius su investuotojais, nedarant jokios įtakos šalių komercinei strategijai.

233 Vadinasi pirmąjį ieškovės priekaištą, pateiktą siekiant pagrįsti šio pagrindo antrą dalį, reikia atmesti.

234 Antra, kalbant apie ieškovės argumentus dėl nuoseklaus kainų nustatymo mechanizmo, Komisija negali būti kritikuojama už tai, kad išnagrinėjo, ar nagrinėjamu atveju koncentracijos šalys nustatė savo kainas taip, kad tai rodytų, jog tarp jų egzistuoja netiesioginis konkurencinis ryšys.

235 Kaip matyti iš šio pagrindo pirmosios dalies analizės, Komisija neturėjo pakankamai įrodymų, patvirtinančių, kad koncentracijos šalys stebėjo ir lygino savo atitinkamus pasiūlymus tiek, kad šis palyginimas turėjo įtakos jų komercinei strategijai. Šiomis aplinkybėmis, išnagrinėjus perdavimo priemonę, t. y. nuoseklių kainų nustatymą, buvo galima patikrinti, ar vis dėlto egzistuoja ryšys tarp šalių kainodaros politikos, taigi ir netiesioginis konkurencinis spaudimas tarp šalių.

236 Šiuo atžvilgiu ieškovės teiginys, kad koncentracijos šalių tarpusavio netiesioginis konkurencinis spaudimas jau buvo daromas dėl to, kad *Tele Columbus* ir ji pati taikė vienodą nacionalinę kainodaros politiką ir konkuravo su abiem koncentracijos šalimis jų kabelinio tinklo aprėpties zonose, yra nepagrįstas. Be to, jei taip būtų, vienai iš koncentracijos šalių pakeitus savo kainas, *Tele Columbus* arba ieškovės reakcija į šį pokytį lemtų kitos šalies kainų pokytį. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 896 konstatuojamosios dalies, būtent to Komisija siekė ir to nenustatė nagrinėdama, ar taikomas nuoseklių kainų nustatymo mechanizmas.

237 Taigi ieškovės antrąjį priekaištą, kuriuo ji siekia pagrįsti šio pagrindo antrą dalį, reikia atmesti.

238 Trečia, kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 890 konstatuojamojoje dalyje nurodytu Komisijos teiginiu, kurį ieškovė ginčija, kad *Vodafone* ir *Unitymedia* nebuvo artimos konkurentės, nes naudojo skirtingas technologijas, pirmiausia reikia atmesti tariamą prieštaravimą tarp šio teiginio ir Komisijos atlikto *Vodafone* padėties fiksuotosios interneto prieigos rinkoje vertinimo.

239 Iš tiesų, atlikus ginčijamo sprendimo motyvų, susijusių su fiksuotosios interneto prieigos rinka, ir minėto sprendimo motyvų, susijusių su GV rinka, lyginamąją analizę matyti, kad šiose rinkose *Vodafone* padėtis buvo skirtinga.

240 Iš ginčijamo sprendimo 413 konstatuojamosios dalies matyti, kad fiksuotosios interneto prieigos rinkoje *Vodafone* užėmė didelę (5–10) % *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonos dalį. Be to, iš šio sprendimo 417 konstatuojamosios dalies matyti, kad Komisija nustatė, jog *Vodafone* klientų skaičius šioje srityje sparčiai augo. Galiausiai, dėl fiksuotosios interneto prieigos naudojant DSL technologiją pasiūlymo *Unitymedia* kabelio tinklo aprėpties zonoje Komisija ginčijamo sprendimo 454 konstatuojamojoje dalyje pažymėjo, kad *Vodafone* galėjo veikti konkurencingiau nei kiti prieigos teikėjai, paslaugas teikiantys naudojant didmeninę prieigą, nes jos padėtis buvo išskirtinė ir konkrečiai dėl to, kad jai priklausė specifinis turtas. Darytina išvada, kad Komisija turėjo keletą įrodymų, patvirtinančių *Vodafone* padėties fiksuotosios interneto prieigos rinkoje svarbą *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje.

241 Palyginti, kiek tai susiję su GV rinka, iš ginčijamo sprendimo 853 konstatuojamojoje dalyje pateiktos 21 lentelės matyti, kad *Vodafone* ir *Unitymedia* veiklos persidengimas pastarosios kabelinio tinklo aprėpties zonoje buvo nereikšmingas, nes *Vodafone* rinkos dalis šioje rinkoje buvo beveik lygi nuliui (nepriklausomai nuo to, ar vertinama tik kabelinio tinklo ir IPTV rinka, ar ir palydovinės bei antžeminės televizijos rinka), kaip Komisija nurodė nagrinėjant bylą Bendrajame Teisme. Be to, iš ginčijamo sprendimo 873 konstatuojamosios dalies pirmojo sakinio, kurį Komisija atskleidė pagal 2023 m. kovo 30 d. nutartį, matyti, kad Komisija pažymėjo, jog per dvejus metus iki sandorio sumažėjo *Vodafone* IPTV abonentų skaičius *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje.

242 Vadinasi, *Vodafone* padėtis šiose dviejose rinkose buvo skirtinga, todėl Komisija, neprieštaraudama pati sau, galėjo pateikti kitokį GV rinkos vertinimą nei fiksuotosios interneto prieigos rinkos atveju ir konstatuoti, kad pastarojoje rinkoje buvo RVKR, visų pirma dėl to, kad tarp šalių nebuvo reikšmingų konkurencinių suvaržymų, nors buvo naudojamos tos pačios skirtingos technologijos.

243 Galiausiai dėl ieškovės teiginio, kad *Vodafone* galėjo savo plačiajuosčio ryšio DSL klientus *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje paversti IPTV klientais, iš ginčijamo sprendimo 874 konstatuojamosios dalies pirmo sakinio, kurį Komisija atskleidė pagal 2023 m. kovo 30 d. nutartį, matyti, kad *Vodafone* 2019 m. kovo mėn. sustabdė DSL technologija pagrįsto IPTV produkto pardavimą naujiems klientams, o ieškovė to neginčija. Taigi Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai vertindama, ar *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje yra potenciali *Vodafone* konkurencija su *Unitymedia*, neatsižvelgė į ieškovės nurodytą galimybę, kad *Vodafone* šiuos DSL klientus gali paversti GV klientais.

244 Vadinasi, trečiąjį ieškovės priekaištą, pateiktą siekiant pagrįsti šio pagrindo antrą dalį, reikia atmesti.

245 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą nekonstatavusi, kad dėl sandorio būtų pašalinta reali ir potenciali konkurencija tarp koncentracijos šalių GV rinkoje, todėl antrojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti.

4. Dėl trečios dalies, grindžiamos akivaizdžia vertinimo klaida tiek, kiek Komisija nepripažino, kad dėl sandorio susilpnės likę konkurentai

246 Remdamasi pirmuoju, trečiuoju ir ketvirtuoju pagrindais ieškovė kritikuoja Komisiją dėl to, kad ji neatsižvelgė į tai, jog didžiulė susijungusio subjekto įtaka rinkoje televizijos transliuotojų atžvilgiu didmeninėse televizijos rinkose būtų dar labiau susilpninusi likusių konkurentų daromą konkurencinį spaudimą, o to, jos nuomone, turėjo pakakti, kad būtų galima konstatuoti RVKR GV rinkoje.

247 Ieškovės teigimu, konkurencijos sąlygų pablogėjimas būtų paveikęs dar daugiau dalyvių nei MDU rinkoje, nes GV rinkoje buvo daugiau konkurentų, kurie visi būtų susidūrę su nauju subjektu, galinčiu ir norinčiu sudaryti išimtines (visiškai ar iš dalies) sutartis su televizijos kanalų – turinio teikėjais ir pabloginti konkurentų galimybes patekti į pradinės grandies didmenines televizijos rinkas.

248 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

249 Šiuo klausimu ieškovė, siekdama įrodyti likusių konkurentų konkurencinio spaudimo GV rinkoje susilpnėjimą, remiasi tuo pačiu argumentu, kurį ji šiuo tikslu nurodė savo pirmajame pagrinde, susijusiame su MDU rinka, kuriuo ji, beje, remiasi ir grįsdama šio ieškinio pagrindo trečią dalį. Šis argumentas buvo atmestas dėl šio sprendimo 174–184 punktuose išdėstytų priežasčių, visų pirma dėl to, kad mažesnieji konkurentai, kaip pripažįsta pati ieškovė, dar iki koncentracijos negalėjo daryti konkurencinio spaudimo koncentracijos šalims, todėl negalima pritarti šiai trečiajai daliai.

250 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad ieškovė neginčija Komisijos išvados, išdėstytos ginčijamo sprendimo 897–901 konstatuojamosiose dalyse, kad po koncentracijos sandorio sudarymo GV rinkoje išliks daug konkurentų, kaip antai ieškovė, *Tele Columbus* ir keletas miesto operatorių, ir net palydovinės televizijos paslaugų operatorių, ir taip pat neginčija, kad šioje rinkoje didėja naujų operatorių ir daugelio OTT televizijos paslaugų teikėjų (žr. 903 konstatuojamąją dalį) konkurencinis spaudimas, o tuo remdamasi Komisija galėjo konstatuoti, jog koncentracija nelems likusių konkurentų konkurencinio spaudimo susilpnėjimo GV rinkoje.

251 Taigi ieškovė neįrodė, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai nusprendė, jog dėl sandorio nesusilpnėtų koncentracijos šalių konkurentų konkurencinis spaudimas GV rinkoje, todėl antrojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti.

252 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad reikia atmesti antrąjį pagrindą.

D. Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia vertinimo klaida, susijusia su sandorio vertikaliuoju poveikiu tarpinėms televizijos signalų perdavimo paslaugoms

253 Grįsdama trečiąjį pagrindą ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisijos atliktoje sandorio vertikaliojo nekoordinuojamo poveikio tarpinėms televizijos signalų perdavimo paslaugoms analizėje padaryta akivaizdžių vertinimo klaidų.

1. Pirminės pastabos

254 Kaip nurodyta šio sprendimo 35 punkte, tarpinėje rinkoje 3 lygio tinklo operatoriai, kaip antai *Vodafone* ir *Unitymedia*, teikia televizijos signalus per didmeninę prieigą 4 lygio tinklo operatoriams, kaip antai *Tele Columbus*, kad pastarieji galėtų teikti mažmenines televizijos signalų perdavimo paslaugas, visų pirma MDU klientams.

255 Ginčijamame sprendime Komisija, reaguodama į šiuo klausimu gautus skundus, išanalizavo vertikalųjį koncentracijos poveikį ir, be kita ko, išnagrinėjo tikimybę, kad susijungęs subjektas šiuos operatorius išstums iš rinkos, o tai pasireikštų jiems taikomų sąlygų pablogėjimu pradinės grandies tarpinėje rinkoje *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje (žr. 1476–1506 konstatuojamąsias dalis).

256 Visų pirma pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 1476 konstatuojamojoje dalyje Komisija pirmiausia pažymėjo, kad dėl koncentracijos nebūtų sukurtas joks naujas vertikalusis ryšys tarp pradinės grandies tarpinės rinkos ir galutinės grandies MDU rinkos, nes tiek *Vodafone*, tiek *Unitymedia* jau vykdė veiklą šiose dviejose rinkose atitinkamose savo kabelinio tinklo aprėpties zonose. Taigi Komisija laikėsi nuomonės, kad koncentracija nelems jokių konkrečių atitinkamų rinkų struktūros pokyčių nei pradinėje, nei galutinėje grandyje. Komisija taip pat paaiškino, kad, atsižvelgiant į tai, jog *Tele Columbus* buvo vienintelė svarbi konkurentė, kuri tarpinėje rinkoje

pirkdavo paslaugas iš koncentracijos šalių, ji daugiausia dėmesio skyrė analizei, kokį poveikį šio operatoriaus daromam konkurenciniam spaudimui gali turėti jam taikomų komercinių sąlygų pablogėjimas (žr. 1478–1480 konstatuojamąsias dalis).

257 Antra, kiek tai susiję, pirma, su susijungusio subjekto galimybe išstumti *Tele Columbus* iš rinkos, Komisija išnagrinėjo, ar šis subjektas turėtų techninę galimybę nebesuteikti *Tele Columbus* didmeninės prieigos arba pabloginti jai taikomas tokios prieigos sąlygas tarpinėje rinkoje (žr. ginčijamo sprendimo 1483–1491 konstatuojamąsias dalis).

258 Šiomis aplinkybėmis Komisija nurodė, kad tarp *Unitymedia* ir *Tele Columbus* buvo sudaryta preliminarioji sutartis, kurioje numatyta, kad pastarasis operatorius vidutinės trukmės laikotarpiu buvo pagal sutartį apsaugotas dėl kai kurių savo klientų, kurie aptarnaujami pasinaudojant *Unitymedia* teikiamais tarpiniais signalais. Remdamasi tuo Komisija padarė išvadą, kad susijungęs subjektas galėtų pabloginti *Tele Columbus* taikomas tarpinių televizijos signalo perdavimo paslaugų teikimo komercines sąlygas tik dėl dalies jos MDU klientų, esančių *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje.

259 Komisija taip pat pridūrė, kad tam, jog susijungęs subjektas turėtų techninę galimybę išstumti *Tele Columbus* iš MDU rinkos, jis turėjo turėti didelę įtaką tarpinėje pradinės grandies rinkoje. Atsižvelgusi į tai, kad šioje rinkoje yra nedaug patikimų alternatyvų, Komisija nusprendė, jog susiklosčius koncentracijai padėtis nepasikeis, tačiau pridūrė, kad taip buvo ir iki šio sandorio, nes *Unitymedia* jau buvo įgijusi tokią įtaką *Tele Columbus* atžvilgiu savo kabelinio tinklo aprėpties zonoje. Remdamasi šiomis aplinkybėmis Komisija padarė išvadą, kad dėl koncentracijos padėtis niekaip nepasikeis, todėl šis sandoris neturės jokio poveikio susijungusio subjekto galimybei išstumti 4 lygio tinklo operatorius iš kiekvieno iš koncentracijos šalių kabelinio tinklo aprėpties zonos.

260 Antra, kiek tai susiję su susijungusio subjekto suinteresuotumu išstumti *Tele Columbus* iš rinkos, Komisija nagrinėjo, ar po šio sandorio sudarymo susijungęs subjektas galėjo būti paskatintas taikyti savo prieigos prie 3 lygio tinklo sąlygas, kurios, *Tele Columbus* nuomone, buvo mažiau palankios nei *Unitymedia* taikomos sąlygos, taip pat ir pastarosios kabelinio tinklo aprėpties zonoje (žr. ginčijamo sprendimo 1492–1496 konstatuojamąsias dalis).

261 Šiomis aplinkybėmis Komisija nusprendė, kad net jei *Vodafone* prieigos sąlygos būtų laikomos mažiau palankiomis ir net jei sudarius šį sandorį susijungęs subjektas būtų paskatintas jas taikyti *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, toks šio subjekto komercinės strategijos pasikeitimas jokiu būdu nebūtų nulemtas po koncentracijos sandorio pasikeitusios rinkos struktūros. Kitaip tariant, galimą susijungusio subjekto 4 lygio tinklo operatoriams siūlomų prieigos prie jo 3 lygio tinklo sąlygų pablogėjimą, kaip ginčijamame sprendime teigia Komisija, lemtų tik paprasčiausiai pasikeitęs šio subjekto komercinis požiūris, kuris galėjo pasikeisti neatsižvelgiant į koncentraciją ir todėl nėra jos nulemtas.

262 Remdamasi šiais argumentais Komisija konstatavo, kad susijungęs subjektas neturėtų jokio su koncentracija siejamo suinteresuotumo išstumti *Tele Columbus* iš MDU rinkos.

263 Trečia, Komisija išnagrinėjo scenarijaus, pagal kurį *Vodafone* po koncentracijos sandorio sudarymo būtų galėjusi ir būtų suinteresuota savo tariamai mažiau palankias sąlygas taikyti ir tarpinėje rinkoje *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, poveikį konkurencijai ir konstatavo, kad dėl toliau nurodytų priežasčių toks poveikis būtų buvęs ribotas (žr. ginčijamo sprendimo 1497–1505 konstatuojamąsias dalis).

264 Pirmiausia ji padarė tokią išvadą, nes nustatė, kad *Tele Columbus* susilpnėjimas *Unitymedia* kabelio tinklo aprėpties zonoje neturės įtakos pagrindinei šio operatoriaus veiklai, t. y. mažmeniniam televizijos signalų perdavimo paslaugų teikimui MDU rinkoje per savo 3 lygio tinklą, kurio didžioji dalis yra *Vodafone* kabelinio tinklo aprėpties zonoje (žr. ginčijamo sprendimo 1501 konstatuojamąją dalį).

265 Antra, Komisija taip pat nusprendė, kad *Tele Columbus* nelaikytina reikšmingu konkurenciniu suvaržymu MDU rinkoje *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje. Iš tiesų Komisija nustatė, kad *Tele Columbus* negalėjo dalyvauti MDU klientų paskelbtuose konkursuose, kuriuose reikėjo atnaujinti 3 lygio tinklą, kad *Tele Columbus* atitinkama rinkos dalis sudarė tik (0–5) % ir kad *Tele Columbus* nedalyvavo daugelyje konkursų *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje. Remdamasi šiais argumentais Komisija padarė išvadą, kad *Tele Columbus* konkurencinių galimybių apribojimas galėtų turėti įtakos labai mažam esamų ar naujų galimybių skaičiui. Bet kokiu atveju, net jei būtų apribota *Tele Columbus* galimybė naudotis ištekliais *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, Komisija pažymėjo, kad toks apribojimas būtų taikomas tik jos, kaip *Unitymedia* produkto perpardavėjos, veiklai, kurios nelėmė didelių konkurencinių suvaržymų (žr. ginčijamo sprendimo 1502 ir 1503 konstatuojamąsias dalis).

266 Galiausiai, Komisija paaiškino, kad per pastaruosius metus iki ginčijamo sprendimo priėmimo *Tele Columbus* tik labai nedaug išplėtė savo 3 lygio tinklą ir kad nėra įrodymų, jog, jei koncentracijos sandoris nebūtų buvęs sudarytas, šis operatorius būtų naudojęsis *Unitymedia* signalu savo infrastruktūrai kurti (žr. ginčijamo sprendimo 1504 konstatuojamąją dalį).

267 Bet kuriuo atveju Komisija atkreipė dėmesį į tai, kad *Vodafone* pateikė du neatšaukiamus pasiūlymus *Tele Columbus*, kuriais garantavo, jog po koncentracijos sandorio sudarymo jos komercinės sąlygos, taikomos tarpinėms televizijos signalų perdavimo paslaugoms, liks nepakitusios *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje (žr. ginčijamo sprendimo 1505 konstatuojamąją dalį).

268 Remdamasi šiomis aplinkybėmis Komisija padarė išvadą, kad koncentracija nelemtų reikšmingų veiksmingos konkurencijos ribojimų MDU rinkoje, siejamų su vertikaliuoju nekoordinuojamu poveikiu (žr. ginčijamo sprendimo 1506 konstatuojamąją dalį).

269 Nagrinėjamu atveju ieškovės argumentus, kuriais ji grindžia šį pagrindą, galima suskirstyti į dvi dalis. Pirmoje dalyje ieškovė tvirtina, kad Komisija nepagrįstai neigė, jog tai, kad *Vodafone*, tikėtina, perkels mažiau palankias komercines sąlygas, taikomas tarpinėms televizijos signalų perdavimo paslaugoms 4 lygio tinklo operatorių atžvilgiu, į *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zoną po koncentracijos sandorio sudarymo, lemia koncentracija. Grįsdama šią pirmąją dalį ieškovė ginčija Komisijos motyvus, nurodytus ginčijamo sprendimo 1494–1496 konstatuojamosiose dalyse. Antrojoje dalyje ieškovė ginčija Komisijos padarytą išvadą dėl *Tele Columbus* atžvilgiu pablogėjusių sąlygų tarpinėje rinkoje *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje poveikio konkurencijai MDU galutinės grandies rinkoje.

270 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas laikosi nuomonės, kad pirmiausia reikia išnagrinėti antrą dalį.

2. Dėl antros dalies, grindžiamos akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, kurias padarė Komisija, vertindama galimą išstūmimo iš rinkos strategijos poveikį konkurencijai galutinės grandies rinkoje

271 Pirma, ieškovė tvirtina, kad Komisija, nagrinėdama galimą tarpinėje rinkoje taikomų sąlygų pablogėjimo poveikį konkurencijai galutinės grandies rinkoje, neatsižvelgė į esamus įrodymus, t. y. *Tele Columbus* teiginius, kad ji tik laikinai, kol bus įdiegtas jos pačios 3 lygio tinklas, iki koncentracijos sandorio sudarymo naudojosi *Unitymedia* teikiamomis tarpinėmis televizijos signalų perdavimo paslaugomis. Be to, Komisija taip pat nepakankamai įvertino tai, kad kiti 4 lygio tinklo operatoriai taip pat galėjo laikinai, kol bus įdiegtas jų pačių 3 lygio tinklas, naudotis koncentracijos šalių 3 lygio tinklo prieiga, kad turėtų prieigą prie MDU klientų.

272 Antra, ieškovė teigia, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog išstūmus *Tele Columbus* iš rinkos nebūtų susilpnėjęs *Tele Columbus* daromas konkurencinis spaudimas MDU rinkoje, nes dėl tokio išstūmimo iš rinkos poveikis būtų daromas tik jos veiklai perparduodant *Unitymedia* produktą. Ieškovė teigia, kad atsižvelgiant į tai, jog *Tele Columbus* galėjo savarankiškai spręsti dėl šio produkto perpardavimo kainos ir sąlygų, ji iš tiesų darė konkurencinį spaudimą *Unitymedia*.

273 Trečia, ieškovė tvirtina, kad Komisija, analizuodama vertikalųjį sandorio poveikį, neturėjo atsižvelgti į *Vodafone* neatšaukiamą pasiūlymą nebloginti *Tele Columbus* taikomų sutarties sąlygų *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje. Iš tiesų toks pasiūlymas akivaizdžiai neatitiko Komisijos pranešimo dėl konkurencijos gynimo priemonių, priimtinų pagal reglamentus Nr. 139/2004 ir 802/2004 (OL C 267, 2008, p. 1, toliau – pranešimas dėl konkurencijos gynimo priemonių), reikalavimų, todėl negalėjo būti pakankamas pagrindas paneigti, kad esama RVKR MDU rinkoje buvo nulemta vertikaliojo nekoordinuojamo poveikio.

274 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

275 Šiuo atžvilgiu reikėtų pažymėti, kad iš Nehorizontaliųjų susijungimų vertinimo pagal Tarybos reglamentą dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės gairių (OL C 265, 2008, p. 6, toliau – Gairės dėl nehorizontaliųjų susijungimų) 31 punkto matyti, jog galimybė naudotis ištekliais bus ribojama tokiu atveju, jei tikėtina, kad susijungusioji įmonė po susijungimo varžys galimybę įsigyti produktų arba gauti paslaugų, kuriuos (-ias) ji būtų tiekusi (teikusi), jei minėtas susijungimas nebūtų įvykęs, be kita ko, tokiu atveju, kai šis subjektas gali taip padidinti su ja konkuruojančių vartotojų įmonių išlaidas, mažindama šių įmonių galimybes naudotis ištekliais panašiomis kainomis ir sąlygomis, kokios būtų nesant tokio susijungimo.

276 Remiantis Gairių dėl nehorizontaliųjų susijungimų 32 punktu, Komisija, vertindama tikimybę, kad pakenkiant konkurencijai bus ribojamos konkurencinės galimybės, nagrinėja, pirma, ar susijungęs subjektas po susijungimo galės gerokai riboti galimybę naudotis ištekliais, antra, ar ji turės paskatą taip elgtis, ir, trečia, ar pasirinkta galimybės naudotis ištekliais ribojimo strategija labai pakenks konkurencijai vartotojų rinkoje.

277 Reikia pažymėti, kad šios trys sąlygos yra kumuliacinės, todėl vienos iš jų nebuvimo pakanka, kad būtų galima paneigti pavojų, jog pakenkiant konkurencijai bus ribojama galimybė naudotis ištekliais (2019 m. gegužės 23 d. Sprendimo *KPN / Komisija*, T-370/17, EU:T:2019:354, 118 ir 119 punktai ir 2021 m. sausio 27 d. Sprendimo *KPN / Komisija*, T-691/18, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:43, 111 ir 112 punktai). Be to, kalbant konkrečiai apie trečiąją iš šių sąlygų, reikia pažymėti, kad tam, jog ši sąlyga būtų įvykdyta, būtina įrodyti didelį neigiamą poveikį konkurencijai galutinėje grandyje, kaip matyti iš Gairių dėl nehorizontalių susijungimų 32 punkto.

278 Reikia konstatuoti, kad ginčijamame sprendime, nepaisant to, jog dėl koncentracijos neatsirado jokio naujo vertikaliojo ryšio tarp pradinės grandies tarpinės rinkos ir galutinės grandies MDU rinkos, Komisija 1476–1506 konstatuojamosiose dalyse išnagrinėjo šias tris sąlygas, o ieškovė šio požiūrio nekritikuoja.

279 Grįsdama šio pagrindo antrąją dalį ieškovė nurodo keletą argumentų, kuriais siekiama įrodyti, kad Komisija ginčijamame sprendime akivaizdžiai suklydo darydama išvadą, kad trečioji sąlyga nebuvo įvykdyta.

280 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad šiuo argumentu ieškovė neginčija kelių svarbių aplinkybių, kuriomis Komisija rėmėsi siekdama įrodyti, kad susijungusio subjekto įgyvendintos išstūmimo iš rinkos strategijos, kurią taikant būtų pablogintos *Tele Columbus* (ir kitiems 4 lygio tinklo operatoriams) taikomos komercinės sąlygos tarpinėms televizijos signalų perdavimo paslaugoms *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, poveikis konkurencijai yra ribotas.

281 Taigi ieškovė neginčija, kad tokia strategija neturėtų įtakos pagrindinei *Tele Columbus* veiklai, nes ši veikla buvo vykdoma už *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonos ribų. Be to, ieškovė neginčija kelių aplinkybių, kuriomis remdamasi Komisija padarė išvadą, kad galima galimybės naudotis ištekliais ribojimo strategija bet kokiu atveju neturėtų didelio neigiamo poveikio konkurencijai galutinėje grandyje, t. y. to, kad *Tele Columbus* negalėjo dalyvauti konkursuose, kuriuose reikėjo atnaujinti 3 lygio tinklą, nes *Tele Columbus* užimamos atitinkamos rinkos dalis yra minimali (0–5 %) ir *Tele Columbus* retai dalyvauja konkursuose *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje.

282 Be to, reikia išnagrinėti kitus ieškovės pateiktus argumentus.

283 Kiek tai susiję, pirma, su ieškovės teiginiu, kad *Tele Columbus* tik laikinai, kol bus įdiegtas jos pačios 3 lygio tinklas, naudojosi *Unitymedia* teikiamomis tarpinėmis televizijos signalų perdavimo paslaugomis, reikia pažymėti, kad ieškovė iš esmės teigia, jog Komisijos vertinimai buvo grindžiami *Vodafone* atsakymu į prieštaravimo pareiškimą, ir tvirtina, kad Komisija nepaaiškina, kuo šis atsakymas yra patikimesnis už pačios *Tele Columbus* teiginius.

284 Vis dėlto iš ginčijamo sprendimo 798 konstatuojamosios dalies ir 20 paveikslėlio, kuriais Komisija remiasi minėto sprendimo 1504 konstatuojamojoje dalyje, matyti, kad Komisijos vertinimai grindžiami tiek atsakymu į prieštaravimo pareiškimą, tiek pačios *Tele Columbus* pateiktais skaičiais. Ginčijamo sprendimo 744 konstatuojamosios dalies a punkte ir 797–799 konstatuojamosiose dalyse pateikti įrodymai rodo, kad *Tele Columbus* iš tikrųjų nesiėmė jokio kito operatoriaus kabelinio tinklo dubliavimo kelerių metų laikotarpiu iki ginčijamo sprendimo priėmimo ir, beje, ieškovė to neginčija. Visų pirma iš į ginčijamo sprendimo 798 konstatuojamąją dalį įtraukto 20 paveikslėlio matyti, kad prie *Tele Columbus* tinklo prijungtų namų ūkių skaičius 2012–2018 m. laikotarpiu labai nepadidėjo, jei neatsižvelgiama į įsigytus kitų bendrovių anksčiau turėtus aktyvus. Vis dėlto ieškovė nepateikė jokių įrodymų, paneigiančių išvadą, kad *Tele Columbus* „pastaraisiais metais labai mažai išvystė savo 3 lygio infrastruktūrą“.

285 Ieškovė taip pat tvirtina, kad investicijos į 3 lygio infrastruktūrą savaime nelėmė faktiškai prijungtų namų ūkių skaičiaus padidėjimo (priešingai nei nurodyta ginčijamo sprendimo 799 konstatuojamojoje dalyje). Be to, pasak ieškovės, bendro prijungtų namų ūkių skaičiaus nedidėjimas nebuvo pakankamas, kad būtų įrodyta *Tele Columbus* svarba konkurencijos požiūriu, nes naujų klientų įgijimą plečiant tinklą galėjo kompensuoti laikinas kitų klientų praradimas.

286 Šiuo klausimu reikėtų pabrėžti, kad tai, jog nepadidėjo *Tele Columbus* faktiškai prijungtų namų ūkių skaičius, buvo tvirtas ženklas, kad į jos tinklo plėtrą daug neinvestuojama arba bent jau kad galima tinklo plėtra nėra sėkminga ar pelninga. Be to, ieškovė nesiūlo jokių kitų tinklo plėtros poveikio konkurencijai vertinimo metodų, išskyrus metodą, pagal kurį būtų vertinamas prijungtų namų ūkių skaičiaus padidėjimas.

287 Galiausiai ieškovė teigia, kad kiti konkurentai, pavyzdžiui, ji pati, galėtų pasinaudoti (laikina) prieiga prie koncentracijos šalių 3 lygio infrastruktūros, kad galėtų konkuruoti MDU rinkoje, kol bus nuosekliai įdiegti savi 3 lygio (šviesolaidžio) tinklai.

288 Vis dėlto, kaip Komisija iš esmės nurodė ginčijamo sprendimo 1479 konstatuojamojoje dalyje, nepriklausomų 4 lygio operatorių vaidmuo konkurencinių santykių požiūriu yra labai ribotas. Be to, kaip teigia Komisija, o ieškovė jai neprieštarauja, ginčijamo sprendimo priėmimo dieną ieškovė, prieš pradėdama nuosekliai diegti savo nuosavą šviesolaidžio tinklą, nesinaudojo prieiga prie koncentracijos šalių 3 lygio infrastruktūros, kad galėtų konkuruoti MDU rinkoje. Galiausiai ieškovė nepateikė jokių įrodymų, kad ji ketina artimiausiu metu gauti prieigą prie koncentracijos šalių 3 lygio infrastruktūros, kad galėtų konkuruoti MDU rinkoje, prieš pradėdama nuosekliai diegti savo nuosavą šviesolaidžio tinklą.

289 Antra, kalbant apie ieškovės teiginį, kad *Tele Columbus* darė konkurencinį spaudimą *Unitymedia*, nors ji tik perpardavinėjo pastarosios produktą savo kabelinio tinklo aprėpties zonoje, reikia konstatuoti, kad šis paprastas teiginys yra nepagrįstas jokiais įrodymais, kuriais remiantis būtų galima suabejoti ginčijamo sprendimo 1501 ir 1503 konstatuojamosiose dalyse pateiktais paaiškinimais, kaip pakartota šio sprendimo 264–265 punktuose.

290 Darytina išvada, kad ieškovės pateikti argumentai neįrodo, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, kai nusprendė, kad iš jos turimų įrodymų matyti, jog *Tele Columbus* susilpnėjimas *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje darytų nedidelį poveikį konkurencijai MDU rinkoje.

291 Kiek tai susiję, trečia, su *Vodafone* neatšaukiamais pasiūlymais *Tele Columbus* ir ieškovės teiginiu, kad Komisija negalėjo į juos atsižvelgti, iš šių dviejų pasiūlymų matyti, kad *Vodafone* aiškiai parodė, jog nenori pabloginti *Tele Columbus* sąlygų *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zonoje, ir į tai Komisija turėjo teisę atsižvelgti vertindama poveikį. Iš tiesų Reglamente Nr. 139/2004 nėra nuostatų, draudžiančių Komisijai atsižvelgti į šią faktinę aplinkybę, kad būtų dar labiau sustiprinta jos išvada, jog dėl sandorio, atsižvelgiant į vertikalųjį nekoordinuojamą poveikį, neatsiras reikšmingų veiksmingos konkurencijos ribojimų MDU rinkoje ir potencialioje regioninėje rinkoje, atitinkančioje *Unitymedia* kabelinio tinklo aprėpties zoną.

292 Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo, Komisija atkreipė dėmesį į *Vodafone* neatšaukiamus pasiūlymus tik kaip į papildomą faktinę aplinkybę savo išvadai pagrįsti. Iš tikrųjų Komisija nenustatė pareigos teikti šiuos pasiūlymus, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 2 dalį.

293 Vadinasi reikia pripažinti, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai nusprendė, jog bet kokia galimybės naudotis ištekliais ribojimo strategija nebūtų turėjusi didelio neigiamo poveikio konkurencijai galutinėje grandyje.

294 Be to, galimybė reikšmingai apriboti galimybę naudotis ištekliais, paskata taip elgtis ir galimybės naudotis ištekliais ribojimo strategijos daromas neigiamas poveikis konkurencijai galutinėje grandyje yra trys kumuliatyvios sąlygos, todėl vienos iš jų nebuvimo pakanka, kad būtų atmesta konkurencijai kenkiančio konkurencinių galimybių ribojimo rizika (žr. šio sprendimo 277 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

295 Vadinasi, kadangi ieškovė neįrodo, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą vertindama galimą galimybės naudotis ištekliais ribojimo strategijos poveikį konkurencijai galutinėje grandyje (būtent trečiąją iš šių sąlygų), trečiojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti. Vadinasi nereikia nagrinėti pirmojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad ginčijamo sprendimo 1494–1496 konstatuojamosiose dalyse išdėstyti Komisijos argumentai, kuriais remdamasi Komisija padarė išvadą, kad susijungęs subjektas neturėjo jokio su koncentracija siejamo suinteresuotumo išstumti *Tele Columbus* iš MDU rinkos (t. y. antroji iš šių sąlygų), yra neteisingi, pagrįstumo.

296 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti trečiojo pagrindo antrą dalį ir visą trečiąjį pagrindą, nesant reikalo nagrinėti Komisijos nurodyto nepriimtinumo pagrindo.

E. Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžiomis Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis, susijusiomis su sandorio poveikiu didmeninei televizijos kanalų įsigijimo rinkai bei televizijos signalų retransliavimo rinkai

297 Grįsdama ketvirtąjį pagrindą ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisijos atliktoje sandorio poveikio didmeninei televizijos kanalų įsigijimo rinkai bei televizijos signalų retransliavimo rinkai analizėje padaryta akivaizdžių vertinimo klaidų.

1. Pirminės pastabos

298 Kaip nurodyta šio sprendimo 25 ir 26 punktuose, didmeninėje televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo rinkoje televizijos transliuotojai (paslaugos teikėjai) tiekia televizijos kanalus, kuriuos įsigyja mažmeniniai televizijos paslaugų teikėjai (paslaugų pageidaujantys subjektai), kaip antai *Vodafone*, *Unitymedia* ar ieškovė, kad galėtų teikti audiovizualines paslaugas galutiniams vartotojams. Televizijos signalų retransliavimo rinkoje šie mažmeniniai televizijos paslaugų teikėjai (paslaugos teikėjai) naudojasi savo infrastruktūra, kad pasiūlytų šiems televizijos transliuotojams (paslaugų pageidaujantiems subjektams) televizijos signalų retransliavimo jų kanalams paslaugą už retransliacijos mokestį. Kitaip tariant, televizijos signalų retransliavimo rinkos dalyviai yra tie patys, kaip ir didmeninės televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo rinkos dalyviai, tačiau televizijos paslaugų teikėjai, kaip antai koncentracijos šalys, pirmojoje rinkoje buvo paslaugų teikėjai, o antrojoje rinkoje – paslaugų gavėjai. Ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad šios dvi didmeninės rinkos yra glaudžiai susijusios, nes derybos tarp televizijos transliuotojų ir mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų paprastai apima abu aspektus (pirma, signalų perdavimą, antra, kanalų įsigijimą).

299 Atlikusi šių rinkų analizę, Komisija konstatavo, kad sandoriu negalėtų būti reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija didmeninėje televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo rinkoje.

300 Dėl televizijos signalų retransliavimo rinkos Komisija konstatavo, kad egzistuoja RVKR, kuriuos lemia susijungusio subjekto galimybės ir paskatos, viena vertus, pabloginti šio subjekto nustatytas sutartines ir finansines sąlygas televizijos transliuotojams ir, kita vertus, trukdyti

novatoriškų televizijos paslaugų, pavyzdžiui, OTT ir HBBTV atsiradimui ir plėtrai, ir nusprendė, kad tai turės neigiamą poveikį Vokietijos žiūrovams (žr., pirma, ginčijamo sprendimo 1205–1265 konstatuojamąsias dalis ir, antra, jo 1266–1292 konstatuojamąsias dalis).

301 Kita vertus, Komisija konstatavo, kad negalima daryti išvados, jog dėl susijungusio subjekto įtakos šioje rinkoje padidėjimo minėtas subjektas galėtų iš televizijos transliuotojų ir televizijos teisių turėtojų išsireikalauti sąlygų, sudarant išimtines sutartis, kurios turėtų neigiamą poveikį konkuruojančių mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų galimybei naudotis televizijos kanalais ar turiniu.

302 Šiuo klausimu Komisija ginčijamo sprendimo 1164 konstatuojamojoje dalyje pirmiausia pažymėjo, kad Vokietijoje šioje rinkoje nėra tokių išimtinių sutarčių tarp, viena vertus, transliuotojų ir televizijos teisių turėtojų ir, kita vertus, mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų.

303 Tada Komisija išnagrinėjo, ar dėl susijungusio subjekto, kaip mažmeninio televizijos signalų tiekėjo, padidėjusios įtakos rinkoje jis galėtų priversti televizijos transliuotojus ir teisių turėtojus suteikti jam išskirtines teises į televizijos kanalus ar turinį. Šiomis aplinkybėmis Komisija nurodė, kad savo analizėje visų pirma dėmesį sutelkė į Vokietijos futbolo lygą (Bundeslygą), t. y. svarbiausias sporto varžybas Vokietijoje, ir paaiškino, kad tie patys argumentai taikytini ir kitiems populiariems sporto renginiams ar televizijos turiniui, kurių tiesioginių įrodymų byloje ji nerado (žr. ginčijamo sprendimo 1165 konstatuojamąją dalį).

304 Pirma, ginčijamo sprendimo 1173–1176 konstatuojamosiose dalyse Komisija nagrinėjo, ar tikėtina, kad *Sky*, turinti didžiąją dalį išimtinių Bundeslygos transliavimo teisių, sutiktų sudaryti išimtines sutartis su susijungusiu subjektu. Komisija padarė išvadą, kad tai mažai tikėtina, nes, nors *Sky* buvo priklausoma nuo susijungusio subjekto dėl jos turinio platinimo, šis transliuotojas buvo lygiai taip pat, jei ne labiau, priklausomas nuo kitų transliavimo priemonių, be kita ko, nuo palydovinės televizijos operatoriaus *Astra*, todėl *Sky*, sudariusi išimtinę sutartį su susijungusiu subjektu, prarastų didelę dalį savo pajamų. Komisija taip pat atsižvelgė į tai, kad *Sky*, tarptautinis rinkos dalyvis ir pagrindinis mokamos televizijos paslaugų teikėjas Vokietijoje, turėjo tam tikrą derybinę pirkėjo galią.

305 Antra, ginčijamo sprendimo 1177–1183 konstatuojamosiose dalyse Komisija išnagrinėjo, ar susijungęs subjektas galėtų pagrįstai laikytis strategijos, kuria siekiama gauti išimtinę prieigą prie kitų televizijos kanalų ar turinio, visų pirma palyginti su televizijos transliuotojais ar televizijos teisių turėtojais, turinčiais mažesnę derybinę pirkėjo galią nei *Sky*. Remdamasi koncentracijos šalių vidaus dokumentais ir jų atsakymu į prieštaravimo pareiškimą, Komisija nusprendė, kad net jei susijungęs subjektas galėtų įgyvendinti tokią strategiją, abejotina, ar jis turėtų paskatų tai daryti, nes tokios strategijos įgyvendinimo sąnaudos būtų didelės, o nauda – neaiški.

306 Trečia, ginčijamo sprendimo 1184–1197 konstatuojamosiose dalyse Komisija, nagrinėdama su tokia strategija susijusius šalių vidaus dokumentus, išsamiau išanalizavo susijungusio subjekto paskatas išstumti savo konkurentus iš rinkos įgyjant išimtines teises į tam tikrą televizijos turinį. Komisijos nuomone, iš šių dokumentų matyti, kad kiekviena iš koncentracijos šalių jau svarstė galimybę įsigyti išimtines teises į sporto kanalus arba sporto turinį, tačiau galiausiai tokių planų atsisakė, kaip šios šalys, atsakydamos į prieštaravimo pareiškimą, paaiškino pateikdamos įrodymus. Remdamasi šiomis aplinkybėmis Komisija konstatavo, kad negalima daryti išvados, jog susijungęs subjektas būtų turėjęs paskatų pasinaudoti savo didesne klientų baze ir derėtis su transliuotojais dėl tam tikrų išimtinių sutarčių dėl aukščiausios kokybės turinio, siekiant išstumti konkuruojančius mažmeninius televizijos paslaugų teikėjus iš rinkos.

307 Galiausiai, siekdama išsamumo, ginčijamo sprendimo 1198–1203 konstatuojamosiose dalyse Komisija išnagrinėjo, ar hipotetinė išimtinumo strategija, kurią įgyvendintų susijungęs subjektas, galėtų turėti reikšmingą antikonkurencinį poveikį, dėl kurio, visų pirma, konkuruojantys mažmeninių televizijos paslaugų teikėjai būtų išstumti iš rinkos, o tai turėtų neigiamų pasekmių vartotojams.

308 Remdamasi duomenimis, rodančiais, kad didžioji dauguma Vokietijos žiūrovų nekeistų savo mažmeninės televizijos paslaugų teikėjo, kad galėtų naudotis išimtiniu sporto turiniu, Komisija nusprendė, kad net jei susijungęs subjektas įgyvendintų išimtinumo strategiją, dėl to konkuruojantys paslaugų teikėjai neprarastų didelės klientų bazės. Komisija taip pat atsižvelgė į tai, kad net ir tokiu atveju susijungęs subjektas konkuruotų su *Sky*, kuri laikosi neišimtinės televizijos turinio transliavimo įvairiose platformose strategijos, pagal kurią bet kuriuo atveju konkuruojantiems tiekėjams būtų sudaryta galimybė gauti prieigą prie jos aukščiausios kokybės turinio. Remdamasi šiomis aplinkybėmis Komisija padarė išvadą, kad mažai tikėtina, jog susijungusio subjekto taikoma išimtinumo strategija galėtų sukelti reikšmingą antikonkurencinį poveikį.

309 Dėl visų šių priežasčių ginčijamo sprendimo 1204 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad net jei susijungęs subjektas dėl sandorio turėtų didesnę įtaką rinkoje, negalima daryti išvados, kad susijungęs subjektas iš transliuotojų ir televizijos teisių turėtojų galėtų, tikėtina, užsitikrinti sąlygas sudarant išimtines sutartis, kurios turėtų neigiamą poveikį konkuruojančių mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų galimybėms naudotis televizijos kanalais ar turiniu.

310 Nagrinėjamu atveju ieškovės argumentus, kuriais ji grindžia šį pagrindą, sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje ieškovė teigia, kad Komisijos išvada, jog televizijos transliuotojai ir televizijos teisių turėtojai nebūtų linkę sudaryti išimtines sutartis su susijungusiu subjektu, nepaisant išaugusios pastarojo įtakos rinkoje, yra neteisinga ir pagrįsta neišsamiu ir akivaizdžiai klaidingu sandorio poveikio konkurencijai televizijos signalų retransliavimo rinkoje vertinimu. Grįsdama antrą dalį ieškovė kritikuoja Komisiją dėl to, kad ji tik išnagrinėjo, ar susijungęs subjektas turės galimybę ir paskatas trukdyti OTT ir HBBTV televizijos atsiradimui ir plėtrai, tačiau neatsižvelgė į sandorio poveikį kitoms tokioms pat novatoriškoms televizijos paslaugoms, kaip antai IPTV.

2. Dėl pirmos dalies, grindžiamos akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, susijusiomis su galimybės naudotis ištekliais ribojimu sudarant (visiško ar dalinio) išimtinumo sutartis

311 Grįsdama šio pagrindo pirmą dalį, ieškovė teigia, pirma, kad ginčijamame sprendime atliktas susijungusio subjekto paskatų sudaryti visiško išimtinumo sutartis vertinimas buvo klaidingas ir neišsamus.

312 Antra, ieškovė tvirtina, kad ginčijamame sprendime pateiktas susijungusio subjekto paskatų taikyti dalinio išimtinumo strategiją vertinimas yra neišsamus.

313 Trečia, ieškovė ginčija Komisijos išvadą, kad hipotetinis visiškas ar dalinis galimybės naudotis turiniu ribojimas negalėtų turėti reikšmingo antikonkurencinio poveikio.

a) Dėl Komisijos analizės, susijusios su susijungusio subjekto paskatomis sudaryti visiško išimtinumo sutartis, tariamo neišsamumo ir klaidingumo

314 Ieškovės teigimu, pirma, Komisija neatsižvelgė į tai, kad išlaidos, atsirandančios dėl visiško išimtinumo sutarčių sudarymo, mažėtų didėjant galutinių platformos vartotojų skaičiui, ir dėl to padarė klaidingą išvadą, kad susijungęs subjektas neturėtų paskatų sudaryti tokias sutartis. Ieškovė priduria, kad *Unitymedia* praeityje buvo įsigijusi tam tikras teises į Bundeslygą, o tai rodo, kad tokia strategija jau buvo taikoma. Vis dėlto, atsižvelgiant į tai, kad dėl sandorio padidėjo jos klientų skaičius, išimtinės sąlygos būtų buvusios patrauklesnės susijungusiam subjektui.

315 Antra, ieškovė teigia, kad Komisijos atliktas tyrimas yra neišsamus, nes buvo nagrinėta tik hipotezė dėl išimtinių teisių į Bundeslygą įsigijimo, ir klaidingas, nes Komisija klaidingai nusprendė, kad teisėms į Bundeslygą taikytini argumentai yra taikytini ir kitiems sporto renginiams ar populiariam turiniui, nors, ieškovės nuomone, galimi galimybės naudotis tokiu turiniu ribojimo strategijos pranašumai yra kitokie.

316 Trečia, ieškovė kritikuoja Komisiją dėl to, kad ji neatsižvelgė į tai, jog dėl išimtinumo strategijos susijungusio subjekto įgyjami pranašumai (ir transliuotojų polinkis sudaryti išimtines sutartis) ateityje gali pasikeisti, dėl to, kad susijungusiam subjektui atsirastų daugiau galimybių siūlyti daugialypius paketus labai dideliam klientų ratui visoje Vokietijoje ir kad išimtinis turinys galėtų padėti susijungusiam subjektui padidinti CFM paketų pardavimus klientams, kurie tokį turinį galėtų žiūrėti savo mobiliuosiuose telefonuose.

317 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

318 Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad ieškovė neginčija Komisijos vertinimų, kuriais remdamasi ji padarė išvadą, kad mažai tikėtina, jog susijungęs subjektas būtų turėjęs paskatų sudaryti visiško išimtinumo sutartį su *Sky*, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 1173–1176 konstatuojamosiose dalyse (žr. šio sprendimo 304 punktą), be kita ko, grindžiamų tuo, kad *Sky*, norėdama transliuoti savo turinį, lygiai taip pat ar net labiau yra priklausoma ne nuo susijungusio subjekto, bet nuo kitų operatorių. Per žodinį bylos nagrinėjimą ieškovė, beje, patvirtino, kad ji neginčija to, kad *Sky* paskata sudaryti visiško išimtinumo sutartį su susijungusiu subjektu buvo nedidelė.

319 Be to, kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 1177–1183 konstatuojamosiose dalyse (žr. šio sprendimo 305 punktą) nurodytais Komisijos vertinimais, kuriais remdamasi ji padarė išvadą, kad abejotina, ar susijungęs subjektas turėjo paskatų sudaryti visiško išimtinumo sutartis su kitais turinio teikėjais nei *Sky*, ieškovė bendrai teigia, kad išlaidos, atsirandančios sudarant visiško išimtinumo sutartis, mažėja didėjant galutinių platformos klientų skaičiui, arba kad išimtinumo strategija po koncentracijos sandorio sudarymo yra patrauklesnė nei anksčiau, tačiau nepateikia jokių konkrečių įrodymų, kuriais remiantis būtų galima suabejoti Komisijos paaiškinimais.

320 Visų pirma, ieškovė neįrodo, kad Vokietijoje būtų buvęs pakankamai stiprus ryšys tarp patrauklių kanalų ar turinio buvimo operatoriaus televizijos platformoje ir jo gebėjimo pritraukti naujų žiūrovų, dėl kurio būtų buvę galima pakankamai pagrįstai tikėtis amortizuoti dideles išlaidas, susijusias su visiško išimtinumo sutartimis. Be to, ieškovė nepateikia jokių pakankamų įrodymų, kad susijungęs subjektas turėtų paskatą ateityje taikyti visišku išimtinumu grindžiamą komercinę strategiją, ir kuriais remiantis būtų galima suabejoti Komisijos vertinimais šiuo klausimu.

321 Antra, kiek tai susiję su ieškovės teiginiu, kad Komisijos tyrimas dėl susijungusio subjekto paskatų sudaryti visiško išimtinumo sutartis yra neišsamus, nes analizuotas tik Bundeslygos atvejis, ir klaidingas, reikia pažymėti, kad galimybės naudotis ištekliais ribojimas gali kelti susirūpinimą dėl konkurencijos tik tuo atveju, jei „ištekliai yra svarbūs“ gaminant tam tikrą galutinės grandies produktą, kaip nurodyta Gairių dėl nehorizontalių susijungimų 34 punkte.

322 Taigi reikia manyti, kad jei galimybės naudotis patraukliausiu turiniu (pvz., Bundeslygos) visiško apribojimo strategija nelemia pakankamo perviliotų klientų skaičiaus, kad ji būtų pelninga, tikėtina, kad galimybių tą padaryti naudojant kito tipo „mažiau svarbų“ turinį būtų dar mažiau, todėl susijungęs subjektas turėtų mažiau paskatų bandyti įgyvendinti galimybės naudotis tokiu turiniu visiško apribojimo strategiją. Taigi Komisijos negalima kritikuoti už tai, kad ji išnagrinėjo tik hipotetinę situaciją, susijusią su išimtinių teisių į Bundeslygą įsigijimu, ir už tai, kad nusprendė, jog jos argumentai taikytini ir mažiau populiariam turiniui.

323 Be to, ieškovė remiasi tik tuo, kad galimybės naudotis mažiau patraukliu turiniu apribojimo strategija yra pigesnė, tačiau nenurodo nei priežasčių, kodėl susijungusiam subjektui būtų pelningiau taikyti strategiją, pagal kurią būtų įgyjamos išimtinės teisės į mažiau patrauklų turinį nei Bundeslyga, nei priežasčių, dėl kurių toks turinys būtų pakankamai „svarbus“, kaip tai suprantama pagal Gairių dėl nehorizontalių susijungimų 34 punktą, kad galimybės naudotis tokiais ištekliais ribojimas galėtų keltų susirūpinimą dėl konkurencijos.

324 Bet kuriuo atveju, priešingai nei teigia ieškovė, iš ginčijamo sprendimo 1184–1197 konstatuojamųjų dalių (žr. šio sprendimo 306 punktą) matyti, kad Komisija išnagrinėjo, ar susijungęs subjektas būtų skatinamas įsigyti išimtines teises į kitus sporto renginius ar populiarų turinį, nei Bundeslyga, be kita ko, atsižvelgiant į tai, kad *Unitymedia*, kaip teigė ieškovė, 2005 m. įsigijo tam tikras teises į Bundeslygą.

325 Trečia, kiek tai susiję su ieškovės teiginiu, kad Komisija neatsižvelgė į padidėjusias susijungusio subjekto galimybes siūlyti daugialypius paketus labai plačiam klientų ratui visoje Vokietijoje ir į tai, kad išskirtinis turinys galėtų padėti jai padidinti CFM paketų pardavimus, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 149 konstatuojamosios dalies b punkto iv–vi papunkčiuose Komisija nurodė, jog CFM paketų skvarba Vokietijoje yra maža, ir tai rinkos tyrimo metu patvirtino susijungiančių šalių konkurentai. Iš tiesų, remiantis trečiųjų šalių ataskaitomis, 2017 m. CFM produktą įsigijo tik 8,4 % namų ūkių arba 10,8 % fiksuotojo plačiajuosčio ryšio klientų, t. y. 3,5 mln. namų ūkių. Komisija taip pat pažymėjo, kad administracinės procedūros metu trečiosios šalies pateiktame konsultacijų įmonės *WIK-Consult* parengtame tyrime buvo padaryta išvada, kad artimiausiu metu dėl fiksuotojo ir judriojo ryšio produktų paketų pardavimų konkurencijos dinamika Vokietijoje reikšmingai nepasikeistų, nes Vokietijos vartotojai ir toliau pirktų šių dviejų rūšių produktus atskirai, o ieškovė to neginčijo.

326 Taigi Komisijos negalima kritikuoti už tai, kad ji neišnagrinėjo, ar išimtinumo strategijos pranašumai (ir transliuotojų polinkis sudaryti išimtines sutartis) ateityje gali pasikeisti dėl to, kad susijungęs subjektas turės daugiau galimybių siūlyti daugialypius paketus, visų pirma CFM paketus, labai plačiam vartotojų ratui visoje Vokietijoje.

327 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ieškovės priekaištą, grindžiamą tuo, kad Komisijos analizė, susijusi su susijungusio subjekto paskatomis sudaryti visiško išimtinumo sutartis, yra tariamai neišsami ir klaidinga, reikia atmesti.

b) Dėl Komisijos tyrimo, susijusio su susijungusio subjekto paskatomis sudaryti dalinio išimtinumo sutartis, tariamo neišsamumo

328 Ieškovė kritikuoja Komisiją dėl to, kad ji neatsižvelgė į susijungusio subjekto galimybę iš dalies individualiai vienam ar keliems konkurentams galutinėje MDU ir GV rinkų grandyje, pavyzdžiui, jai pačiai, riboti konkurencines galimybes, taip televizijos transliuotojams užkertant kelią transliuoti jose savo kanalus ir turinį arba taip šiems konkurentams užkertant kelią naudotis tam tikromis novatoriškomis televizijos funkcijomis, pavyzdžiui, VOD paslaugoms, atidėtos peržiūros ir televizijos įrašų paslaugomis.

329 Ieškovės teigimu, tokia galimybės naudotis ištekliais dalinio ribojimo strategija juo labiau tikėtina dėl to, kad susijungusiam subjektui ji yra pigesnė ir lengviau priimtina transliuotojams, o kartu ji lemia neigiamą poveikį tiksliniams konkurentams.

330 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

331 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Komisijos išvados, išnagrinėjus galimą paskatą sudaryti visiško išimtinumo sutartis *Sky* (žr. ginčijamo sprendimo 1173–1176 konstatuojamąsias dalis ir šio sprendimo 304 punktą), pakako, kad būtų atmesta galimybė dėl susijungusio subjekto strategijos, grindžiamos šiam operatoriui suteikiamu daliniu išimtinumu. Iš tiesų, kaip nurodo Komisija, atsižvelgiant į tai, kad ji nustatė, jog *Sky* neturėjo jokių paskatų sudaryti visiško išimtinumo sutartis, atsižvelgiant, be kita ko, į tai, kad ji yra priklausoma ne tik nuo susijungusio subjekto, bet ir nuo kitų operatorių, įskaitant palydovinės televizijos operatorius, ko ieškovė neginčija, mažai tikėtina, kad ji būtų suteikusi šiam subjektui išimtines teises, taip nesuteikiant teisių kai kuriems kitiems MDU ir GV rinkose veiklą vykdantiems konkrečiai nustatytiems operatoriams, juolab kad jos siūlomi produktai liktų prieinami kitose platformose, arba kad ji būtų sutikusi šiems operatoriams neleisti naudotis tam tikromis novatoriškomis funkcijomis. Taigi Komisijos negalima kritikuoti už tai, kad ji neatsižvelgė į galimybę susijungusiam subjektui sudaryti tokias sutartis su *Sky*, kuriomis siekiama tam tikriems konkurentams neleisti naudotis novatorišku turiniu ar funkcijomis.

332 Be to, kiek tai susiję su kitais transliuotojais nei *Sky*, reikia pažymėti, kad ieškovė nepateikia jokių įrodymų, kuriais remiantis galima būtų teigti, kad tam tikro novatoriško turinio ar novatoriškų funkcijų neįtraukimas į konkurento siūlomus produktus turėtų reikšmingos įtakos priimant sprendimą dėl tiekėjo keitimo, taigi, kad galimai didelė dalis būsto bendrovių MDU rinkoje arba Vokietijos žiūrovų GD rinkoje būtų linkusi rinktis susijungusio subjekto siūlomus produktus vien dėl to, kad tokių kanalų ar funkcijų nebūtų siūlęs jų dabartinis tiekėjas. Taigi ieškovė neįrodė reikšmingo neigiamo poveikio konkurencijai galutinėje grandyje, kaip tai suprantama pagal Gairių dėl nehorizontalių susijungimų 32 punktą.

333 Bet kuriuo atveju tai, kad dominuojančią padėtį užimanti įmonė sudaro išimtines sutartis su tiekėju, siekdama išstumti iš galutinės grandies rinkos vieną ar kelis pasirinktus konkurentus, gali būti laikoma konkurencijos teisei prieštaraujančiu elgesiu (šiuo klausimu žr. 2011 m. kovo 22 d. Sprendimo *Altstoff Recycling Austria / Komisija*, T-419/03, EU:T:2011:102, 51 punktą). Paklausta dėl šio klausimo per žodinį bylos nagrinėjimą, ieškovė, beje, patvirtino, kad jei susijungęs subjektas sudarytų su transliuotoju visiško ar dalinio išimtinumo sutartį, tai galimai būtų SESV 101 arba 102 straipsnio pažeidimas.

334 Taigi reikia konstatuoti, kad mažai tikėtina, jog susijungęs subjektas būtų skatinamas sudaryti tokias sutartis po šio sandorio sudarymo, ir tą patį galima pasakyti ir dėl transliuotojų. Iš jurisprudencijos matyti, kad nors verta atsižvelgti į paskatas imtis antikonkurencinių veiksmų, taip pat reikia atsižvelgti į tai, kad tokios paskatos gali sumažėti ar net išnykti dėl to, kad tokie veiksmai yra neteisėti, dėl to, kad jie gali būti atskleisti, dėl kompetentingų institucijų Sąjungos ir nacionaliniu lygmeniu persekiojimo tikimybės ir su tuo susijusių piniginių sankcijų grėsmės (šiuo klausimu žr. 2002 m. spalio 25 d. Sprendimo *Tetra Laval / Komisija*, T-5/02, EU:T:2002:264, 159 punktą ir 2005 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *General Electric / Komisija*, T-210/01, EU:T:2005:456, 303–311 punktus). Taigi negalima kritikuoti Komisijos už tai, kad ji neatsižvelgė į dėl galimo neteisėtumo mažai tikėtiną galimybę, kad susijungęs subjektas su televizijos transliuotoju sudarys išimtinę sutartį, dėl kurios iš vieno ar kelių konkrečiai nustatytų konkurentų galutinės grandies rinkose bus atimta prieiga prie tam tikro turinio ar tam tikrų funkcijų.

335 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškovės priekaištą, grindžiamą tuo, kad Komisijos analizė, susijusi su susijungusio subjekto paskatomis sudaryti dalinio išimtinumo sutartis, yra tariamai neišsami, reikia atmesti.

336 Be to, galimybės naudotis ištekliais reikšmingas ribojimas, paskata taip elgtis ir reikšmingas neigiamas poveikis konkurencijai galutinėje grandyje, kuriuos apima galimybės naudotis ištekliais ribojimo strategija, yra trys kumuliatyvios sąlygos, todėl vienos iš jų nebuvimo pakanka, kad būtų pašalinta antikonkurencinės galimybės naudotis ištekliais ribojimo rizika (žr. šio sprendimo 277 punktą).

337 Vadinasi, atsižvelgiant į tai, kad ieškovė neįrodė, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą dėl tariamos susijungusio subjekto paskatos taikyti konkuruojančių mažmeninių televizijos paslaugų teikėjų išstūmimo iš rinkos strategiją (t. y. antrąją iš šių sąlygų), reikia atmesti ketvirtojo pagrindo pirmą dalį, nesant būtinybės nagrinėti trečiojo priekaišto, grindžiamo tariamai klaidingai atliktu Komisijos tyrimu, susijusiu su galimybės naudotis turiniu visiško ar dalinio ribojimo strategijos poveikiu konkurencijai galutinėje grandyje (t. y. trečiąja iš šių sąlygų), pagrįstumą.

3. Dėl antros dalies, grindžiamos sandorio žalos konkurencijai, kilusios dėl naujoviškų televizijos paslaugų apribojimo, vertinimo neišsamumu

338 Pirmiausia ieškovė paaiškina, kad ginčijamame sprendime Komisija pagrįstai nusprendė, jog po sandorio susijungęs subjektas turės galimybę ir paskatas trukdyti novatoriškų televizijos paslaugų, kaip antai HBBTV ir OTT, atsiradimui, o tai pakenktų vartotojams, nes sumažėtų žiūrovų žiūrėjimo patirties kokybė ir būtų apribotos jų pasirinkimo galimybės. Vis dėlto ieškovė priekaištauja Komisijai dėl to, kad ji neatsižvelgė į tai, jog susijungęs subjektas taip pat galėtų kenkti kitoms novatoriškoms televizijos paslaugoms, pavyzdžiui, IPTV.

339 Grįsdama tokį teiginį ieškovė teigė, kad OTT paslaugomis neužtikrinama tokia pat gera kokybė kaip naudojant IPTV ir kad jos nėra tokios pelningos kaip IPTV. Remdamasi šiomis aplinkybėmis Komisija konstatavo, kad visi susirūpinimą keliantys klausimai, susiję su OTT kokybės ir galutiniams vartotojams teikiamos žiūrėjimo patirties pablogėjimu, taikomi ir IPTV.

340 Ieškovė taip pat teigia, kad susijungusio subjekto galimybės ir paskatos riboti turinio platinimą buvo ne mažesnės jo konkurentų IPTV paslaugų atveju nei transliuotojų siūlomų OTT ir HBBTV paslaugų atveju. Komisija niekaip nepaaiškino, kodėl turinio perdavimo per IPTV apribojimas neturėjo kelti susirūpinimo ir kodėl transliuotojų novatoriškos paslaugos, išskyrus OTT ir

HBBTV, būtų mažiau svarbios ar jas ne taip verta apsaugoti. Ieškovė priduria, kad, pirma, Komisijos teiginys, jog OTT galėjo būti esminių pokyčių veiksniu vidutinės trukmės laikotarpiu, nėra pagrįstas jokiais įrodymais, o net jei taip ir būtų, tai negali pateisinti neatsižvelgimo į neigiamą sandorio poveikį IPTV, kuri ir taip buvo populiari rinkoje. Kita vertus, ieškovės teigimu, susijungęs subjektas turėjo turėti dar daugiau paskatų pakenkti IPTV nei OTT, nes IPTV buvo tikras kabelinės televizijos pakaitalas ir vienintelė alternatyvi rinkoje auganti technologija, o OTT buvo naudojama tik kaip papildoma kabelinės televizijos paslauga, bet ne kaip jos pakaitalas.

341 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, kaip paaiškino Komisija, palaikoma į bylą įstojusios šalies, nors IPTV yra sistema, leidžianti teikti televizijos paslaugas naudojant interneto protokolą, ji apima specialų ir valdomą tinklą, kurį kontroliuoja televizijos paslaugų teikėjas, o OTT technologija leidžia televizijos transliuotojams tiesiogiai transliuoti televizijos kanalus internetu, be tinklo operatoriaus įsikišimo kontroliuojant ar platinant turinį. Taigi, skirtingai nei IPTV atveju, naudojant OTT technologiją sudaroma galimybė transliuotojams (kanalams) turėti artimesnį ryšį su galutiniais žiūrovais.

342 Be to, ginčijamame sprendime Komisija pateikė nurodė daugybę įrodymų, kad OTT iš tiesų yra technologija, kuri naudojama neseniai ir vis dažniau.

343 Taigi ginčijamo sprendimo 948 ir 950–954 konstatuojamosiose dalyse, nagrinėdama galimą horizontalųjį sandorio poveikį mažmeninei televizijos paslaugų rinkai, Komisija išsamiai išdėstė neseniai atsiradusią ir vis didėjančią OTT televizijos paslaugų pasiūlą.

344 Konkrečiai ginčijamo sprendimo 948 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad tradiciniai mažmeninių televizijos paslaugų teikėjai vis dažniau siūlo linijinės televizijos paslaugas per OTT. Šiuo klausimu ji pažymėjo, kad *Vodafone* (Giga TV OTT), ieškovė (Magenta TV) ir *Telefónica* (O2 TV) siūlė savarankišką OTT televizijos paslaugą. Komisija taip pat nustatė, kad kiti rinkos dalyviai OTT televizijos produktą siūlė kaip papildomai pasirenkamą produktą tik esamiems televizijos abonentams, įskaitant *Unitymedia* („Horizon Go“), *United Internet* („1 & 1 TV“ app), *Tele Columbus* („Advance TV“ app), *NetCologne* („NetGo“ app) ir *M-Net* („M-Net TV Plus“ app).

345 Ginčijamo sprendimo 950 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad OTT paslaugų teikėjai, kaip antai *Amazon Prime* ir *Netflix*, jau turi didelį klientų ratą, nes kiekvienas iš jų Vokietijoje jau turi (mažiausiai) daugiau nei tris milijonus abonentų, o *Netflix* planuoja augti daugiau nei 20 % per metus.

346 Ginčijamo sprendimo 951 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, kad Vokietijoje taip pat vis labiau plinta specializuotos OTT paslaugos, o minėto sprendimo 952 konstatuojamojoje dalyje nurodė, kad keli televizijos transliuotojai taip pat pradėjo siūlyti savo OTT paslaugas.

347 Be to, ginčijamo sprendimo 1127–1132 konstatuojamosiose dalyse, nagrinėdama horizontalųjį nekoordinuojamą poveikį didmeninei televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo rinkai bei televizijos signalų retransliavimo rinkai, Komisija pateikė paaiškinimus, susijusius su OTT paslaugų raida ir, be kita ko, su tokių paslaugų paklausos raida.

348 Šiuo klausimu Komisija ginčijamo sprendimo 1127 konstatuojamojoje dalyje priminė, kad nustatydama atitinkamą rinką ji pažymėjo, jog OTT platinimas Vokietijoje, kaip ir daugelyje kitų šalių, įgyja vis didesnę svarbą televizijos sektoriuje.

349 Nors ginčijamo sprendimo 1129 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad dauguma transliuotojų vis dar mano, jog OTT produktai šiuo metu papildo pagrindines linijinės televizijos paslaugas, ji taip pat nurodė, ir pateikė atitinkamus įrodymus, kad tie patys duomenys rodo sparčiai didėjančią OTT platinimo svarbą Vokietijoje, nes 11,7 % apklaustųjų teigė, kad jie galėtų įsivaizduoti OTT kaip vienintelį būdą gauti televizijos paslaugą namuose. Be to, Komisija nurodė, kad kai kurie OTT platintojai, kaip antai *Netflix*, *Amazon* ir DAZN, jau dabar yra labai populiarūs, ir pažymėjo, kad keli rinkos tyrimo dalyviai teigė, jog OTT paslaugos gali tam tikru mastu pakeisti tradicinės televizijos paslaugas.

350 Ginčijamo sprendimo 1130 konstatuojamojoje dalyje Komisija, remdamasi įvairiais dokumentais, nurodytais ginčijamo sprendimo išnašoje, paaiškino, kad, kaip pranešė Vokietijos žiniasklaidos priemonės, OTT, kaip pagrindinis audiovizualinio turinio priėmimo būdas, vis labiau įsitvirtina – 2017–2018 m. šis skaičius padidėjo 6 %. Be to, kalbant apie nacionalinę auditoriją, OTT paslaugų teikėjų auditorija išaugo nuo 7,3 % 2015–2016 m. iki 12,8 % 2017–2018 m. Konkrečiai kalbant apie aukščiausios kokybės televizijos segmentą, OTT dalis padidėjo nuo 16,8 % 2015–2016 m. iki 23 % 2017–2018 m. Be to, per tuos pačius metus buvo stebimas panašus abonentų (nuo 25,3 % iki 33,4 %) ir pajamų (nuo 10,6 % iki 19,1 %) augimas. Komisija taip pat nurodė, kad, palyginti, kabelinės televizijos rinkos dalys per tą patį laikotarpį sumažėjo.

351 Galiausiai ginčijamo sprendimo 1132 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad padėtis greitai keičiasi. Šiuo klausimu Komisija nurodė, kad dėl OTT paslaugų plėtros gali iš esmės būti apribota tradicinių televizijos platformų turima įtaka rinkoje ir iš naujo subalansuota įvairių dalyvių derybinė pozicija, ypač esant tinkamoms rinkos sąlygoms.

352 Taigi reikia pripažinti, kad Komisijos teiginys, jog OTT gali būti esminių pokyčių veiksniu vidutinės trukmės laikotarpiu, yra pagrįstas daugeliu įrodymų, priešingai nei teigia ieškovė.

353 Be to, ieškovė nepateikia jokių įrodymų, kurie, viena vertus, leistų suabejoti minėtomis išvadomis ir, kita vertus, įrodyti, kad IPTV augo panašiu tempu kaip OTT, kad IPTV turėjo panašų augimo potencialą arba kad OTT nebuvo tokios pat kokybės kaip IPTV, kad jai reikalinga speciali įranga ir ji nėra tokia pelninga kaip IPTV, todėl bet koks susirūpinimas dėl OTT kokybės ir galutiniams vartotojams teikiamos žiūrėjimo patirties pablogėjimo turėtų būti taikomas ir IPTV. Be to, reikia pažymėti, kad ieškovė neginčija ginčijamo sprendimo 291 konstatuojamojoje dalyje pateikto Komisijos paaiškinimo, kad tik 8 % namų ūkių Vokietijoje yra užsisakę IPTV, o tai rodo, kad ši technologija užima nedidelę rinkos dalį.

354 Taip pat, kiek tai susiję su susijungusio subjekto paskatomis trukdyti novatoriškų televizijos paslaugų atsiradimui, ginčijamo sprendimo 1275 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad OTT ir HBBTV paslaugomis siekiama sukurti tiesioginį ryšį tarp transliuotojų ir žiūrovų ir taip apriboti tradicinių televizijos platformų, kaip antai koncentracijos šalių, tarpininkavimo mastą. Remdamasi šiomis aplinkybėmis Komisija padarė išvadą, kad susijungęs subjektas galėtų būti suinteresuotas užkirsti kelią tokių paslaugų atsiradimui, kad išsaugotų verslo modelį, grindžiamą televizijos platformos vykdoma klientų kontrole ir tuo, kad tarp šių klientų bei televizijos transliuotojų nėra ryšio; tokios problemos nėra IPTV, kurią naudojant tokio ryšio nėra, atveju.

355 Šiuo klausimu Komisija nurodė, kad rinkos tyrimo dalyvių pateikti pavyzdžiai ir koncentracijos šalių vidaus dokumentai rodo, kad koncentracijos šalys jau turėjo paskatų riboti OTT ir HBBTV paslaugų plėtrą, ir paaiškino, kad dėl sandorio šios paskatos dar labiau išaugs. Iš tiesų, pirma, dėl padidėjusios susijungusio subjekto įtakos rinkoje būtų apribota transliuotojų galimybė priešintis *Vodafone* bandymui taikyti tokias strategijas. Antra, susijungęs subjektas nebūtų turėjęs paskatų

diegti novatoriškų interaktyvių paslaugų, kurios būtų atsakas į panašias pagrindinio panašaus konkurento *Unitymedia* teikiamas paslaugas. Galiausiai, atsižvelgiant į tai, kad sėkmingas OTT paslaugų išstūmimas iš mažmeninės prekybos rinkos būtų buvęs naudingas visiems esamiems mažmeninės televizijos paslaugų teikėjams, pastarieji būtų turėję paskatų „nemokamai pasinaudoti“ konkurentų pastangomis riboti konkurencines galimybes mažmeninės prekybos lygmeniu. Vis dėlto *Vodafone* ir *Unitymedia* sujungimas būtų leidęs susijungusiam subjektui pasinaudoti abiejų šalių gaunama nauda dėl sėkmingo OTT paslaugų išstūmimo iš rinkos. Remdamasi šiomis aplinkybėmis Komisija padarė išvadą, kad tai sustiprintų susijungusio subjekto paskatas imtis tokios strategijos (žr. ginčijamo sprendimo 1280–1283 konstatuojamąsias dalis).

356 Darytina išvada, kad Komisija turėjo įrodymų, kuriais remdamasi ji galėjo ginčijamo sprendimo 1284 konstatuojamojoje dalyje padaryti išvadą, kad koncentracijos šalys galėjo būti suinteresuotos trukdyti OTT ir HBBTV paslaugų plėtrai, siekdamos išsaugoti verslo modelį, pagal kurį televizijos platforma tiesiogiai kontroliuoja santykius su klientu, o televizijos transliuotojai neturi galimybės išvengti kabelinių tinklų tarpininkavimo.

357 Vis dėlto ieškovė neįrodo, kad susijungęs subjektas lygiai taip pat būtų skatinamas riboti turinio platinimą naudojant IPTV technologiją.

358 Šiuo klausimu reikia pripažinti, kad, priešingai nei teigia ieškovė, iš įvairių ginčijamo sprendimo konstatuojamųjų dalių, nurodytų šio sprendimo 342–351 punktuose, matyti, kad IPTV nėra tikras kabelinės televizijos pakaitalas ir nėra vienintelė alternatyvi technologija, kurios populiarumas auga, o OTT tikrai galėtų tapti paslauga, kuria būtų galima pakeisti kabelinę televiziją.

359 Taigi ieškovė neįrodo, kad nagrinėjamu atveju Komisija turėjo įvertinti susijungusio subjekto paskatas riboti turinio platinimą naudojant IPTV technologiją ir kad ji padarė akivaizdžią klaidą neatlikusi tokios analizės. Be to, atsižvelgiant į pirmiau išdėstytus argumentus, ieškovė galėjo, pirma, suprasti priežastis, dėl kurių Komisija neatliko tokios analizės, ir, antra, ginti savo teises, todėl Komisija šiuo klausimu nepažeidė savo pareigos motyvuoti.

360 Vadinasi reikia atmesti ketvirtojo pagrindo antrą dalį, taigi ir visą ketvirtąjį pagrindą.

F. Dėl penktojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, nes ji konstatavo, kad įsipareigojimų dėl OTT ir retransliacijos mokesčių pakanka, kad koncentracija būtų suderinama su vidaus rinka

361 Grįsdama savo penktąjį pagrindą ieškovė teigia, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą nusprendusi, jog dėl koncentracijos šalių pasiūlyto įsipareigojimo dėl OTT, įsipareigojimo dėl retransliacijos mokesčių ir įsipareigojimo dėl HBBTV (toliau kartu – įsipareigojimai dėl televizijos signalų retransliavimo rinkos) galėjo būti pašalintas televizijos signalų retransliavimo rinkoje nustatytas RVKR. Priešingai, ieškovės teigimu, šie įsipareigojimai buvo akivaizdžiai netinkami ir nepakankami.

1. Pirminės pastabos

362 Kaip nurodyta šio sprendimo 31 ir 32 punktuose, Komisija ginčijamame sprendime nusprendė, kad dėl susijungusio subjekto įtakos rinkoje padidėjimo sandoriu gali būti iš dalies apribotos nekoduotų ar mokamų televizijos kanalų konkurencinės galimybės, ypač dėl to, kad pablogės šio subjekto televizijos transliuotojams taikomos sutarties ir finansinės sąlygos, ir dėl to pablogės galutiniams žiūrovams Vokietijoje siūlomų televizijos paslaugų kokybė, ir, antra, gali būti trukdoma novatoriškų televizijos paslaugų OTT ir HBBTV atsiradimui ir plėtrai, o tai būtų galėję pakenkti vartotojams dėl prastesnės žiūrovų patirties kokybės ir mažesnio pasirinkimo (žr., pirma, 1205–1265 konstatuojamąsias dalis ir, antra, 1266–1292 konstatuojamąsias dalis).

363 Siekdama panaikinti šį RVKR televizijos signalų retransliavimo rinkoje, Komisija sutiko su keliais *Vodafone* pasiūlytais įsipareigojimais, t. y. įsipareigojimu dėl OTT, kurį prisiėmęs susijungęs subjektas negalėtų riboti transliuotojų, kurių turinys buvo transliuojamas jo platformoje, galimybės platinti šį turinį kaip OTT paslaugą ir kurį prisiėmus jiems būtų užtikrintas pakankamas tiesioginio sujungimo pajėgumas, įsipareigojimu dėl HBBTV, kuriuo susijungęs subjektas būtų priverstas toliau perduoti nekoduotų televizijos transliuotojų perduodamą HBBTV signalą, ir įsipareigojimu, susijusiu su retransliavimo mokesčiais, kuris neleistų didinti nekoduotų televizijos transliuotojų mokamų retransliacijos mokesčių, kaip tai matyti iš šio sprendimo 40 ir 41 punktų.

364 Nagrinėjamu atveju ieškovės argumentus, kuriais grindžiamas šis ieškinio pagrindas, galima suskirstyti į keturias dalis. Pirmoji grindžiama neteisingo teisinio kriterijaus taikymu vertinant įsipareigojimų, susijusių su televizijos signalų retransliavimo rinka, tinkamumą, antroji – šių įsipareigojimų neveiksmingumu, nes jais nepašalinamos nustatytos konkurencijos problemos, trečioji – pavėluotu įsipareigojimo dėl retransliacijos mokesčių pateikimu, ir ketvirtoji – RVKR nepašalinimu visose nagrinėjamose rinkose.

365 Komisija, palaikoma įstojusios į bylą šalies, atkerta, kad penktasis pagrindas yra nereikšmingas, nes ieškovė neginčija įsipareigojimo dėl didmeninės plačiajuosčio kabelinio ryšio prieigos vertinimo, nors šiuo įsipareigojimu taip pat prisidedama prie konkurencijos problemų, nustatytų televizijos signalų retransliavimo rinkoje, pašalinimo.

366 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas laikosi nuomonės, kad pirmiausia reikia išnagrinėti šiam pagrindui pagrįsti ieškovės nurodytų keturių dalių pagrįstumą.

2. Dėl pirmos dalies, grindžiamos klaidingu teisinio kriterijaus taikymu vertinant įsipareigojimų dėl televizijos signalų retransliavimo rinkos tinkamumą

367 Pirma, ieškovė tvirtina, kad Komisija turėjo konstatuoti, kad įsipareigojimai, susiję su televizijos signalų retransliavimo rinka, yra akivaizdžiai netinkami, nes jie buvo susiję tik su susijungusio subjekto veikla. Iš tiesų, pagal pranešimą dėl konkurencijos gynimo priemonių iš principo nebūtų galima priimti veiksmų įsipareigojimų, siekiant spręsti horizontaliąsias konkurencijos problemas, kaip antai nustatytas televizijos signalų retransliavimo rinkoje.

368 Antra, ieškovė teigia, kad Komisija vertino šių įsipareigojimų tinkamumą remdamasi klaidingu ir pernelyg švelniu teisiniu kriterijumi. Šiuo klausimu ieškovė teigia, kad ginčijamame sprendime Komisijos vartojama neaiški terminija rodo, kad tikimasi, tačiau nėra tikrai aišku, kad šie

įsipareigojimai buvo pakankami ir veiksmingi, kad juos prisiėmus būtų visiškai pašalintos televizijos signalų retransliavimo rinkoje nustatytos konkurencijos problemos, todėl šios priemonės neturėjo būti priimtos.

369 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

370 Kiek tai susiję, pirma, su ieškovės teiginiu, kad įsipareigojimai, susiję su televizijos signalų retransliavimo rinka, yra tik elgesio įsipareigojimai ir todėl yra nepakankami horizontalaus pobūdžio konkurencijos problemoms spręsti, reikia pripažinti, kad, kaip pažymi ieškovė, Komisija pranešimo dėl konkurencijos gynimo priemonių 15 punkte paaiškino, jog struktūrinio pobūdžio įsipareigojimai, kaip antai įsipareigojimas perduoti verslo padalinį, dažniausiai yra priimtinesni Reglamente Nr. 139/2004 nustatytam tikslui pasiekti, nes tokie įsipareigojimai ilgainiui užkerta kelią konkurencijos problemoms, kurių sukeltų koncentracija, jeigu būtų įgyvendinta taip, kaip apie ją pranešta, be to, jiems nebūtinos vidutinės trukmės ar ilgalaikės kontrolės priemonės. Be to, kaip priminė ieškovė, minėto pranešimo 17 punkte Komisija pabrėžia, kad įsipareigojimai, susiję su būsimais susijungusio subjekto veiksmais, gali būti priimtini tik išimtiniais atvejais labai konkrečiomis aplinkybėmis.

371 Be to, Komisija turi teisę priimti tik tuos įsipareigojimus, dėl kurių koncentracija būtų suderinama su vidaus rinka. Kitaip tariant, atitinkamų įmonių pasiūlyti įsipareigojimai turi leisti Komisijai padaryti išvadą, kad koncentracija reikšmingai neribos veiksmingos konkurencijos vidaus rinkoje arba didelėje jos dalyje būtent dėl dominuojančios padėties sukūrimo ar jos sustiprinimo, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 2 straipsnio 2 dalį (žr. 2006 m. vasario 23 d. Sprendimo *Cementbouw Handel & Industrie / Komisija*, T-282/02, EU:T:2006:64, 294 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

372 Antrajame etape prisiimti įsipareigojimai skirti pašalinti pirmajame etape Komisijos konstatuotoms konkurencijos problemoms, dėl kurių Komisija turėjo pradėti antrąjį etapą. Taigi, kai Bendrasis Teismas turi išnagrinėti, ar antrajame etape prisiimti įsipareigojimai, atsižvelgiant į jų apimtį ir turinį, gali leisti Komisijai priimti koncentracijos patvirtinimo sprendimą, jis turi patikrinti, ar Komisija, nepadarydama akivaizdžios vertinimo klaidos, galėjo pripažinti, jog šie įsipareigojimai yra tiesioginis ir pakankamas atsakymas į pirmajame etape konstatuotas konkurencijos problemas (šiuo klausimu žr. 2015 m. gegužės 13 d. Sprendimą *Niki Luftfahrt / Komisija*, T-162/10, EU:T:2015:283, 298 punktą).

373 Galiausiai su elgesiu susiję įsipareigojimai nėra savo pobūdžiu nepakankami tam, kad būtų užkirstas kelias RVKR vidaus rinkoje arba didelėje jos dalyje dėl dominuojančios padėties sukūrimo ar sustiprinimo, ir kaip ir struktūriniai įsipareigojimai turi būti vertinami kiekvienu atskiru atveju (šiuo klausimu žr. 2005 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *EDP / Komisija*, T-87/05, EU:T:2005:333, 100 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

374 Būtent dėl to Pranešimo dėl konkurencijos gynimo priemonių 15 punkte Komisija pabrėžia, kad negalima automatiškai atmesti galimybės, kad užkirsti kelią RVKR taip pat galima prisiimant ir kitokius nei struktūriniai įsipareigojimus.

375 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Pranešime dėl konkurencijos gynimo priemonių Komisija tikrai teikia pirmenybę struktūriniams įsipareigojimams, ypač dėl jų įgyvendinimo paprastumo. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad įsipareigojimų priėmimą iš esmės lemia jų tinkamumas ir pakankamumas nustatytai konkurencijos problemai išspręsti ir tikrumas, kad šie įsipareigojimai galės būti įgyvendinti.

376 Taigi ieškovė nepagrįstai teigia, kad Komisija turėjo atmesti įsipareigojimus dėl televizijos signalų retransliavimo rinkos kaip akivaizdžiai nepakankamus vien dėl to, kad jie buvo susiję tik su susijungusio subjekto elgesiu, o tai leidžia atmesti pirmąjį priekaištą.

377 Kiek tai susiję, antra, su ieškovės teiginiu, kad ginčijamame sprendime Komisijos vartojama terminija rodo, jog ji visiškai nėra tikra, kad įsipareigojimai, susiję su televizijos signalų retransliavimo rinka, buvo pakankami ir veiksmingi siekiant pašalinti televizijos signalų retransliavimo rinkoje nustatytą RVKR, reikia pažymėti, kad Komisija turi pripažinti koncentracijos sandorį suderinamu, jei yra pakankamai tikėtina, kad minėtu sandoriu, iš dalies pakeistu koncentracijos šalių pasiūlytais įsipareigojimais, nebus reikšmingai ribojama veiksminga konkurencija vidaus rinkoje ar didelėje jos dalyje (šiuo klausimu žr. 2019 m. gegužės 23 d. Sprendimo *KPN / Komisija*, T-370/17, EU:T:2019:354, 110 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

378 Be to, šalies, kuri pranešė apie atitinkamą sandorį, pasiūlyti įsipareigojimai gali būti laikomi galinčiais užtikrinti sandorio suderinamumą su vidaus rinka tik tuo atveju, jei Komisija gali padaryti užtikrintą išvadą, kad juos bus įmanoma įvykdyti ir kad dėl jų atsiradusios korekcinės priemonės bus pakankamai gyvybingos ir ilgalaikės užtikrinant, kad palyginti netolimoje ateityje nebus apribota veiksminga konkurencija, t. y. neįvyktų tai, kam šie įsipareigojimai turi užkirsti kelią (šiuo klausimu žr. 2015 m. gegužės 13 d. Sprendimo *Niki Luftfahrt / Komisija*, T-162/10, EU:T:2015:283, 294 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

379 Darytina išvada, kad nors Komisija turi būti tikra, kad siūlomi įsipareigojimai galės būti įgyvendinti ir bus pakankamai perspektyvūs ir tvarūs, ji gali paskelbti koncentraciją suderinama, jei yra pakankamai tikėtina, kad šie įsipareigojimai bus pakankami ir veiksmingi nustatytam RVKR pašalinti.

380 Be to, ieškovė negali pagrįstai teigti, kad iš Komisijos vartotos terminijos matyti, jog Komisija rėmėsi vien tik galimybe, kad įsipareigojimais bus visiškai pašalintos visos konstatuotos neigiamos pasekmės, kylančios dėl sandorio televizijos signalų retransliavimo rinkoje.

381 Iš tiesų ginčijamo sprendimo dalyje, skirtoje galutiniams įsipareigojimams įvertinti, yra tam tikrų formuluočių, kurios, jas vertinant atskirai, gali būti aiškinamos kaip Komisijos abejonių požymis. Vis dėlto šios formuluotės turi būti aiškinamos atsižvelgiant į visą šią ginčijamo sprendimo dalį ir, konkrečiai, į ginčijamo sprendimo 1965, 1972 ir 1973 konstatuojamosiose dalyse padarytas Komisijos išvadas.

382 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 1973 konstatuojamojoje dalyje Komisija padarė bendrą išvadą, jog „visi galutiniai įsipareigojimai yra tinkami ir pakankami, kad būtų pašalintos iškeltos konkurencijos problemos, dėl kurių sandorių būtų galėjusi būti reikšmingai apribota veiksminga konkurencija“, ir kad „galutiniai įsipareigojimai gali būti veiksmingai įgyvendinti per trumpą laiką“.

383 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad šio pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

3. Dėl antros dalies, grindžiamos įsipareigojimų, susijusių su televizijos signalų retransliavimo rinka, neveiksmingumu, nes jais nepašalinamos nustatytos konkurencijos problemos

384 Grįsdama šio pagrindo antrą dalį ieškovė teigia, kad įsipareigojimai, susiję su televizijos signalų retransliavimo rinka, buvo visiškai neveiksmingi ir netinkami, kad būtų pasiektas Komisijos tikslas kompensuoti padidėjusią susijungusio subjekto derybinę galią televizijos transliuotojų atžvilgiu.

385 Iš tikrųjų, pirma, ieškovė teigia, kad įsipareigojimu dėl OTT neapsaugomi nei televizijos transliuotojai, kurie susijungusio subjekto platformoje platina linijinius kanalus be televizijos įrašų paslaugos, nei televizijos transliuotojai, teikiantys nelinijines paslaugas (VOD paslaugas).

386 Antra, ieškovė tvirtina, kad atsižvelgiant į tai, jog OTT tik vidutinės trukmės laikotarpiu gali apriboti tradicinių televizijos platformų įtaką rinkoje, kaip nurodo pati Komisija ginčijamo sprendimo 1132 konstatuojamojoje dalyje, įsipareigojimas dėl OTT buvo neveiksmingas, nes jis galėjo būti veiksmingas tik pavėluotai, dar labiau pablogėjus konkurencijos sąlygoms rinkoje, o tai prieštarauja pranešimo dėl konkurencijos gynimo priemonių 9 punkte nustatytiems reikalavimams.

387 Trečia, ieškovė aiškina, kad antrasis įsipareigojimo dėl OTT aspektas, t. y. įsipareigojimas, susijęs su OTT paslaugų sujungimu, buvo nepakankamas, atsižvelgiant į tai, kad pajėgumų problemų gali kilti visoje kabelinio tinklo aprėpties zonoje, ypač vietinės linijos lygmenyje, kai visi klientai turi dalytis ribotais bendraašio kabelio pajėgumais, o tai rodo, kad užtikrinus pakankamus sujungimo ar lygiaverčio sujungimo pajėgumus savaime nebus užtikrinta pakankama priėmimo kokybė OTT televizijos klientams ir nepagerės konkurencinės sąlygos.

388 Ketvirta, ieškovė teigia, kad įsipareigojimų, susijusių su televizijos signalų retransliavimo rinka, nepakako, nes jais nebuvo sumažintos susijungusio subjekto galimybės ir paskatos kenkti novatoriškoms televizijos paslaugoms, pavyzdžiui, trečiųjų šalių IPTV. Taigi, ieškovės teigimu, susijungęs subjektas ir toliau galėtų laisvai riboti transliuotojų galimybę naudotis trečiųjų šalių IPTV paslaugomis ir taip kenkti šiems televizijos transliuotojams, konkuruojantiems mažmeninių televizijos paslaugų teikėjams ir jų klientams.

389 Penkta, ieškovė tvirtina, kad įsipareigojimai nesutrukdė susijungusiam subjektui nustatyti televizijos transliuotojams kitas nepalankias sąlygas, kurios galėtų lemti tokius pačius ar dar blogesnius rezultatus nei tie, kuriuos buvo siekiama pašalinti įsipareigojimais. Taigi galėjo būti neigiamai paveikti kiti elementai, aptarti per įvairiapuses susijungusio subjekto ir televizijos transliuotojų derybas. Vadinasi, įsipareigojimas dėl retransliacijos mokesčių būtų turėjęs likti neveiksmingas, nes jis nebūtų apėmęs kitų sutarties sąlygų pabloginimo televizijos transliuotojų nenaudai ir nebūtų užkirtęs kelio susijungusiam subjektui piktnaudžiauti savo įtaka rinkoje.

390 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

391 Šiuo klausimu, kiek tai susiję, pirma, su ieškovės teiginiu, kad įsipareigojimas dėl OTT buvo neveiksmingas, nes juo nebuvo apsaugoti televizijos transliuotojai, susijungusio subjekto platformoje platinantys linijinius kanalus be televizijos įrašų paslaugos, ir televizijos transliuotojai, parduodantys nelinijines paslaugas, reikia pažymėti, kad toks teiginys grindžiamas neteisingu įsipareigojimo dėl OTT aiškinimu.

392 Iš tiesų, iš įsipareigojimų teksto B.II skirsnio 13 punkto matyti, kad įsipareigojimu dėl OTT *Vodafone* įsipareigojo su televizijos transliuotoju nesudaryti ir neatnaujinti jokių susitarimų dėl to televizijos transliuotojo linijinių kanalų ir televizijos įrašų paslaugų, susijusių su tų linijinių kanalų turiniu, platinimu per *Vodafone* televizijos platformą, į kuriuos būtų įtrauktos sąlygos, kuriomis tiesiogiai ar netiesiogiai ribojamos to transliuotojo galimybės siūlyti OTT paslaugą, savo linijinius kanalus kaip OTT paslaugą arba savo turinį, kad jie būtų įtraukti į OTT paslaugą Vokietijoje (taip pat žr. ginčijamo sprendimo 1924 konstatuojamąją dalį).

393 Vis dėlto atsižvelgiant į tai, kad įsipareigojimuose „televizijos transliuotojas“ apibrėžiamas kaip bet kuris „vieno ar daugiau linijinių televizijos kanalų teikėjas“, įsipareigojimo dėl OTT teksto negalima aiškinti taip, kaip siūlo ieškovė dėl to, kad jis būtų taikomas tik televizijos transliuotojams, kurie per susijungusio subjekto platformą platina ir linijinius kanalus, ir televizijos įrašų paslaugas, ir dėl to, kad įsipareigojimas, susijęs su OTT apribojimais, nebūtų apsaugojęs nei televizijos transliuotojų, kurie per susijungusio subjekto platformą platina linijinius kanalus be televizijos įrašų paslaugos, nei televizijos transliuotojų, kurie siūlo ir nelinijines paslaugas.

394 Įsipareigojimų tekste esančia nuoroda į sutartį su televizijos transliuotoju, kuri apima šio transliuotojo linijinių kanalų „ir“ su šių linijinių kanalų turiniu susijusių televizijos įrašų paslaugų platinimą per *Vodafone* televizijos platformą, siekta įsipareigojimus taikyti ne tik sutartims, susijusioms su linijinių kanalų platinimu, bet ir sutartims dėl linijinių kanalų platinimo ir dėl su linijinių kanalų platinimu susijusių paslaugų, t. y. dėl su šių linijinių kanalų turiniu susijusių televizijos įrašų paslaugų, o ne jų netaikyti sutartims, sudarytoms arba ketinamoms sudaryti su televizijos transliuotojais, susijungusio subjekto platformoje platinančiais linijinius kanalus be televizijos įrašų paslaugos, arba su televizijos transliuotojais, taip pat teikiančiais nelinijines paslaugas.

395 Darytina išvada, kad įsipareigojimas dėl OTT veikiau turi būti aiškinamas taip, kad jis buvo taikomas, pirma, sutartims, dėl kurių buvo derėtasi su televizijos transliuotojais ir kurios buvo susijusios tik su šio televizijos transliuotojo linijinių kanalų platinimu, ir, antra, sutartims, dėl kurių buvo derėtasi su televizijos transliuotojais ir kurios buvo susijusios su šio televizijos transliuotojo linijinių kanalų platinimu ir su televizijos įrašų paslaugų, susijusių su šių linijinių kanalų turiniu, teikimu per *Vodafone* televizijos platformą, todėl ieškovės pirmąjį priekaištą galima atmesti.

396 Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad ieškovė nenurodo, kokį poveikį įsipareigojimo dėl OTT veiksmingumui turėjo jos pateiktas minėto įsipareigojimo aiškinimas, pagal kurį šis įsipareigojimas nebūtų apsaugojęs televizijos transliuotojų, susijungusio subjekto platformoje platinančių linijinius kanalus be televizijos įrašų paslaugų, arba transliuotojų, taip pat teikiančių nelinijines paslaugas. Visų pirma ieškovė neįrodo, kad įsipareigojimas dėl OTT buvo nepakankamas siekiant išspręsti televizijos signalų retransliavimo rinkoje nustatytą konkurencijos problemą, kuria grindžiamas jo priėmimas, nes jis nebuvo taikomas televizijos transliuotojams, susijungusio subjekto platformoje platinantiems linijinius kanalus be televizijos įrašų paslaugų, arba televizijos transliuotojams, siūlantiems ir nelinijines paslaugas. Šiuo klausimu ieškovė nepateikia jokių įrodymų, kuriais remiantis būtų galima įvertinti televizijos transliuotojų, tokiu atveju negalėjusių pasinaudoti įsipareigojimu dėl OTT, skaičių.

397 Kiek tai susiję, antra, su ieškovės teiginiu, kad įsipareigojimas dėl OTT buvo neveiksmingas, nes jis galėjo įsigalioti tik pavėluotai, reikia pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo 1266 konstatuojamosios dalies matyti, jog nustatyta konkurencijos problema, kuri šia priemone

turėjo būti išspręsta, buvo tokia, kad susijungęs subjektas būtų turėjęs daugiau galimybių trukdyti atsirasti ir vystytis tam tikroms novatoriškoms televizijos paslaugoms, įskaitant OTT, kurių vis didėjanti svarba buvo konstatuota ir kurios leidžia televizijos transliuotojui ir žiūrovams palaikyti artimesnį ryšį.

398 Taigi neatsižvelgiant į tai, per kiek laiko OTT paslaugos būtų galėjusios iš esmės apriboti tradicinių televizijos platformų įtaką rinkoje, reikia konstatuoti, kad įsipareigojimu dėl OTT galėjo būti nedelsiant užkirstas kelias *Vodafone* trukdyti OTT paslaugų atsiradimui ir plėtrai, taigi ir būti išspręsta konkurencijos problema, dėl kurios jis buvo priimtas, nes nuo ginčijamo sprendimo priėmimo dienos jis ne tik neleistų *Vodafone* su televizijos transliuotoju sudaryti ar atnaujinti sutarties, į kurią būtų įtrauktos sąlygos, tiesiogiai ar netiesiogiai ribojančios šio televizijos transliuotojo galimybes siūlyti OTT paslaugas Vokietijoje, bet ir priverstų neįgyvendinti tokių galimai galiojančių sąlygų bei pašalinti tokius apribojimus iš galiojančių sutarčių. Darytina išvada, kad įsipareigojimas dėl OTT galėjo būti veiksmingai ir greitai įvykdytas pagal Pranešimo dėl konkurencijos gynimo priemonių 9 punktą, o tai reiškia, kad ieškovės antrasis priekaištas gali būti atmestas.

399 Kiek tai susiję, trečia, su ieškovės teiginiu, kad įsipareigojimas dėl OTT paslaugų sujungimo buvo nepakankamas, nes visoje kabelinio tinklo aprėpties zonoje galėjo kilti pajėgumo problemų, dėl kurių pakankami sujungimo ar lygiaverčio sujungimo pajėgumai neužtikrintų pakankamos priėmimo kokybės OTT televizijos klientams, reikia pažymėti, kad įsipareigojimų teksto B.II skirsnio 15 punkte nurodyta, jog šios taisomosios priemonės tikslas buvo išlaikyti bent tris neperkrautus maršrutus į susijungusio subjekto IP tinklą Vokietijoje. Kitaip tariant, tikslas buvo užtikrinti pakankamą tinklų sujungimo pajėgumą, kad susijungusio subjekto plačiajuosčio ryšio vartotojams būtų prieinamos visos OTT paslaugos Vokietijoje arba per įsipareigojimų teksto B.II skirsnio 16 punkte aprašytus sujungimo taškus, arba kitais būdais.

400 Šiuo tikslu įsipareigojimų teksto B.II skirsnio 16 punkte, be kita ko, buvo numatytos toliau nurodytos pareigos. Pirma, *Vodafone* turi užtikrinti, kad naudojimas piko metu visuose susijungusio subjekto sujungimo taškuose su kiekviena grupe, kurią sudaro bent trys gerą vardą turintys jungimo paslaugų teikėjai, pasirengę parduoti tarptinklinio perdavimo paslaugas, neviršytų 80 %, ir kad piko metu liktų bent 20 % laisvų pajėgumų. Antra, *Vodafone* turi užtikrinti, kad piko metu turimi pajėgumai būtų ne mažesni kaip 20 Gbit/s. Šis skaičius būtų kasmet peržiūrimas pagal įsipareigojimų tekste aprašytą procedūrą. Vis dėlto, ieškovė konkrečiai nepaaiškina, kodėl to nepakako.

401 Šiuo klausimu taip pat reikia pažymėti, kad Komisija ir į bylą įstojusi šalis iš esmės paaiškino, ir joms nebuvo prieštarauta, kad susijungęs subjektas būtų labai suinteresuotas sumažinti perkrovą vietinės linijos lygmeniu, nes dėl tokios perkrovos jam kiltų didelė rizika prarasti klientus fiksuotosios interneto prieigos rinkoje ir perduoti juos kitiems paslaugų teikėjams.

402 Be to, reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 1929 konstatuojamojoje dalyje Komisija pažymėjo, jog 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2015/2120, kuriuo nustatomos priemonės, susijusios su atvira interneto prieiga, ir kuriuo iš dalies keičiami Direktyva 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis, ir Reglamentas (ES) Nr. 531/2012 dėl tarptinklinio ryšio per viešuosius judriojo ryšio tinklus Sąjungoje (OL L 310, 2015, p. 1), užtikrintas interneto neutralumas turėjo neleisti susijungusiam subjektui imtis vienašalių ribojančių veiksmų, kuriais būtų siekiama apeiti šį įsipareigojimą, pavyzdžiui, iš naujo apibrėžti srauto prioritetų, ar diskriminuoti, o to ieškovė neginčija.

403 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad ieškovė neįrodė, jog įsipareigojimo, susijusio su OTT paslaugų sujungimu, nepakako, kad OTT televizijos klientams būtų užtikrinta pakankama priėmimo kokybė, o tai leidžia atmesti trečiąjį priekaištą.

404 Kiek tai susiję, ketvirta, su ieškovės teiginiu, kad įsipareigojimų, susijusių su televizijos signalų retransliavimo rinka, nepakako, nes jais nebuvo sumažintos susijungusio subjekto galimybės ir paskatos kenkti novatoriškoms televizijos paslaugoms, pavyzdžiui, trečiųjų šalių IPTV, reikia priminti, kaip tai matyti iš ketvirtojo pagrindo antros dalies analizės, kad nors ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, jog susijungęs subjektas turėtų galimybių ir paskatų trukdyti novatoriškų televizijos paslaugų, kaip antai HBBTV ir OTT, atsiradimui ir plėtrai, ir kad siekdama šią konkurencijos problemą išspręsti *Vodafone* pasiūlė įsipareigojimus dėl OTT ir HBBTV, Komisija nemanė, kad tai būtų galima padaryti IPTV atveju, nes šis produktas, priešingai nei OTT, buvo lėtėjimo fazėje, jo rinkos dalis buvo nedidelė ir sudarė 8 % (žr. ginčijamo sprendimo 291 konstatuojamąją dalį), o to neginčija ir ieškovė.

405 Be to, iš šio sprendimo 338–360 punktų matyti, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nes neišnagrinėjo, ar susijungęs subjektas galėtų ir turėtų paskatą trukdyti kitų novatoriškų paslaugų, kaip antai IPTV, atsiradimui ir plėtrai, todėl nebuvo būtina nustatyti tokio įsipareigojimo, taigi ketvirtasis priekaištas negali būti pripažintas pagrįstu.

406 Kiek tai susiję, penkta, su ieškovės teiginiu, kad įsipareigojimai, susiję su televizijos signalų retransliavimo rinka, nesutrukdė susijungusiam subjektui nustatyti televizijos transliuotojams kitas nepalankias sąlygas, kurios galėtų lemti tokius pačius ar dar blogesnius rezultatus nei tie, kuriuos buvo siekiama pašalinti įsipareigojimais, pažymėtina, kad ieškovė ir įstojusi į bylą šalis sutaria dėl to, kad televizijos transliuotojų ir televizijos platformų derybos neapsiribojo televizijos transliuotojų pajamų srautais susijungusiam subjektui, t. y. retransliavimo mokesčiais, bet taip pat apėmė su turiniu susijusius mokėjimus ir mokėjimus už techninę kokybę ar papildomas funkcijas ir paslaugas, kuriuos susijungęs subjektas teikė televizijos transliuotojams.

407 Vis dėlto iš pradžių reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 1221 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, jog retransliavimo mokesčiai yra tiesiogiai susiję su televizijos signalų perdavimu kabeliais ir jie yra pagrindinis mokėjimo srauto elementas, kurį paveiks padidėjusi susijungusio subjekto rinkos galia televizijos signalų retransliavimo rinkoje. Be to, to sprendimo 1959 konstatuojamojoje dalyje Komisija paaiškino, kad nors naujausi pridėtinės vertės televizijos paslaugų pokyčiai prisidėjo prie padidėjusio pajamų iš televizijos platformų televizijos transliuotojams srauto, retransliavimo mokesčiai visada buvo labai reikšmingas nekoduotų televizijos transliuotojų ir kabelinės televizijos platformų sutartinių santykių elementas. Komisija pridūrė, kad tam tikra bylos medžiaga leidžia manyti, jog koncentracijos sandorio poveikis susijungusio subjekto pajamų srautui televizijos transliuotojams gali būti nedidelis (žr. ginčijamo sprendimo VIII.C.2.11.3.9(ii) skirsnį), tačiau bylos medžiagoje nėra jokių duomenų, leidžiančių manyti, kad tas pats pasakytina apie retransliavimo mokesčius (taip pat žr. 1261 konstatuojamąją dalį).

408 Iš to matyti, kad Komisija, nepadarydama akivaizdžios klaidos, galėjo atsižvelgti į aplinkybę, jog įsipareigojimas nedidinti retransliavimo mokesčių galėjo atsverti riziką, kad sumažės televizijos pasiūlos mažmeniniams klientams apimtis ir kokybė dėl reikšmingai pablogėsiančių sutarties sąlygų, kurias susijungęs subjektas nustatys nekoduotiems televizijos transliuotojams.

409 Be to, reikia konstatuoti, kad Komisija pagrįstai atsižvelgė į papildomą įsipareigojimo dėl retransliavimo mokesčių ir įsipareigojimo dėl OTT pobūdį, nes pirmasis tiesiogiai susijęs su susijungusio subjekto ir aptariamų televizijos transliuotojų finansiniais santykiais tradicinės ir linijinės televizijos pasiūlymų atveju, o antrasis turi poveikį papildomų paslaugų teikimui.

410 Be to, vykstant procesui Bendrajame Teisme Komisija teigė, o ieškovė to neginčijo, kad jei susijungęs subjektas pridėtų reikšmingus papildomus mokėjimus greta retransliavimo mokesčių, tai reikštų lengvai nustatomą įsipareigojimų apėjimą.

411 Galiausiai, darant prielaidą, kad ieškovės penktasis priekaištas dėl įsipareigojimų apėjimo taikomas ir mokamai televizijai, ji taip pat nepateikė įrodymų, paneigiančių Komisijos teiginį, kad, kiek tai susiję su mokamos televizijos kanalais, bet koks jos aprašytas elgesys prieštarauja OTT įsipareigojimui.

412 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad penktasis priekaištas yra pakankamai suprantamas, todėl, priešingai nei teigia Komisija, jis yra priimtinas, tačiau nepagrįstas. Taigi šį priekaištą, kaip ir šio pagrindo antrą dalį reikia atmesti.

4. Dėl trečios dalies, grindžiamos pavėluotu įsipareigojimo dėl retransliacijos mokesčių pateikimu

413 Grįsdama šio pagrindo trečią dalį ieškovė teigia, kad įsipareigojimas dėl retransliacijos mokesčių buvo pateiktas pasibaigus taisomųjų priemonių pateikimo terminui, todėl Komisija negalėjo iš naujo konsultuotis su rinkos dalyviais. Vis dėlto iš Pranešimo apie konkurencijos gynimo priemonių matyti, kad pavėluotai galėtų būti priimti tik tie įsipareigojimai, kuriuos įgyvendinus nustatytos konkurencijos problemos bus visiškai ir vienareikšmiškai išspręstos, o šio įsipareigojimo atveju, atsižvelgiant į penktojo pagrindo pirmose dviejose dalyse išdėstytus argumentus, taip nėra. Taigi Komisija turėjo atmesti įsipareigojimą dėl retransliacijos mokesčių.

414 Komisija, palaikoma *Vodafone*, ginčija šiuos ieškovės argumentus.

415 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad iš Reglamento Nr. 802/2004 19 straipsnio 2 dalies matyti, kad pagal Reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 2 dalį suinteresuotos įmonės siūlomus įsipareigojimus pateikia Komisijai ne vėliau kaip per 65 darbo dienas nuo dienos, kurią pradėta procedūra. Kai pailginamas laikotarpis, skirtas sprendimui pagal Reglamento Nr. 139/2004 8 straipsnio 2 dalį priimti, įsipareigojimams pateikti skirtas 65 darbo dienų laikotarpis automatiškai pailgėja tuo pačiu dienų skaičiumi.

416 Be to, iš Pranešimo dėl konkurencijos gynimo priemonių 94 punkto matyti, kad jeigu šalys pakoreguoja siūlomus įsipareigojimus pasibaigus 65 darbo dienų terminui, Komisija šiuos pakeistus įsipareigojimus priima tik tuo atveju, jeigu remdamasi tyrimo metu jau gautos informacijos, įskaitant ankstesnes konsultacijas su rinkos dalyviais, įvertinimu ir neatlikdama jokio kitų tyrimų rinkoje gali aiškiai konstatuoti, kad įgyvendinus tokius įsipareigojimus nustatytos konkurencijos problemos bus visiškai ir vienareikšmiškai išspręstos ir kad yra pakankamai laiko tinkamam įvertinimui ir deramoms konsultacijoms su valstybėmis narėmis. Be to, iš šio pranešimo 94 punkte pridėtos 107 išnašos matyti, kad rengiant konsultacijas su valstybėmis narėmis Komisija paprastai turi turėti galimybę nusiųsti joms galutinio sprendimo projektą, įskaitant pakeistų įsipareigojimų įvertinimą, likus ne mažiau kaip 10 darbo dienų iki valstybių narių patariamojo komiteto posėdžio.

417 Galiausiai reikia pažymėti, kad jurisprudencijoje buvo nuspręsta, jog šios dvi sąlygos yra kumuliacinės, ir joje buvo patikslinta, kad Komisija gali atsižvelgti į koncentracijos, apie kurią pranešta, šalių pavėluotai pateiktus įsipareigojimus, pirma, jei jie aiškiai ir nesant reikalo atlikti papildomų tyrimų išsprendžia anksčiau nustatytas konkurencijos problemas ir, antra, jei yra pakankamai laiko dėl šių įsipareigojimų konsultuotis su valstybėmis narėmis (žr. 2010 m. liepos 6 d. Sprendimo *Ryanair / Komisija*, T-342/07, EU:T:2010:280, 455 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

418 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad šios dvi sąlygos yra tenkinamos.

419 Kiek tai susiję su pirmąja sąlyga, išnagrinėjus šio pagrindo pirmą ir antrą dalis matyti, kad ieškovės argumentai, grindžiami įsipareigojimų, be kita ko, įsipareigojimo dėl retransliacijos mokesčių, neveiksmingumu ir nepakankamumu, buvo atmesti. Vadinasi, reikia pripažinti, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija, remdamasi per tyrimą jau gautos informacijos, visų pirma ankstesnių konsultacijų su rinkos dalyviais rezultatų, vertinimu, negalėjo aiškiai konstatuoti, kad įgyvendinus įsipareigojimą dėl retransliavimo mokesčių nustatytos konkurencijos problemos bus visiškai ir vienareikšmiškai išspręstos, neatliekant jokio papildomo tyrimo.

420 Antra, dėl antrosios sąlygos reikia pažymėti, kad iš ginčijamo sprendimo 25 ir 26 konstatuojamųjų dalių matyti, kad šalis, pranešusi apie koncentracijos sandorį, 2019 m. birželio 11 d. pateikė patikslintą įsipareigojimų projektą ir kad patariamasis komitetas aptarė sprendimo projektą ir birželio 28 d. pateikė palankią nuomonę. Iš to matyti, ir ieškovė to neginčija, kad šiuo atveju Komisija galėjo pateikti valstybėms narėms galutinio sprendimo projektą, kuriame pateiktas pakeistų įsipareigojimų vertinimas likus ne mažiau kaip dešimčiai darbo dienų iki patariamojo komiteto posėdžio, todėl ji turėjo pakankamai laiko konsultuotis su valstybėmis narėmis dėl įsipareigojimo, susijusio su retransliavimo mokesčiais.

421 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija galėjo atsižvelgti į įsipareigojimą dėl retransliavimo mokesčių, nors jis buvo pateiktas pavėluotai, todėl šio pagrindo trečią dalį reikia atmesti.

5. Dėl ketvirtos dalies, grindžiamos RVKR nepašalinimu visose nagrinėjamose rinkose

422 Ieškovė teigia, kad, atsižvelgiant į jos ankstesnius argumentus, išdėstytus dėl pirmojo, antrojo ir ketvirtojo pagrindų, įsipareigojimų nepakanka, nes jais nepašalinami nei RVKR MDU ir GV rinkose, nei susijungusio subjekto konkurentams taikomi konkurencinių galimybių ribojimai didmeninės televizijos rinkose, t. y. problemos, kurių Komisija ginčijamame sprendime nenustatė.

423 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

424 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad ieškovės argumentai, kuriais ji grindė savo pirmąjį, antrąjį ir ketvirtąjį pagrindus, buvo atmesti anksčiau šiame sprendime dėl priežasčių, nurodytų nagrinėjant šiuos pagrindus. Darytina išvada, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, konstatuodama, kad dėl sandorio neatsirado jokio RVKR MDU ir GV rinkose ir jis neturėjo jokio reikšmingo neigiamo poveikio konkurencijai didmeninėje televizijos kanalų įsigijimo rinkoje ir televizijos signalų retransliavimo rinkoje, todėl negalima pritarti šio pagrindo ketvirtai daliai.

425 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, penktąjį pagrindą reikia atmesti kaip bet kuriuo atveju nepagrįstą.

G. Dėl ieškovės pateikto prašymo taikyti proceso organizavimo priemones

426 2023 m. birželio 2 d. pastabose ieškovė paprašė Bendrojo Teismo įpareigoti Komisiją pateikti tam tikrus konfidencialius dokumentus, kurie dar nebuvo atskleisti, siekiant patikrinti, ar jie patvirtina jos padarytą išvadą dėl teiginio, kad tarp koncentracijos šalių nėra konkurencijos MDU rinkoje.

427 Vis dėlto iš šio sprendimo 71–167 punktų visų pirma matyti, kad tokia proceso organizavimo priemonė nėra būtina siekiant priimti sprendimą dėl ieškinio.

428 Taigi šis ieškovės prašymas netenkintinas.

429 Iš viso to kas išdėstyta, darytina išvada, kad ieškinį reikia atmesti.

IV. Dėl bylinėjimosi išlaidų

430 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti išlaidas pagal Komisijos ir *Vodafone* pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (septintoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Deutsche Telekom AG bylinėjimosi išlaidas.

van der Woude da Silva Passos Reine

Truchot Sampol Pucurull

Paskelbta 2024 m. lapkričio 13 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai

Turinys

I. Ginčo aplinkybės . . . 2

A. Nagrinėjamos įmonės . . . 2

B. Administracinė procedūra . . . 3

C. Ginčijamas sprendimas . . . 3

1. Koncentracijos poveikio konkurencijai Vokietijoje vertinimas . . . 3

a) Horizontalusis poveikis . . . 4

1) **Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis fiksuotosios interneto prieigos rinkai** . . . 4

2) **Horizontalus nekoordinuojamas poveikis mažmeninei televizijos signalų perdavimo paslaugų rinkai** . . . 4

3) **Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis galimoms mažmeninėms daugialypių paketų rinkoms** . . . 5

4) **Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis mažmeninei televizijos paslaugų rinkai** . . . 5

5) **Horizontalusis nekoordinuojamas poveikis didmeninei televizijos kanalų suteikimo ir įsigijimo rinkai bei televizijos signalų retransliavimo rinkai** . . . 6

b) Vertikalusis poveikis . . . 7

c) Konglomeratinis poveikis . . . 8

d) Išvada dėl koncentracijos poveikio Vokietijoje . . . 8

2. Ginčijamame sprendime nustatyti privalomi įsipareigojimai . . . 8

II. Procesas ir šalių reikalavimai . . . 9

III. Dėl teisės . . . 9

A. Taikytini jurisprudencijos principai . . . 10

1. Dėl teisminės kontrolės intensyvumo . . . 10

2. Dėl įrodinėjimo taisyklių . . . 10

B. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimu ir akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, susijusiomis su MDU rinka . . . 11

1. Pirminės pastabos . . . 12

2. Dėl antrosios dalies, grindžiamos akivaizdžiomis vertinimo klaidomis . . . 13

a) Dėl akivaizdžių vertinimo klaidų, susijusių su konkurencija tarp susijungiančių šalių . . . 13

1) **Dėl tiesioginės konkurencijos** . . . 13

2) **Dėl netiesioginės konkurencijos** . . . 15

3) **Dėl potencialios konkurencijos** . . . 18

4) **Dėl kolektyvinės dominuojančios padėties, kurią lemia tylus koncentracijos šalių susitarimas** . . . 24

b) Dėl akivaizdžių vertinimo klaidų, kiek tai susiję su sandorio konkurenciniu poveikiu MDU rinkai . . . 26

1) **Dėl susijungusio subjekto įtakos rinkoje padidėjimo ir konkurencinio spaudimo tarp šalių panaikinimo** . . . 26

2) **Dėl likusių konkurentų daromo konkurencinio spaudimo sumažėjimo** . . . 27

3. Dėl pirmosios dalies, grindžiamos teisės klaida ir Reglamento Nr. 139/2004 2 straipsnio 2 ir 3 dalių pažeidimu . . . 28

C. Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia vertinimo klaida, kiek tai susiję su konkurencija tarp koncentracijos šalių GV rinkoje . . . 31

1. Pirminės pastabos . . . 31

2. Dėl pirmos dalies, grindžiamos teisės klaida ir akivaizdžia vertinimo klaida, motyvuojant tuo, kad Komisija nekonstatavo, jog dėl sandorio būtų sukurta dominuojanti padėtis, lemianti RVKR . . . 32

3. Dėl antros dalies, grindžiamos akivaizdžia vertinimo klaida tiek, kiek Komisija nenusprendė, jog dėl sandorio bus panaikinta reali ir potenciali konkurencija tarp koncentracijos šalių . . . 33

4. Dėl trečios dalies, grindžiamos akivaizdžia vertinimo klaida tiek, kiek Komisija nepripažino, kad dėl sandorio susilpnės likę konkurentai . . . 36

D. Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia vertinimo klaida, susijusia su sandorio vertikaliuoju poveikiu tarpinėms televizijos signalų perdavimo paslaugoms . . . 37

1. Pirminės pastabos . . . 37

2. Dėl antros dalies, grindžiamos akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, kurias padarė Komisija, vertindama galimą išstūmimo iš rinkos strategijos poveikį konkurencijai galutinės grandies rinkoje . . . 40

E. Dėl ketvirtojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžiomis Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis, susijusiomis su sandorio poveikiu didmeninei televizijos kanalų įsigijimo rinkai bei televizijos signalų retransliavimo rinkai . . . 43

1. Pirminės pastabos 43

2. Dėl pirmos dalies, grindžiamos akivaizdžiomis vertinimo klaidomis, susijusiomis su galimybės naudotis ištekliais ribojimu sudarant (visiško ar dalinio) išimtinumo sutartis 45

a) Dėl Komisijos analizės, susijusios su susijungusio subjekto paskatomis sudaryti visiško išimtinumo sutartis, tariamo neišsamumo ir klaidingumo 46

b) Dėl Komisijos tyrimo, susijusio su susijungusio subjekto paskatomis sudaryti dalinio išimtinumo sutartis, tariamo neišsamumo 48

3. Dėl antros dalies, grindžiamos sandorio žalos konkurencijai, kilusios dėl naujoviškų televizijos paslaugų apribojimo, vertinimo neišsamumu 49

F. Dėl penktojo pagrindo, grindžiamo akivaizdžia Komisijos vertinimo klaida, nes ji konstatavo, kad įsipareigojimų dėl OTT ir retransliacijos mokesčių pakanka, kad koncentracija būtų suderinama su vidaus rinka 52

1. Pirminės pastabos 53

2. Dėl pirmos dalies, grindžiamos klaidingu teisinio kriterijaus taikymu vertinant įsipareigojimų dėl televizijos signalų retransliavimo rinkos tinkamumą 53

3. Dėl antros dalies, grindžiamos įsipareigojimų, susijusių su televizijos signalų retransliavimo rinka, neveiksmingumu, nes jais nepašalinamos nustatytos konkurencijos problemos 56

4. Dėl trečios dalies, grindžiamos pavėluotu įsipareigojimo dėl retransliacijos mokesčių pateikimu 60

5. Dėl ketvirtos dalies, grindžiamos RVKR nepašalinimu visose nagrinėjamose rinkose . . . 61

G. Dėl ieškovės pateikto prašymo taikyti proceso organizavimo priemones 62

IV. Dėl bylinėjimosi išlaidų 62